

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.421 • 1,90 €

14 • desembre • 2006

«Sigueu fidels, sigueu forts.
Encara que lluitéssiu en va, el valor
és la saviesa més bona d'aquesta vida»
Hans Hopfen

Un seminari i una exposició recullen les actuacions arquitectòniques i les excavacions fetes gràcies al Pla Director

Deu anys de restauracions a la seu de Tarragona

La restauració de la catedral de Tarragona es va fer palesa a través del seminari *inSede*, celebrat a Tarragona els dies 29 i 30 de novembre, i 1 de desembre, i que ha recollit els deu anys d'actuacions arquitectòniques i d'excavacions arqueològiques practicades a la seu metropolitana i primada i al seu entorn. D'aquests 10 anys del Pla Director de la Catedral de Tarragona també se'n fa ressò una exposició que romandrà oberta fins al dia 25 de febrer. En la seva intervenció inaugural, Mons. Jaume Pujol va destacar el valor històric i arquitectònic de la catedral, «la qual s'erigeix com l'insígnia més emblemàtica de Tarragona, visible des de tot arreu», i va afegir que el monument «és un conjunt de pedres vives que s'apleguen a l'entorn de l'Eucaristia». En la seva intervenció, Mons. Pujol també va afirmar que «és bo que la catedral esdevingui com un far enmig de la societat que llueixi amb llum pròpia».

Pàg. 3 i 4

Estrena mundial de «Natividad»

L'1 de desembre es va estrenar arreu del món la pel·lícula *Natividad*, una gran superproducció nord-americana basada fidelment en la història bíblica del naixement de Jesús. Es tracta d'una pel·lícula sense excessos, molt familiar i sense exhibicionismes, que explica des de l'Anunciació a Maria fins a la fugida a Egipte de la Sagrada Família. Tripictures s'encarrega de la distribució del film a l'Estat espanyol.

Pàg. 20 i 21

Ordenació de tres preveres a l'arquebisbat de Barcelona

«Comencem amb goig el temps litúrgic de l'Advent, que és temps d'esperança.» Amb aquestes paraules va començar la seva homilia Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, en la missa vespertina celebrada el 3 de desembre

a la catedral i en la qual va tenir la joia d'ordenar tres sacerdots per a l'arquebisbat de Barcelona: David Álvarez Rodríguez, Ferran Blasco Vargas i Miquel Àngel Gómez Díez.

Pàg. 17

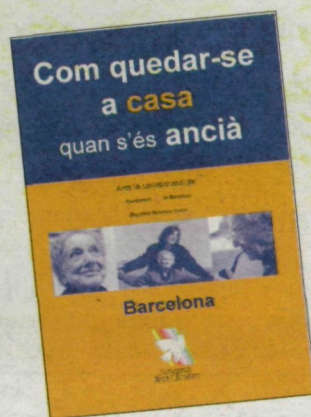
Dos nous vicaris generals de Tortosa

El dimecres 29 de novembre Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, va fer públic el nomenament de Mn. Josep Lluís Arín com a vicari general i de Mn. Isaïes Riba com a provicari general. Així mateix, també va agrair a Mons. Josep Maria Tomàs el seu servei a la diòcesi com a

vicari general durant quinze anys i en va destacar la tenacitat i la capacitat de treball. Mons. Tomàs, vivament emocionat, va agrair la confiança del bisbe i especialment la col·laboració de tots els sacerdots.

Pàg. 25

Segona edició de la guia «Com quedar-se a casa quan s'és ancià»

La segona edició de la guia *Com quedar-se a casa quan s'és ancià*, editada per la Comunitat de Sant Egidí amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, es va presentar el 28 de novembre a Barcelona. La guia, que es divideix en dotze capítols, és una eina molt útil per a la gent gran, ja que ofereix informació actualitzada i exhaustiva per continuar residint a casa i tenir una bona qualitat de vida. Adreçada principalment als ancians i a les seves famílies, el seu objectiu fonamental és humanitzar la vida de la ciutat de Barcelona començant per aquells que tenen més anys.

Pàg. 29

Sumari

Pàg. 5 Entesa i respecte en el viatge del Papa a Turquia

Pàg. 9 Cloenda de l'any jubilar de Sant Francesc Xavier

Pàg. 19 Multitudinària trobada amb l'esperit de Medjugorje

Pàg. 24 Lleida: ha mort Mn. Bonaventura Pelegrí

Pàg. 31 Balanç de la III Setmana del Cinema Espiritual

Editorial

Un Nadal laic

Apocs dies de la celebració de la festa del naixement de l'Infant-Déu, l'ambient que ens envolta és plenament nadalenc. Els carrers il·luminats, els ornaments, la publicitat en totes les seves expressions està impregnada de signes que només fem servir quan arriben aquestes dates entrañables. El Nadal gairebé se celebra arreu del món, fins i tot, els comerços de persones vingudes d'altres continents i, per tant, d'altres cultures, s'afegeixen a l'esperit propi d'aquestes festes. Certament, no tot hom viu el Nadal de la mateixa manera. N'hi ha que el vivim d'una manera més espiritual, com una gran festa de la nostra fe, i participem activament en les celebracions religioses i les tradicions cristianes, mentre que altres el viuran d'una manera més cultural o, fins i tot, més estrictament comercial.

Però, sempre hi ha esgarriacries que es volen carregar el Nadal perquè la seva obsessió pel laïcisme els porta a demanar una cosa tan impopular com l'extinció de les tradicions d'aquests dies, emparant-se en el fet que vivim en un Estat laic i aconfessional. La notícia ens arribava tristament d'un col·legi públic de Saragossa on les autoritats educatives del centre havien decidit suprimir qualsevol celebració o simbologia nadalenca a l'escola. Aquesta decisió peculiar de la direcció va sorprendre els pares que van protestar enèrgicament pel fet de trencar, d'una manera dràstica, les tradicions nadalenques que cada any s'hi havien celebrat. No es tractava de misses ni d'actes religiosos pròpiament dits, senzillament es tractava d'impedir que els nens cantessin nades o representessin artísticament el pessebre. Davant de les múltiples protestes rebudes, algunes, probablement, per part de cristians ben poc practicants, la direcció va esgrimir un altre argument encara més incomprensible: el respecte que mereixien els alumnes que no eren cristians. On queda aleshores el respecte a la voluntat i el desig de la gran majoria dels alumnes i dels pares que se senten cristians, o que,

almenys, volen celebrar els costums cristians d'aquests dies?

Una altra notícia, una mica més propera, tot i que no té res a veure amb el Nadal, es va produir a Barcelona fa pocs dies, i que també afectava una escola. La voluntat de canviar el nom d'un col·legi públic, concretament, el de «Joan XXIII», per un altre de més aconfessional. Novament, el laïcisme vol imposar el seu desig d'eliminar qualsevol signe religiós de la societat. Però, aquesta gent sap qui va ser Joan XXIII?, perquè el Papa bo no només va ser el responsable màxim de l'Església, sinó que, entre moltes altres coses, va ser un dels lluitadors màxims per la pau al món en aquells moments difícils en què el món es trobava en una perillosa guerra freda. Però això, als laïcistes, tant se'ls en dona, perquè diran que és una manca de respecte envers els alumnes no cristians d'aquest col·legi tenir el nom d'un Papa. Són els mateixos que, en canvi, no tenen cap problema a posar a una gran plaça de Barcelona el nom de Karl Marx, sense tenir gens en compte si es respecta o no el sentiment de molts ciutadans que no se senten gens pròxims a la seva ideologia.

Probablement, hi ha molts altres signes d'aquest laïcisme creixent, que sembla molt més embranvit des que, a través de certs departaments governamentals, es promou i es materialitza. Per part d'alguns polítics ja hi va haver l'intent d'evitar les processons de Setmana Santa i altres manifestacions populars religioses, però van xocar amb una oposició tan forta dels seus mateixos militants que van haver de desistir i esperar altres temps.

És el mateix que passarà, de moment, a tots aquells que intentin eliminar el Nadal de la vida ciutadana, perquè una cosa és anar contra la religió i, una altra, és intentar carregar-se la cultura, la història, les tradicions i els costums propis d'un poble, cosa molt arrelada entre la gent, independentment del seu nivell de participació religiosa.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xàvier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Sigueu fidels, sigueu forts. Encara que lluitéssiu en va, el valor és la saviesa més bona d'aquesta vida» (Hans Hopfen. Poeta i escriptor alemany. 1835-1904)

La fidelitat, en paraules del filòsof Ortega y Gasset, «és la confiança erigida com a norma». Cada vegada anem pitjor en aquest món en molts aspectes perquè ja no confiem «per norma» ni en les institucions, ni en els polítics ni entre nosaltres. Massa revessos, cops baixos i mentides ens han desil·lusionat (de vegades de qui menys ens ho esperàvem), i tot això ha minvat la nostra confiança. Amb freqüència notem que quan establim una conversa o amistat, el primer impuls aliè és posar-se a la defensiva, pensant: «En què es

voldrà aprofitar aquesta persona de mi, tot i que sembli sana i cordial?» Malgrat tot, continuem essent fidels per norma i forts en els nostres propòsits i feines per transformar el «medi ambient humà deteriorat en sincer i noble» perquè el que compta és la llavor que cau en bona terra, malgrat la que cau sobre la roca o entre espines i no prospera, com explica l'evangeli (Lc 8,4-9). Hauré exercitat el valor en favor del que és òptim, «que és la saviesa més bona en aquesta vida», com diu Hans Hopfen.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El Pla Director obre la catedral al ciutadà

■ «És bo que la catedral esdevingui com un far enmig de la societat», va destacar l'arquebisbe de Tarragona

La restauració de la catedral de Tarragona, en el context del Pla de Catedrals, es fa palesa a través del seminari *inSede*, celebrat a Tarragona i que ha recollit els deu anys d'actuacions arqui-

tectòniques i d'excavacions arqueològiques practicades a la seu metropolitana i primada i al seu entorn. D'aquests 10 anys del Pla Director de la Catedral de Tarragona també se'n fa ressò una

exposició que romandrà oberta fins al dia 25 de febrer, a l'espera de la publicació d'un llibre per a especialistes que compilarà els importants treballs fets a la seu tarragonina.

Moment de la presentació d'«inSede» als mitjans de comunicació.

Mons. Jaume Pujol va intervenir en la inauguració de les jornades.

La divulgació en l'àmbit acadèmic i científic, i també entre la ciutadania, és l'objectiu perseguit pel seminari celebrat els dies 29 i 30 de novembre i 1 de desembre, a la sala d'actes del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya a Tarragona (COAC), entitat que ha col·laborat en l'organització d'*inSede*, conjuntament amb el Capítol Catedral, el Museu d'Història de Tarragona i la Diputació.

El programa, atapeït de ponències, es va inaugurar el dimecres dia 29 de novembre amb la presentació de les jornades en un acte que va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de la consellera delegada de Patrimoni Històric-Artístic de l'Ajuntament de Tarragona, Maria Mercè Martorell, i del president del COAC, Jordi Bergadà. La celebració del seminari es va organitzar coincidint amb el sisè aniversari de la declaració de Tarragona com a Patrimoni de la Humanitat.

En la seva intervenció inaugural, Mons. Jaume Pujol va destacar el valor històric i arquitectònic de la catedral, «la qual s'erigeix com l'insígnia més emblemàtica de Tarragona, visible des de tot arreu», i va afegir que el monument «és un conjunt de pedres vives que s'apleguen a l'entorn de l'Eucaristia». En la seva intervenció, Mons. Pujol també va afirmar que «és bo que la catedral esdevingui com un far enmig de la societat que llueix amb llum pròpia». Per la seva part, Maria Mercè Martorell també va posar en relleu l'enorme interès que té l'edifici «des de la vessant històrica i artística».

Diversitat de ponents

Les dues primeres ponències van anar a càrrec de Jordi Camps, del Museu Nacional d'Art de Catalunya, sobre *El claustre de la catedral de Tarragona*, com a joia

L'exposició es troba instal·lada a Casa Canals.

del romànic català, i de Mn. Josep Martí Aixalà, director del Museu Diocesà, sota el títol de *La catedral de Tarragona: símbol, fe i cultura*. Per la seva part, Joan Figuerola i Joan Gavalda van abordar, al segon dia del seminari, *El Pla Director, un estudi global*, mentre que Màrius Vendrell, de la Universitat de Barcelona, va tractar de l'estudi mediambiental i de materials de la catedral.

L'Equip de Recerques Arqueològiques va fer així mateix la seva exposició al voltant de les obres i les troballes i, més tard, Luis Lafuente Batanero, del Ministeri de Cultura, va parlar sobre el patrimoni religiós a Espanya, la seva gestió i protecció. El divendres 1 de desembre va ser el torn de Carlos Clemente, editor de la revista *Ars Sacra*, que va tractar dels 10 anys del Pla Nacional de Catedrals, per donar pas a la intervenció de Josep Lluís Guino-

vart, que va exposar el Pla Director de la catedral de Tortosa. El patrimoni religiós a Catalunya va ser analitzat per Josep Maria Martí, director del Museu Diocesà de Barcelona. El seminari va acabar amb una taula rodona i les paraules de cloenda a càrrec de Mn. Francesc Gallart, degà del Capítol de la Catedral de Tarragona, temple que va ser visitat pels participants a les jornades.

Exposició a Casa Canals

L'exposició *inSede* es troba instal·lada a Casa Canals, del carrer Granada, número 11. Té com a objectius donar a conèixer quines han estat les fites del Pla Director i com s'estan assolint al llarg de la seva materialització en les diferents obres realitzades. L'exposició s'ha articulada en tres grans àmbits. En el primer es dona compte

de la dilatada història de la catedral, la seva conservació, coneixement arqueològic i anteriors intervencions efectuades el segle passat.

Un segon apartat es correspon amb els treballs arquitectònics i de restauració d'urgència, prioritzades en el Pla Director, com ara les humitats i filtracions d'aigua, xarxes i cobertes, parts ornamentals molt degradades i reforços estructurals. Es presenten les restauracions portades a terme en sectors delimitats, l'abans i ara del cimbori, façanes de llevant, campanar, cases dels canonges, capelles de ponent del claustre, absis, sagristia i les capelles de Corpus Cristi, Sant Fructuós i Sant Miquel.

Finalment, en el tercer apartat, es presenten els sorprenents resultats dels treballs arqueològics al subsòl de les Cases dels Canonges i que han permès aprofundir de manera especial en el coneixement de l'evolució de la ciutat de Tarragona, especialment la Part Alta, des de l'època romana fins ara.

Fruit d'aquesta tasca és l'edició d'un llibre que, amb tota probabilitat, apareixerà per Sant Jordi, el proper mes d'abril, com a eina de divulgació per a la ciutadania i el públic interessat i, alhora un referent en l'àmbit professional i científic. La publicació inclou material gràfic abundant i dades inèdites de la catedral, a més de l'estudi i el desenvolupament de les intervencions arquitectòniques i el resultat de les excavacions.

Es confia que en qüestió d'un mes puguin arrencar les obres d'una nova fase que preveu la restauració de la façana del claustre, més treballs a la Casa dels Canonges i a la capella del Santíssim, amb un pressupost que supera els cinc milions d'euros.

Text i fotos: Joan Boronat

L'ENTREVISTA

Mn. Francesc Gallart és degà-president del Capítol Catedral

—Què han significat aquests 10 anys de Pla Director de la catedral de Tarragona?

—Ha estat un pas de gegant en la restauració de la catedral. Mai s'havia fet tant en un termini tan breu. La catedral de Tarragona figura entre les catedrals catalanes que més ha invertit en restauració els últims deu anys. Un càlcul aproximat situa la inversió durant aquest període al voltant dels 6 milions i mig d'euros. El Pla Director ha possibilitat una intervenció progressiva i ordenada sense perdre's en actuacions puntuals descontextualitzades.

—Quines han estat les principals obres de restauració fetes i quins treballs encara queden per fer?

—S'han desenvolupat dues línies d'actuació paral·leles en el context del Pla Director: una com a conseqüència directa de trobar-se integrada en el Pla Nacional de Catedrals, i una segona, fruit d'un conveni signat entre l'Ajuntament, la Diputació i l'arquebisbat de Tarragona. En un principi també hi havia participat el Consell Comarcal del Tarragonès i la Generalitat de Catalunya.

En la primera línia d'actuació, es va restaurar la façana est, el campanar, l'absis, la capella del Corpus Christi, etc. En la segona, es va intervenir en dues ales del claustre per eliminar les humitats que afectaven tant el recinte claustral com el catedralici. Es va iniciar, al mateix temps, la nova estructura del museu arxidiocesà i es van restaurar les capelles de sant Fructuós i la de sant Miquel. Tot seguit, s'inicien quatre actuacions simultànies: totes les cobertes de la catedral i la façana est, la capella del Santíssim, els treballs de sanejament del claustre i la prossecció de l'estructura del museu, i la restauració de l'orgue.

—Les descobertes arqueològiques i documentals fetes han aportat alguna dada inèdita?

—Han esdevingut algunes descobertes arqueològiques que, si bé considerades aïlladament tenen una importància relativa, sumades a d'altres d'anteriors tenen un relleu singular. Confirment algunes hipòtesis referents al culte imperial i a la situació del temple, a la manera de construir, etc. Es tracta d'un mur de 64 metres, restes escultòriques en diferents estrats, indicis d'altres elements romans, etc.

—S'acompleixen les etapes previstes?

—La primera i segona fase del Pla Director, emmarcat en el Pla Nacional de Catedrals, es van desenvolupar a ritme normal. La tercera fase, però, ha experimentat un notable retard, atribuïble, molt probablement, a la reestructuració o la reorganització d'alguns ministeris. El conveni entre les institucions locals camina a un ritme diferent, però millor.

—Quina importància artística i arquitectònica té la catedral de Tarragona?

—No sóc ni arquitecte ni professional de l'art. M'és impossible fer una descripció professional i precisa. Subratllo que s'hi troben representats tots els estils des del romànic fins al barroc i cal destacar-ne

Mn. Francesc Gallart és un enamorat de la catedral metropolitana i primada de Tarragona, que anomena «la meva estimada catedral». D'ençà del 1996 n'és canonge i des del 28 de gener del 2003 és degà-president del Capítol Catedral. Nascut a Tarragona l'any 1933, Mn. Francesc Gallart Magarolas és llicenciat en Dret Canònic per la Universitat de Comillas i vicari judicial adjunt del Tribunal arxidiocesà.

Mn. Gallart és degà del Capítol Catedral des del gener del 2003.

«La catedral és un llibre obert de la història de Tarragona»

la bellesa del claustre, la formosor del retaule de l'altar major i d'altres retaules, la magnificència de la façana, les restes del subsòl, etc.

—Com definiria la col·laboració entre l'Església i les administracions?

—Es molt difícil definir la col·laboració de les institucions, perquè la diferència entre les comunitats autònomes és abis-

mal, i també entre els diferents governs. La sensibilitat, la valoració i la responsabilitat són molt diferents en l'espai i en el temps. Tampoc m'atreveixo a afirmar si es fa prou en la conservació i el manteniment. Es pot afirmar que cada casa és un món. Depèn molt del bisbat i d'on es troba situat. Al nostre arquebisbat, per exemple, malgrat les actuacions que s'iniciaran tot seguit,

queda molt camí per recórrer, pel que fa, per exemple, a la nova estructura i condicionament del museu arxidiocesà.

—Per què tota la societat s'ha d'implicar a tenir cura del nostre patrimoni?

—La catedral té una doble finalitat: cultural (servei per al culte) i cultural. I és en relació amb aquesta finalitat cultural que la catedral fa un servei al conjunt de la societat, amb independència de creences i d'ideologies. Per això, les administracions i les entitats cal que s'impliquin a conservar aquesta part tan important del nostre patrimoni.

—És gaire difícilots econòmicament el manteniment de la catedral de Tarragona?

—El manteniment de la fabrica de la catedral té un cost elevat. Els metres de superfície de l'immoble en poden ser un indicador. Els béns mobles sempre reclamen una mà restauradora, encara que no cessin les intervencions. Voldria indicar, senzillament, que els ingressos per turisme s'exhaureixen en el manteniment normal i mínim de l'edifici.

—Des de fa un temps una empresa privada gestiona la visita guiada a la catedral. Quins fruits econòmics i d'altra índole donen iniciatives d'aquesta mena?

—El fet de contractar una empresa privada per gestionar la visita guiada a la catedral obeeix fonamentalment a la necessitat de millorar la imatge i l'atenció als visitants. Si, de retruc, augmenten els ingressos, millor. En qualsevol cas, cal reconèixer que la finalitat principal s'ha assolit amb escreix.

—Actualment, quina és la importància de la catedral com a oferta adreçada al turisme de la ciutat?

—La catedral és un punt de visita obligada per al turista si vol comprendre la història de la nostra ciutat, gaudir de la bellesa d'una joia arquitectònica singular i deixar-se seduir pel misteri del seu claustre i la majestuositat de les seves naus. La seu és un llibre obert de la història de Tarragona que traspua religiositat i pau. Sense la catedral hom perd una perspectiva important de la nostra història.

—En diverses ocasions s'ha plantejat la possibilitat de finalitzar les obres d'una catedral que resta inacabada. El debat s'ha reobert o ha quedat del tot tancat?

—El debat sobre la conveniència de finalitzar la façana principal de la catedral ha quedat somort en els últims temps. Amb tot, personalment em sembla que ja està bé tal com està perquè és un tret molt característic de personalitat de la nostra catedral.

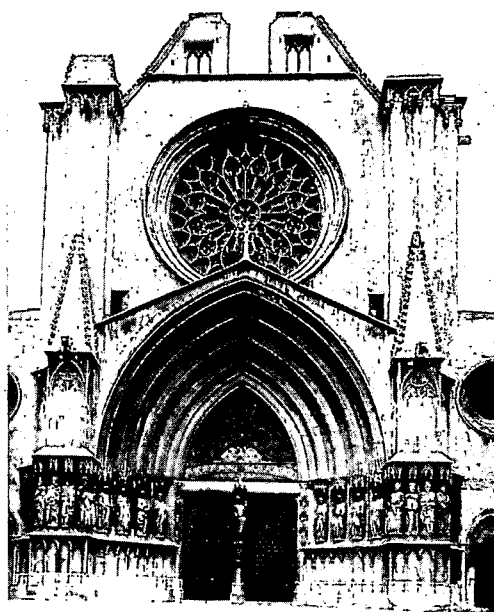
Carme Munté

Història d'una catedral

La catedral metropolitana i primada de Tarragona s'aixeca a la part més alta de la ciutat. Les obres van començar l'any 1174 gràcies al fet que tres anys abans, el 1171, l'arquebisbe Hug de Cervelló en el testament sacramental va deixar gairebé tots els seus béns per a l'obra de la catedral i de la canònica que s'havien de construir. L'emplaçament va ser condicionat per les edificacions romanes i altres construccions anteriors, com el refectori i la sagristia actual, tal com exposa el prevere i historiador Salvador Ramon i Vinyes al *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya*.

La catedral va ser concebuda amb planta de creu llatina amb tres naus i creuer, encapçalada per tres absis semicirculars i les modificacions que ha sofert en les diferents etapes de la construcció no han alterat aquesta configuració. El 1331 la va consagrar solemnement el patriarca d'Antioquia i administrador apostòlic de Tarragona, Joan d'Aragó, antic arquebisbe de Toledo i fill del rei Jaume II i de Blanca d'Anjou. És dedicada i n'és la titular la protomàrtir santa Tecla, deixebda de sant Pau.

La catedral de Tarragona és de factura romànica, un bell exemple de la darrera arquitectura romànica que es va fer a Catalunya i que podem anomenar de transició, ja que es comença a la darrerria del segle XII i s'acaba al començament del XIV. Ha quedat inacabada la part alta central de la façana. Del conjunt arquitectònic de la catedral tarragonina cal destacar el campanar, del segon quart del segle XIV, el retaule major que representa la història de la vida de santa Tecla, el sepulcre de l'arquebisbe Joan d'Aragó, el cor amb el cadirat de roure obra de Francisco Gomar, les capelles gòtiques o el claustre d'estructura romànica.

Turquia

església en el món

Entesa i respecte en el viatge del Papa a Turquia

■ Gestos de diàleg amb els ortodoxos i els musulmans

ISTANBUL.— «Una part del meu cor resta a Istanbul, en aquesta ciutat magnífica», va afirmar Benet XVI durant la cerimònia de comiat a l'aeroport d'Istanbul. El Papa va donar les gràcies al Senyor per haver pogut donar «un signe d'aquest

diàleg i d'una comprensió més gran entre les religions i les cultures, en particular amb l'islam». El governador d'Istanbul, Muammer Guler, va agrair personalment al Pontífex «les seves declaracions sobre l'islam, que ens han fet feliços».

Per a Benet XVI, aquest viatge a Turquia ha estat «una visita serena, gràcies també a la col·laboració de la població i espero que resti com a signe d'amistat entre els pobles i les religions».

Amb l'objectiu de superar un dels obstacles més importants en el camí vers la unitat plena entre catòlics i ortodoxos, Benet XVI va rellançar, davant del patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, el diàleg sobre l'exercici del ministeri papal. La proposta del Pontífex va ressonar a la catedral de Sant Jordi al Fanar, al final de la Divina Litúrgia de la festa de Sant Andreu, celebrada pel patriarca ecumènic. El Papa va assistir en un lloc d'honor sense poder concelebrar, a causa de la divisió entre les dues Esglésies d'ençà del cisma del 1054. «Confessem amb gran tristesa que encara no podem celebrar els sacres misteris units i preguem pel dia en què es realitzarà plenament aquesta unió», va reconèixer Bartomeu I.

Per la seva part, Benet XVI va explicar, en el discurs que va pronunciar al final, que la seva presència pretenia «renovar el nostre compromís de continuar junts pel camí que porta al restabliment de la plena comunió entre l'Església de Roma i l'Església de Constantinoble». El Papa va assegurar que «l'Església catòlica està disposada a fer tot el possible per superar els obstacles i per cercar, juntament amb els nostres germans i germanes ortodoxos, mitjans de cooperació pastoral cada vegada més eficaços amb aquest fi». A més, va reconèixer que, «desafortunadament, la qüestió del servei universal de Pere i dels seus successors ha donat lloc a les nostres diferències d'opinió, que confiem superar, gràcies també al diàleg ecumènic recentment restaurat».

Per la seva part, el patriarca Bartomeu I va concloure l'homilia donant gràcies a Déu per la presència de Benet XVI en la Divina Litúrgia. Després, el Papa i el patriarca van sortir al balcó del palau patriarcal per beneir en llatí i en grec els fidels. Entre els aplaudiments, el patriarca va aixecar la mà del Papa, cosa que va provocar un somriure espontani en el Bisbe de Roma. A continuació, van signar una declaració comuna en què llançaven una invitació a la pau i expressaven l'alegria de sentir-se

germans, renovant el compromís per assolir la comunió plena.

El caràcter ecumènic del viatge de Benet XVI a les Esglésies germanes de Turquia es va subratllar també amb la visita de pregària a la catedral armènia apostòlica i amb la trobada amb Sa Beatitude el patriarca Mesrob II Mutafian. Durant la celebració de la Paraula, després del discurs del patriarca, el Papa va constatar que «la nostra trobada és un signe de la nostra esperança compartida en les pro-

meses de Déu i del nostre desig de veure acomplerta la pregària que Jesús va elevar pels seus deixebles en vigílies de la seva passió i mort: «Que siguin u. Com tu, Pare, en mi i jo en tu, que ells també siguin u en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat».» «Per això —va dir el Pontífex—, hem de continuar fent tot el possible per guarir les ferides de la separació i abreujar la reconstrucció de la unitat dels cristians.»

Abans d'iniciar la processó d'entrada a la catedral, es van presentar al Papa, segons la tradició nacional armènia, el pa, la sal i l'aigua de roses com a símbols de benvinguda i de bons auguris. Durant l'entrada a la catedral de Benet XVI i de Mesrob II, el cor va entonar *Herasciapar Asdvadz* («Oh, Déu Meravellós»), que recorda la història de la conversió del poble armeni al cristianisme per obra de sant Gregori l'Il·luminat. Als peus de l'altar es va recitar una pregària després de la

qual el Papa i Sa Beatitude van ocupar un lloc davant del sacre altar, des d'on l'Evangeli va ser proclamat solemnement. El moment de pregària a la catedral va expressar la joia de l'Església armènia apostòlica per la visita de Benet XVI. A la sortida de la catedral es va descobrir la làpida, en forma de creu armènia, commemorativa de la visita dels tres romans pontífexs: Pau VI, Joan Pau II i Benet XVI.

Diàleg amb l'islam

La visita de Benet XVI a la Mesquita Blava, la més gran i bella d'Istanbul, va esdevenir un gest públic amb el qual el Papa va voler confirmar l'estimació als fidels musulmans. «Esperem trobar plegats camins de pau i de fraternitat per ajudar la humanitat», va dir el Papa en donar les gràcies per haver-li permès fer aquesta visita al gran muftí d'Istanbul, Mustafa Cagrici, un dels signataris d'una respectuosa però articulada carta oberta adreçada a l'octubre al Papa després del discurs de Ratisbona.

El Papa va entrar a la mesquita descalç, acompanyat del gran muftí i de l'imam de la mesquita, Emanullah Hatiboglu. Després d'explicar com es recullen els musul-

El Papa va visitar la Mesquita Blava.

mans en oració, el gran muftí va començar a resar. Al costat del religiós musulmà, mirant cap a la Meca, el Papa es va recollir durant uns minuts en silenci. La visita, d'uns trenta minuts, va acabar amb un intercanvi de presents. El muftí li va oferir la representació d'un colom, símbol de la pau, amb les paraules de l'Alcorà: «En nom de Déu clement i misericordiós.» El Bisbe de Roma li va regalar un mosaic en què també es representaven coloms.

El silenci de Benet XVI no va ser una pregària en el sentit propi de la paraula, va aclarir el portaveu del Vaticà, el P. Federico Lombardi: «Ha estat un moment de meditació personal, de la relació amb Déu, que podem dir també de pregària personal, íntima, però no ha estat una pregària amb manifestacions externes característiques de la fe cristiana.»

L'endemà, la riquesa de l'Església universal, present a Turquia amb nombrosos ritus, va acomiadar Benet XVI de les terres turques. Després de beneir una estàtua del beat Joan XXIII, el Papa va presidir a la catedral catòlica de l'Esperit Sant la celebració eucarística, acollit pels bisbes catòlics de Turquia. El Papa va encoratjar els cristians a anunciar l'Evangeli «fins als confins de la terra», és a dir, «a transmetre als homes i les dones d'aquest temps una bona notícia que no únicament il·lumina, sinó que en canvia la vida, fins a depassar i vèncer la mateixa mort».

«La missió de l'Església no consisteix a defensar poders, ni a assolir riqueses; la seva missió és lliurar Crist, participar en la vida de Crist, el bé més preuat de l'home», va confirmar. La missa en ritu llatí que va presidir el Papa va reunir una representació de les comunitats catòliques de Turquia pertanyents als diversos ritus i va destacar per la presència d'expressions rituals pròpies de cada ritu. Va ser una missa votiva de l'Esperit Sant, no únicament pel títol de la catedral, sinó també per la particular configuració de l'assemblea convocada per a la celebració, formada per grups de diferents llengües i ritus, però units per la mateixa fe, per la mateixa caritat i pel mateix Esperit. (Zenit)

Benet XVI i Bartomeu I van beneir junts els fidels.

Experiència inoblidable

Benet XVI espera que «l'experiència inoblidable» del viatge a Turquia contribueixi a aprofundir en la col·laboració i el diàleg amb els cristians ortodoxos i amb els seguidors de l'islam. El Pontífex va confirmar aquest desig en el rés de l'Àngelus del diumenge 3 de desembre. El Papa va donar «gràcies al Senyor» i a totes les persones d'arreu del món que han pregat pel bon resultat de la seva peregrinació per terres turques, i va expressar el desig que d'aquest viatge «sorgeixin fruits de bé per a una cooperació cada cop més sincera entre els deixebles de Crist i per a un diàleg fecund amb els creients musulmans». També va recordar amb afecte la petita comunitat catòlica: «Certament és un petit ramat, divers, ric d'entusiasme i de fe que per dir-ho d'alguna manera viu constantment i de manera intensiva l'experiència de l'Advent sustentat per l'esperança.»

SOLIDARITAT AMB ELS NOSTRES GERMANS DE TERRA SANTA

Campanya NADAL 2006

✓ Les notícies que ens arriben dels nostres amics i col·laboradors del país de Jesús són decebedores. La gravíssima i llarga situació que pateixen sembla que no té aturador. Patim amb ells pel seu futur personal i familiar.

✓ Per aquest motiu us demanem que participeu en la campanya Terra Santa / Nadal 2006.

✓ Podeu enviar el vostre donatiu mitjançant gir postal o bé transferència bancària a aquest compte:

✓ Caixa Penedès: compte especial TS: núm. 2081 0100 12 3300010800.

✓ Indiqueu clarament el vostre nom i l'adreça. (Us enviarem el rebut).

Moltes gràcies i que Déu us beneeixi.

Amics de Catalunya Cristiana
Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Josep M. Benítez, s.j., degà emèrit de la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma

«Hem de descobrir la força de sant Ignasi»

El P. Benítez és un home amable, amb un parlar suau i mesurat. El seu currículum podria omplir moltes pàgines, però no li agrada presumir de títols i reconeixements. Durant sis anys ha estat degà de la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i en fa deu que és el director de la revista internacional *Archivum Historiae Pontificiae*.

Bon coneixedor de Roma i de la història del Vaticà, es mostra prudent i observador de tot el que passa al seu voltant. El seu posat tímid es trenca amb un somriure quan confessa que gaudeix amb la docència. I és veritat. N'és una prova el respecte i l'estima que s'ha guanyat entre els seus alumnes, que perdura quan aquests deixen la Gregoriana.

—Ja fa molts anys que és a Roma, què significa aquesta ciutat per a vostè?

—Hi vaig anar per primer cop, de petit amb tota la meua família, el 1950, amb motiu de l'Any Sant. Era molt receptiu i Roma em va impactar. Vaig començar a descobrir la bellesa d'Itàlia amb els museus vaticans. L'estàtua de Laocoont em va meravellar, em va impactar molt. Aquest va ser el primer gran impacte de Roma, com a ciutat i com a bellesa. En el segon impacte vaig copsar la força de la catolicitat. La tercera descoberta de Roma és quan m'estableixo per viure-hi i em destinen a la Gregoriana l'any 1982, a la Càtedra d'Història Moderna. Durant els tres primers anys anava a missa cada diumenge a una parròquia diferent. Vaig descobrir que cada església de Roma és un monument. Vaig tenir un coneixement directe de l'art barroc i de les homilies. Vaig tenir un aprenentatge del que era la pastoral i la teologia pràctica de l'Església romana. En una altra fase he descobert «galàxies» noves, com la de la culturalitat i la globalització. A la Gregoriana tenim alumnes d'arreu del món. Aquests estudiants m'han portat a descobrir nous mons.

—Com es viu la catalanitat a la Ciutat Eterna?

—Catalunya és molt desconeguda a l'estranger. El que identifica Catalunya a Roma primer és el Barça; després, Gaudí, i, per últim, les Rambles. Aquests són els tres punts de referència. Amb els Jocs Olímpics es van incorporar les referències de dos personatges: Samaranch i Maragall. Avui dia, no saben ben bé qui és Maragall. A Roma hi ha significatives personalitats eclesials catalanes com Miserachs, Ramon Julià o Hèctor Vall, però no són a la cúria romana. No tenim cap cardenal curial ni cap de dicasteri que pugui donar informació verídica sobre el que passa a l'Església catalana. Un dia, el cardenal Martínez Somalo em va advertir que vigilés moltíssim perquè alguns sectors em consideraven catalanista. Jo li vaig recordar la doctrina del Concili Vaticà II, que és molt clara a la *Gaudium et spes*, on diu que les minories nacionals tenen dret a la seva pervivència, a la seva cultura i a la seva llengua dins del conjunt d'una altra nació. I em va contestar: «És clar.» La catalanitat l'hem de viure des del punt de vista d'una cultura minoritària, no reconeguda diplomàticament, però que hem de viure amb responsabilitat.

—Fruit d'aquesta responsabilitat neix l'associació Catalans a Roma...

El P. Benítez va lliurar a Benet XVI, en presència del pare general Peter Hans Kolvenbach, el darrer volum de la revista «Archivum Historiae Pontificiae».

Foto: Fotografia Felici

Bibliografia

La seva bibliografia completa té 475 entrades. Ha estat traduït al japonès i al rus, en aquest darrer cas com a col·laborador de la *Enciclopedia Ortodoxa*. Va ser col·laborador del P. Miquel Batllori en dues de les seves estades a Roma, quan encara no havia estat destinat a la Universitat Gregoriana, època en la qual va preparar també per al pare Batllori els articles de biografies de jesuïtes espanyols per al *Diccionario de Historia Eclesiástica de España* i també proporcionant-li material per al *Diccionario de Historia de la Compañía de Jesús*. Un cop a Roma, a partir del 1983, ha publicat la *Miscel·lània* entorn de l'obra del P. Batllori i els tres volums de l'associació Catalans a Roma, dins de la col·lecció Set Turons Romans. En coedició de Iglesia Nacional Española y la Pontifícia Universitat Gregoriana, el llibre titulat *El destierro de los jesuitas de la «Provincia de Aragón» bajo el reinado de Carlos III*. A Catalunya ha publicat *Jesuïtes i Catalunya: fets i figures i 31 jesuïtes es confessen*.

—El 1989 vaig cofundar aquesta associació, seguint la inspiració del benedictí Jordi Pinell. L'objectiu era fer que la qüestió catalana fos entesa a Itàlia. La primera presidenta va ser la Núria Rovira, a la qual li hem d'estar molt agraïts. Després, al cap de sis anys, vaig agafar la presidència fins que vaig intuir que el govern de la Generalitat encetava una línia d'incoherència i que no definia el que ha de ser Catalunya. Per això, responsablement, vaig presentar la meua dimissió el 2003. La meua intuïció es va confirmar quan el tripartit va clausurar el Centre Català de Roma.

—El 3 de novembre el Papa va visitar la Gregoriana. Com recorda aquella visita?

—És una deferència extraordinària que Benet XVI ha tingut. En aquesta visita li vaig lliurar la medalla de la Universitat i el darrer volum de la revista internacional *Archivum Historiae Pontificiae*, i que dedico al Sant Pare en llatí. La darrera visita

d'un Papa va ser la de Joan Pau II, abans de la crisi amb els jesuïtes en la qual treu del govern el pare Arrupe. Era la segona vegada que hi anava, el 1981, perquè la primera va ser el 1978. Per tant, hi havia una mica d'interrupció. La premsa ha recollit, i algú ha dit, que els jesuïtes estàvem com sotmesos i callats, però això tampoc no és cert.

—En quina situació es troba ara la Companyia de Jesús?

—Podem dir que els jesuïtes hem passat del ralenti a l'acceleració, de la fosca a

la llum, amb el motor potentíssim dels exercicis de sant Ignasi. Abans que el Papa vingués a la Gregoriana ja hi havia signes molt clars d'una acceleració nova. Per exemple, es manifesta en el jesuïta Federico Lombardi. Primer el Papa el va nomenar director general de Ràdio Vaticana i, després, portaveu de la Santa Seu. Ens trobem que, d'una banda, estem trepitjant l'accelerador, i que, de l'altra, hem de descobrir la força de sant Ignasi. L'esperit de sant Ignasi perviu. Es tracta d'orientar la pròpia llibertat a Déu. Jo he disfrutat i estic disfrutant de la vida. Jo m'he sentit cridat a lliurar la meua llibertat a Déu. És el que diu sant Ignasi: «Preneu, Senyor, i rebeu, tota la meua llibertat, la meua memòria, el meu enteniment i tota la meua voluntat. Tot el que tinc i posseeixo; vós m'ho donareu, a vós, Senyor, ho torno; tot és vostre; disposeu-ne segons la vostra entera voluntat; deu-me el vostre amor i gràcia, que aquesta em basta.» Al gener del 2008 celebrarem la congregació general on s'escollirà el nou preposat general. Espero que imperi el sentit comú.

—Vostè és coautor de *31 jesuïtes es confessen* i ja n'hi ha en marxa una reedició...

—El llibre el vaig escriure amb el professor Valentí Gómez. S'ha fet l'edició en català i en castellà, aviat en sortirà la segona edició castellana i s'estan preparant les edicions italiana, portuguesa i anglesa. Per fer aquest llibre vaig enviar 54 cartes a 54 jesuïtes, amb el permís del pare general. Catorze no van contestar ni afirmativament ni negativament. Tots els testimonis tenen un tret en comú: el testimoni que donen de la seva vocació, de seguiment de Jesucrist. Això és més profund i seriós del que sembla. A la societat actual hi ha una tendència a considerar Jesús un pur mite, que no configura la pròpia vida. La primera edició ha tingut molt d'èxit, curiosament, en el món laic més que en el món estrictament religiós. Per a la segona edició hem convidat vuit jesuïtes més a participar-hi.

—Parli'ns del seu darrer llibre.

—Acabo de publicar *El destierro de los jesuitas de la «Provincia de Aragón» bajo el reinado de Carlos III*. Es tracta d'una crònica inèdita del P. Blas Larraz, que va viure en pròpia carn l'expulsió dels jesuïtes, l'any 1767, i que després va ser provincial de la província d'Aragó a l'exili fins a la supressió de la Companyia per part del papa Climent XIV, el 1773. Larraz va ser professor de la Universitat de Cervera i professor de Retòrica. Ara es publica per primer cop de forma íntegra i en doble versió: l'original en llatí elegantíssim i la traducció a l'espanyol. Com que avui dia el llatí el llegeixen quatre gats, a sota, a peu, poso la traducció castellana feta en el segle XIX. (C.C.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Vaticà

Recuperar el sentit del diumenge

CIUTAT DEL VATICÀ.— El diumenge és el primer i principal dia de la setmana i és «el nucli de l'any litúrgic». Ho escriu el Papa al cardenal Francis Arinze, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, amb motiu de la jornada d'estudi que aquest dicasteri ha dedicat al tema *La missa dominical per a la santificació del poble cristià*. En el text, amb data del 27 de novembre, el Papa recorda que la jornada se celebra en l'aniversari de la promulgació de la constitució *Sacrosanctum concilium*, i que és la tercera d'aquest tipus després de les anteriors centrades en el martirologi romà i en la música sacra, respectivament.

«Per als primers cristians, la participació en les celebracions dominicals constituïa l'expressió natural de la seva pertinença a Crist, de la comunió amb el seu cos místic, en la joiosa espera del seu retorn gloriós.» Per a Benet XVI, «avui cal reafirmar el caràcter sacre del dia del Senyor i la necessitat de participar en la Missa dominical», ja que «el context cultural en què vivim, marcat sovint per la indiferència religiosa i el secularisme, ofusca l'horitzó del transcendent». «El diumenge no el va triar la comunitat cristiana, sinó els apòstols», ha dit el Papa. És més, és el mateix Jesucrist que vol el diumenge com a «primer dia de la setmana», i en un diumenge va ressuscitar i es va aparèixer als deixebles. El Papa escriu que «en cada celebració eucarística dominical es compleix la santificació del poble cristià». (M.D.B.)

El Papa vol recuperar el caràcter sacre del diumenge.

El Papa, dolgut per l'ordenació il·legítima d'un bisbe a la Xina

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha rebut amb «profund dolor» la notícia de l'ordenació episcopal il·legítima del sacerdot Giovanni Wang Renlei, que va tenir lloc el 30 de novembre a Xushoy, província de Jiangsu, a la Xina continental. Una declaració de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu posa en relleu que es tracta d'una «ordenació episcopal conferida sense mandat pontifici. És a dir, sense respectar la disciplina de l'Església catòlica pel que fa al nomenament dels bisbes».

L'ordenació episcopal del sacerdot Giovanni Wang Renlei va tenir lloc per decisió de l'Associació Patriòtica, que té per objectiu ser una Església nacional separada de la Santa Seu, reconeguda només per les autoritats comunistes xineses. Aquesta i altres ordenacions episcopals precedents, afegeix el comunicat, «ofenen els sentiments religiosos de tots els catòlics a la Xina i de tot el món, i és fruit i conseqüència d'una visió de l'Església que no es correspon amb la doctrina catòlica i que subverteix els principis fonamentals de la seva estructura jeràrquica».

El comunicat vaticà fa al·lusió a la possibilitat que els bisbes que ordenen o l'ordenat hagin pogut actuar moguts per la força i no per lliure voluntat: «La Santa Seu té consciència del drama espiritual i del sofriment d'aquells eclesiàstics —bis-

bes consagrants i ordenats— que es veuen obligats a ser part activa d'ordenacions episcopals il·legítimes, faltant així a la tradició catòlica, que en el seu cor voldrien seguir fidelment.» Alhora, mostra la solidaritat amb els catòlics (sacerdots, religiosos, religioses i laics) «que es veuen obligats a acollir un pastor, sabent que no està en plena comunió jeràrquica ni amb el qui encapçala el col·legi de bisbes ni amb els altres bisbes escampats arreu del món».

D'altra banda, el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, ha assenyalat que l'ordenació episcopal no impedeix el diàleg entre la Santa Seu i el govern xinès. No obstant això, reconeix que «és un acte que frena i que no afavoreix les bones relacions amb la Santa Seu i amb l'Església catòlica. Són accidents de camí».

Miriam Díez i Bosch

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

Condol de Benet XVI pel tifó a les Filipines

CIUTAT DEL VATICÀ.— El cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, ha enviat un telegrama de condol en nom del Papa al nunci apostòlic de Filipines, l'arquebisbe Fernando Filoni, pel tifó que va causar nombroses víctimes a les Illes Filipines. «Profundament trist per la tràgica pèrdua de vides humanes en el tifó que ha afectat la part oriental de Filipines, Sa Santedat assegura a tots els afectats la seva proximitat en la pregària, encomana els morts a l'amor misericordiós de Déu Totpoderós i invoca sobre les famílies en dol i tots els ferits la fortalesa i el consol divins.» (M.D.B.)

Un sacerdot espanyol, bisbe a Zimbabwe

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat bisbe de Hwange (Zimbabwe) Alberto Serrano Antón, membre de l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEME), fins ara administrador diocesà i vicari general de la mateixa diòcesi. El bisbe electe va néixer el 1942 a Saragossa. Va ser ordenat sacerdot, com a membre de l'IEME, el 1966. Després de l'ordenació va ensenyar teologia dogmàtica al Seminari de Missions. Va marxar a la missió de Hwange (Zimbabwe) el 1970, i

durant nou anys va ser missioner a comunitats de Hwange, Victoria Falls, Jambezi i Dete. Des del 1979 al 1983 va ser a Madrid director de la revista *Misiones Extranjeras* i d'altres publicacions de l'IEME. De retorn a la missió ha exercit el seu ministeri a diferents parròquies i ha estat professor de la National Catechetical School, director espiritual del noviciat de les Filles del Calvari, a Dete, i de les Missioneres Franciscanes de la Mare de Déu, a Victoria Falls. (Zenit)

ITALIA

El salesià Pascual Chávez, nou president de la USG

ROMA.— Pascual Chávez Villanueva, rector major de la Congregació Salesiana, ha estat escollit nou president de la Unió de Superiors Generals (USG), al final de l'Assemblea General semestral de la USG. Chávez substitueix en el càrrec el religiós espanyol Álvaro Rodríguez Echeverría. La USG és l'organisme que aplega i representa els superiors generals de més de 200 congregacions religioses masculines. L'assemblea tenia com a títol *Junts pel Regne* i s'hi ha manifestat «el desig de continuar caminant plegats per afrontar els reptes que la modernitat presenta a la vida consagrada. Un camí que es vol recórrer units a tots els membres del poble de Déu, als pastors i als laics, amb el desig ferm de testimoniar el Regne: en el seguiment de Crist, en la fraternitat i en la missió». (Ivicon)

Espanya

Cloenda de l'Any Jubilar de sant Francesc Xavier

■ El sant navarrès continua sent un model per als cristians d'avui

XAVIER.— El 3 de desembre, festivitat de sant Francesc Xavier, se celebrava a Xavier la cloenda del V centenari del seu naixement. Segons afirmava l'arquebisbe de Pamplona, «sant Francesc Xavier està gravat en els nostres cors com a model de cristians. També per a avui. La seva vida és, alhora, un miracle de santedat i un monument d'humanitat».

Amb motiu de la cloenda nombroses celebracions tenien lloc arreu del món i especialment a l'Estat espanyol. Els actes pròpiament de cloenda van començar a Xavier el 3 de desembre, a les 11 del matí, amb una solemne celebració eucarística, presidida per l'arquebisbe de Pamplona, Mons. Fernando Sebastián, i concelebrada per nombrosos sacerdots, a més del pare Ignacio Echarte, delegat del pare Peter Hans Kolvenbach, preposit general de la Companyia de Jesús, i del pare Elías Royón, superior provincial.

En la seva homilia, l'arquebisbe Sebastián recordava que enguany ha estat «veritablement un temps de gràcia i de joia». Gairebé un milió i mig de persones s'han acostat a Xavier en aquest any jubilar. Així, deia l'arquebisbe de Pamplona, «hem pogut comprovar que sant Francesc continua sent el missioner d'avantguarda. Acostar-s'hi, conèixer-lo més bé, pregar sota la seva protecció és sentir el desig de ser millor, d'estimar més Jesucrist, d'alliberar-nos de preocupacions insubstancials i viure més intensament l'amor a Déu i al pròxim en el camí que Déu vulgui posar davant de nosaltres».

Per a Mons. Fernando Sebastián, «sant Francesc Xavier ens convida a renovar el

Francesc Xavier, patró de les missions.

nostre amor sincer i entusiasta cap a Jesucrist, a caminar per la vida amb la seguretat i la força que ens dona l'amor de Déu, aquell amor que és en Crist crucificat, que el podem palpar en l'Eucaristia, que el sentim cada dia en els molts dons que rebem de Déu i que l'hem de multiplicar arreu amb les nostres obres d'amor, de justícia i de misericòrdia». I afegia: «Hem de procurar que aquest acostament a la figura de sant Francesc de Xavier mogui en nosaltres el desig i el compromís de ser ferment de renovació a la nostra Església, renovació de fe vida i de pietat, renovació de comunió i d'unitat eclesial, renovació del testimoni valent i d'apostolat incansable».

En acabar l'homilia assenyalava que «sant Francesc de Xavier, amb el seu exemple i la seva intercessió, ens empeny a ser al nostre món deixebles fidels i entusiastes de Jesús, missioners de la fe i de l'amor, constructors d'un món nou, un món de justícia i de misericòrdia, un món

d'amor i d'esperança, tal com Déu ho vol per als seus fills».

Tot seguit, es va iniciar un acte cultural de cloenda en què es va projectar un vídeo resum de les activitats del centenari, seguit de les intervencions del president del Govern de Navarra i de l'alcalde de Xavier. Un festival de dansa i música popular de Navarra posava fi a aquesta celebració especial a Xavier.

D'altra banda, el 6 de desembre, a les 17.00 hores, tenia lloc una celebració eucarística a la basílica de Xavier, organitzada per la Delegació de Missions de la Conferència Episcopal Espanyola. Durant la missa es va dur a terme la cerimònia de lliurament del santcris i enviament de 31 missioners espanyols que aviat partiran a missions. Dels 31 missioners que van rebre el santcris, 16 són religiosos, 2 religiosos, 10 laïques, 2 laics i un sacerdot diocesà. (OMPRESS)

Formació per a pares sobre educació en família

VALÈNCIA.— L'arquebisbat de València ha iniciat un programa formatiu adreçat a pares, basat en pautes sobre l'educació en família, que oferiran metges, psicòlegs, pedagogs i mestres en aquelles escoles públiques, religioses o concertades que sol·licitin el servei. La iniciativa, que porta per títol *Una tarda amb els nostres fills: cap a un estil d'educació en família*, inclou xerrades formatives i conferències sobre diversos aspectes com ara els hàbits alimentaris, de treball i lectura, el lleure i l'ús de noves tecnologies, així com sobre el temps de descans, la relació família-escola, la televisió i la pregària. El projecte pretén formar pares i mares enfront dels conflictes que sovint solen aparèixer provocats per les tasques escolars, l'alimentació, els horaris, el joc i el tipus de lleure passiu dels infants com les videoconsols i ordinadors. De la mateixa manera, l'equip de la comissió diocesana d'Educació de l'arquebisbat, que pertany al Secretariat de Pares, imparteix pautes sobre la pregària, el valor de la interioritat i el silenci, mètodes per pregar amb els infants i per a la consolidació del projecte de vida personal, i ofereix tècniques per a l'acostament a la lectura i sobre el valor de la reflexió. (AVAN)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Càritas envia ajuda per pal·liar els efectes del tifó «Durian»

MADRID.— La xarxa Càritas espanyola s'ha posat en contacte amb Càritas Filipines per valorar els primers efectes causats pel pas del tifó *Durian*. Les tasques de reconeixement de les víctimes i d'atenció als desplaçats són les primeres prioritats que atén Càritas Filipines, en coordinació amb les altres organitzacions presents a la zona a través del seu equip de voluntaris de totes les parròquies del país. Tots els voluntaris i treballadors locals de Càritas Filipines col·laboren en les tasques de reconeixement i recerca de cadàvers, a més de facilitar als damnificats material de primers auxilis i assistència sanitària. Càritas espanyola fa un feina amb la

Càritas local centrada en l'enfortiment integral de sectors de població rural desafavorida, en col·laboració amb l'Agència Espanyola de Cooperació, per un valor de 1.440.000 euros. Els objectius d'aquesta tasca se centren a oferir als seus beneficiaris una educació integral per al desenvolupament, en el qual s'inclouen temes de prevenció en salut, d'organització comunitària i el paper de les famílies i les dones en l'esmentada organització, i de polítiques mediambientals de prevenció. Tota aquesta feina s'engloba en l'enfortiment de cooperatives i organitzacions rurals. Per col·laborar-hi: "la Caixa", 2100-2208-38-0200236673. (C.C.)

Espanya

Els bisbes ofereixen un document esperançat, constructiu i propositiu

■ El P. Martínez Camino presenta la darrera instrucció pastoral

MADRID.— El 29 de novembre el secretari i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), P. Juan Antonio Martínez Camino, va presentar en roda de premsa la instrucció pastoral *Orientacions morals davant de la situació actual d'Espanya*, aprovada en la reunió de l'Assemblea Plenària de la CEE. El P. Martínez Camino va subratllar que aquest text «ve a ser com el fruit de la reflexió pastoral dels bisbes davant de la situació d'Espanya durant aquests darrers anys».

Segons el portaveu de la CEE, la instrucció pastoral està escrita amb un esperit «esperançat, constructiu i propositiu».

En primer lloc, assenyalava el P. Martínez Camino, «no és el moment de mirar enrere enyorant moments aparentment o realment més fàcils i més fecunds. És el moment de mirar vers un futur que, entre tots, hem de construir de la manera més humana possible. (...) Podem avançar cap a metes més bones per a tothom».

Per al secretari de la CEE, la instrucció dels bisbes té un tarannà marcadament constructiu: «Es fixa fonamentalment en el present per valorar-lo de la manera més objectiva possible. Per això es valoren els elements positius de la cultura moderna, actual, i de la cultura política actual. Alhora, fa una anàlisi per oferir orientacions morals.» En aquest sentit, subratllava que la instrucció accepta el present amb els seus valors, «i així, parla de la grandesa de la democràcia. No cal viure en enfrontament continu amb la cultura actual, ni tan sols és convenient».

El tercer punt que remarcava el P.

Martínez Camino es referia a la proposta que fa el document. «El text parteix d'una confiança plena en la identitat de la proposta cristiana i catòlica, que cal proposar a la nostra societat i que cal que els catòlics la visquin amb nou vigor.» Per això, convidava a tenir en compte un seguit de prioritats: la cura de la formació i de la iniciació cristiana, l'atenció peculiar a la celebració de l'eucaristia i la cura especial de l'anunci i de la vivència de l'evangeli del matrimoni i de la família. Segons el portaveu de la CEE, «aquesta identitat es proposa amb la vida, amb la paraula, als nostres conciutadans com a element que confiem que aportarà béns personals i socials indubtables. Aquesta proposta no significa imposició de la fe i de la moral cristiana a ningú».

El P. Juan Antonio Martínez Camino va voler deixar molt clar que la instrucció «no té una perspectiva política; no és un document polític, és pastoral. Vol oferir als catòlics, i a tots els qui vulguin escoltar aquestes paraules i aquest discerniment, una perspectiva moral per a la vida pública. (...) És una instrucció travessada

El portaveu de la CEE va presentar el text.

tota ella per un alè moral. (...) L'Església parla de qüestions del bé comú, però no fa política».

Després de presentar el document, s'obria un torn de preguntes en què els periodistes van plantejar diverses qüestions. En una de les seves respostes, el portaveu de la CEE comentava que «la democràcia és un èxit que cal cuidar. (...) Una democràcia sense valors corre el risc de derivar en un sistema totalitari i autoritari perquè no admet més referència que les seves decisions, que poden ser errònies. Els procediments democràtics sense

ànima ètica esdevenen un perill per a l'ésser humà». En relació amb l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania, el P. Martínez Camino la valorava «com un risc, com una inacceptable intromissió de l'Estat en l'educació moral dels alumnes. Els pares i l'escola són els que poden determinar quina mena d'educació religiosa i moral volen per als alumnes, no l'Estat. Els governants no poden imposar un tipus de convencions morals i religioses en els programes d'ensenyament. Per això l'ensenyament de la Religió és optatiu».

El portaveu de la CEE aprofitava també l'oportunitat per fer una crida als catòlics, que «no tenen per què sotmetre's a allò políticament correcte i encara menys dissimular la identitat cristiana i catòlica. Per entendre'ns bé els uns amb els altres no hem de renunciar als propis plantejaments, sinó plantejar-los de manera respectuosa. Qui renuncia als propis plantejaments ha renunciat al diàleg. La fe cristiana vol tenir una incidència en la vida pública, en el marc de la democràcia».

Rosa María Jané Chueca

Primera comunitat a Àsia de les Germanetes dels Ancians Desemparats

VALÈNCIA.— La congregació religiosa de les Germanetes dels Ancians Desemparats de València fundarà a Manila la seva primera comunitat al continent asiàtic. Cinc religioses de la congregació han sortit de la casa mare a València per establir-se a la capital de Filipines amb l'objectiu de construir-hi una resi-

dència per a seixanta ancians. Les Germanetes han comprat a Manila un terreny de 3.000 metres quadrats de superfície sobre el qual aixecaran la residència amb capacitat per a seixanta persones grans sense recursos, en situació d'abandonament familiar, que viuen soles i estan malaltes. Les cinc primeres religioses de la congre-

gació viuran durant un any, fins que comencin les obres de la residència, en una casa en què atendran un total de deu ancians. Les cinc religioses tenen edats compreses entre els 34 i els 72 anys, i són de Pontevedra, Ourense, Puerto Rico, Colòmbia i Palència.

La congregació religiosa a València busca noves fonts de finançament entre les famílies i les institucions de Manila per edificar-hi la residència d'ancians, que disposarà d'habitacions per a dues persones i també individuals, cuina, sales de lleure i menjadors. Les Germanetes dels

Ancians Desemparats també tenen previst obrir, d'aquí a cinc anys, una altra residència per a persones grans a la localitat de Santa Rosa, a 300 quilòmetres de Manila. Un total de 2.500 religioses Germanetes dels Ancians Desemparats atenen, actualment, prop de 25.000 ancians sense recursos en més de 210 asils i residències a Europa, Iberoamèrica i Àfrica. Les Germanetes dels Ancians Desemparats van ser fundades el 1872 pel capellà Saturnino López Novoa i per la mestra i, a partir d'aleshores, religiosa de la congregació, santa Teresa de Jesús Jornet. (AVAN)

Vols

reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

RENAFER

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El deler de silenci

S'ha escrit que «la capacitat de silenci en l'home és el termòmetre de la seva qualitat i noblesa». Dissortadament, avui va augmentant el soroll i va disminuint el silenci. I el silenci és el que necessitem més.

La societat actual està curulla de sorolls, de mil objectes que distreuen la nostra atenció en multitud de petits detalls intranscendents. Avui res no invita a la reflexió. Si volem reflexionar, que és una activitat molt important i molt necessària, ens cal crear silenci en el nostre propi entorn i entrar-hi sense por. El silenci concentra la nostra vida i ens ajuda a aprofundir-la i a viure-la en plenitud.

El silenci és necessari per trobar-nos a nosaltres mateixos i per autodescobrir-nos autènticament; ens ajuda a mirar el passat amb equanimitat, el present amb realisme i el futur amb esperança. El silenci ens permet contemplar Déu, els germans i la natura amb ulls nous i ens ajuda a projectar-nos vers els altres amb més generositat. El silenci parla. Sembla una contradicció, però no

ho és pas. Tanmateix, cal saber escoltar el silenci, perquè ens ofereix sempre un missatge de saviesa. En el silenci ens autodescobrim, veiem amb més claredat la nostra pròpia vida, el que fem i el que deixem de fer, la qualitat de la nostra existència i allò que Déu i el proïsme esperen de nosaltres. En el silenci escoltem la nostra consciència.

Déu parla en el silenci. Déu, que ens ha creat i ens ha salvat per amor, vol mantenir un diàleg amb tota persona humana. Sense fer silenci en la nostra vida és difícil escoltar la veu amorosa de Déu. I, davant la solitud que fomenta la nostra civilització, ens és molt necessari i molt profitós aquest diàleg interpersonal amb Déu. El silenci crea un clima propici per a la pregària.

Benet XVI ha afirmat que «l'aprofundiment de les veritats cristianes, així com de l'estudi de la teologia, suposen una educació en el silenci i la contemplació, perquè és necessari desenvolupar la capacitat d'escoltar amb el cor Déu que parla». Les nostres paraules només poden tenir ple valor i plena utilitat si provenen del

silenci de la contemplació. El pensament sempre necessita purificació per poder entrar en la dimensió on Déu pronuncia la seva Paraula creadora i redemptora, el seu Verb «sortit del silenci», segons una reeixida expressió de sant Ignasi d'Antioquia.

El silenci no és pas per suportar-lo sinó per escoltar-lo. Quan sabem escoltar el silenci, aquest sempre és portador d'un anunci de pau interior i de creixement en la nostra vida. El silenci no és pas sinònim de buidor ni d'avorriment. Tot al contrari: a mesura que ens eduquem per copsar tots els seus missatges, ens omplim de riquesa interior i augmenta la creativitat que dona major sentit a la nostra vida.

S'ha escrit que «el silenci és el gran art de la conversa». És ben veritat, aquesta sentència, perquè en la conversa és molt important saber escoltar de veritat l'altre quan parla, i això demana una escolta silenciosa. Del silenci sorgiran les paraules precises que faran viable un diàleg fecund.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La preparació del Nadal

L'Advent ja és força avançat. D'aquí a pocs dies celebrarem el Nadal. La preparació d'aquesta festa durant prop de quatre setmanes és una antiga tradició que ha esdevingut part de la cultura de totes les nacions d'arrel cristiana.

I és tan entranyable, aquest costum! A mesura que les setmanes van passant s'obren noves finestres al calendari d'Advent o es van encenent cada cop més espelmes a la corona. La il·lusió dels petits s'inflama i ens encomanen l'entusiasme als grans. Val la pena que hi pensem una mica. Per què fem festa el dia de Nadal? Perquè Jesús ha nascut. Ell és el nostre Salvador, el Fill de Déu que s'ha fet un de nosaltres per deslliurar-nos del pecat i donar-nos l'alegria. No és recordança d'un personatge de l'antiguitat: ell continua sempre present. «Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles» (He 13,8). Ell ha omplert de sentit la vida dels homes i dones; ell és «l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi» (Ap 21,6), és el Senyor de

la història. Per això cada Nadal rememorem la seva vinguda: cada any l'esperem, cada dia, en cada moment.

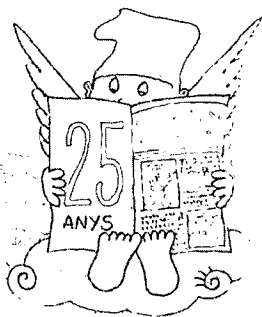
Durant l'Advent els cristians revivim l'expectació amb què el poble d'Israel anhelava l'arribada del Messies. La commemoració del seu naixement ens recorda que ell mateix vindrà per segona vegada amb gran poder i majestat (cf. Mt 24,30), a la fi dels temps, per tal de portar a plenitud la nostra salvació.

Aquesta esperança revifa en nosaltres el compromís que tenim, com a cristians, de fer present el missatge de Jesús en el nostre entorn. Com? Primer de tot, assumint personalment tots els seus ensenyaments, portant una vida verament cristiana. Malgrat que a voltes es desenvolupa en un ambient allunyat de Crist, els cristians no ens hem pas d'entebeir. No serem capaços d'ajudar els altres si el nostre capteniment no reflecteix amb fidelitat el missatge de l'evangeli.

Entre totes les virtuts ha de resplendir la caritat,

seguint l'exemple de Jesús, que «va passar fent el bé» (Ac 10,38). En aquests dies —i sempre— procurarem fer el bé a tothom: als de casa i als qui estan lluny, als amics i també a aquells amb els quals no ens avenim tant, als qui pensem com nosaltres i als qui tenen idees diferents.

L'Advent és època de preparatiu. Desitgem passar el Nadal en família, envoltats de les persones que més estimem. I programem amb detall aquell dia: on i com ho celebrarem. Seria una llàstima que aquests preparatius ens distraguessin del veritable significat d'aquests dies, que ens agafés per sorpresa la celebració del Nadal. En aquest sentit, veig com un avenç el fet que s'hagin reduït els horaris comercials del dia 24, la vigília de Nadal. Deixant de banda altres consideracions, penso que aquesta mesura pot ajudar les famílies a preparar la festa amb més reflexió i serenitat, de manera que puguin celebrar un Nadal amb autèntic contingut cristià i amb l'alegria que és conseqüència de l'amor i de la pau.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Lluçia Pou Sabaté
Historiador i teòleg

Ratzinger, l'islam i Turquia

La relació dels països d'Europa amb l'islam és delicada. A Alemanya s'ha fet una conferència sobre la integració de musulmans (la majoria turcs) al país, on el fracàs escolar és molt gran perquè no coneixen la llengua i, a més, els qui menys la coneixen no són nous, sinó els de les segones i terceres generacions; a més, els preocupen certs costums que atempten contra la dignitat de les persones com els «crims d'honor» comesos per joves musulmans contra les seves germanes que esdeven mares solteres. Per si no fos poc, els terroristes islamistes han rebut recer i preparació a Alemanya. Però, tampoc no hi ha gaire diàleg ni coneixement mutu entre la població alemanya i la immigrant. Alguns representants islàmics en la conferència eren favorables a un islam modernitzat i a una emancipació de les dones musulmanes més gran, però això va molestar les quatre organitzacions musulmanes presents, que defensen un islam molt més tradicional.

A França ja veiem certes lleis sobre el famós vel que semblen més «numerets» de circ que lleis pròpies d'un país democràtic. A part, es planteja el problema del finançament de la construcció dels llocs de culte, com també a Espanya. A Itàlia s'està promovent una «Carta de valors i principis fonamentals», que haurien de subscriure els musulmans residents al país per comprometre's en el respecte a la ciutadania del lloc que els ha acollit. La iniciativa va sorgir a partir de fets tristos, com el d'un originari del Pakistan que va matar la seva filla perquè vivia amb un italià. El text inclou la condemna del terrorisme i de la violència en nom de la fe, així com la igualtat entre home i dona i la llibertat religiosa —inclosa la de convertir-se a una altra religió—, etc. La Unió de Comunitats Islàmiques Italianes s'oposa a aquesta iniciativa. A més, els atemptats i les potencials guerres suggereixen un «xoc de civilitzacions».

«El nostre món té necessitat urgent de pau», va dir Benet XVI fa uns dies en reviure els 20 anys de la primera

trobada d'Assís amb líders religiosos, que «va subratllar el poder de l'oració per construir la pau... L'oració genuïna transforma els cors, ens obre al diàleg, a l'enteniment i a la reconciliació, i abat els murs aixecats per la violència, l'odi i la venjança». Així van caure els murs de Jericó, i també el mur de Berlín... com pot caure aquest «mur cultural»? Déu ho sap, però l'esperit «d'Assís» ens anima a ser «missatgers de la pau que és un do de Déu, i com a signes vivents d'esperança per al nostre món». Amb aquests ànims el Papa es disposava a anar a Turquia (28 de novembre al 1 de desembre), en un viatge que seria el més difícil d'entre els que ha realitzat. Era anar a un país amb arrels islàmiques, per unir ponts amb un Occident on el procés de «secularització» fa que «Déu tendeixi a desaparèixer cada vegada més de la consciència pública... i els valors que han estat forjats... perden la seva eficàcia».

Turquia vol entrar en la Comunitat Europea i, en certa manera, era la imatge d'una trobada entre l'islam amb conviccions i una Europa fràgil —la nostra cultura ostenta seguretat, però «amagà indecisió davant les qüestions sobre el sentit últim de la vida». Recordem com Ratzinger a Ratisbona va fer una trobada ecumènica, i, a la Universitat, un discurs acadèmic sobre la relació entre fe i raó: ha d'haver-hi un diàleg de la fe cristiana amb el món, i entre les cultures i religions: la religió —si és veritable, és a dir, segons la raó— no significa fanatisme i no pot ser fonament de guerres ni de cap tipus de violència. En aquells moments de protesta de diversos sectors de l'islam, en mal interpretar un text del discurs, la declaració de la Comissió Europea va ser molt oportuna, com també la cancelleria alemanya, i les actituds del govern turc i del president iranià van posar pau en una mar agitada. Ara el Papa ha anat a Turquia precisament, i també aquest viatge és un signe, per recordar que la violència i l'agressió no poden senyalar mai l'obra de Déu, no es pot usar mai el nom de Déu per a un acte de violència.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Parlar sense dir res

En Jaume em diu que ha descobert una realitat d'aquelles que, al circ, s'anuncien amb el «*más difícil todavía*». Hi ha una manera de parlar sense dir res. Me'l miro de reüll i espero que prossegueixi. «Sí, sento els discursos de gent de primera fila social, per exemple els de bastants polítics, i t'asseguro que no diuen altra cosa que un conjunt de paraules abstractes aparentment sostingudes per un pretès eix lògic, totalment inexistent. Els versats en aquest art declamatori fan filigranes! Quedo astorat! Em sembla simplement una manera d'eludir les respostes a les grans qüestions que haurien d'afrontar per la tasca social que han cercat i acceptat.»

En Jaume m'ha sentit a dir, moltes vegades, que la política és una tasca necessària per a la recerca del bé comú. I que els qui duen la gestió pública d'un país són dignes de respecte. Cosa que no impedeix que cada ciutadà tingui el propi parer sobre la manera de dur a terme el guiatge dels qui han dipositat la confiança en ells a través

del vot majoritari. El bon amic em recordava que una vegada li havia dit que la passió més gran de la persona humana és el poder. Sempre he pensat i dit que l'afirmació és vàlida. Abastar el poder és un desig latent, d'una manera o altra, en els humans. L'afany del poder no és només un tema recurrent de les novel·les d'espionatge, sinó una força impel·lent que, en determinades situacions, fa reaccionar amb duresa, amb cops de colze als altres i amb paraules falagueres quan necessitaven l'elector i que, després, s'incompleixen.

Reconec que gestionar el bé comú és una tasca difícil. No és igual dir el que s'ha de fer que fer-ho. Hi ha molts imponderables en els afers públics. Tanmateix, la manera d'actuar i de dir dels governants ha de ser veraç i respectuosa amb els ciutadans, per delegació dels quals tenen el mandat social de regir. Una de les coses que caldria evitar és la boira baixa de parlar sense dir res. Potser és un art? No ho pot ser pel fet de no mantenir equilibrats el mitjans bons per assolir el bé i no pas qualsevol cosa.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Generositat

Pròximament, escriuré alguna cosa sobre molts dels que anomenem pelegrins, aquells que vénen a aquesta terra des d'on escric, amb un programa organitzat, el guia corresponent i els desplaçaments totalment establerts. Aquesta manera d'actuar resulta, si qui l'organitza és competent i cristià, molt útil. El pelegrinatge, en el sentit estricte de la paraula, a la manera de l'avantpassada Egèria, que ho va fer al segle IV, és una altra cosa. Suposa generositat, vida interior serena i desig de lliurar-s'hi. No pensem que aquesta manera d'actuar ha desaparegut, el que passa és que per viure així no es pot anar amb presses, ni com el qui va al zoo o a visitar un jardí botànic.

Els meus lectors ja coneixen amb quina amabilitat m'acullen els franciscans de la Custòdia de Terra Santa. La meua estada entre ells guareix les ferides espirituals originades on visc. La seva companyia també suposa informacions que a ells els satisfan, ja que no hem d'oblidar la vida que fan: horaris, clima i atenció continuada a persones que no coneixen i que, segurament, no tornaran a veure..., resulta una tasca molt dura i que no tothom resisteix. La seva vocació, més que de custòdis de pedres i monuments, és de custòdia de pelegrins. A mi se m'ha concedit la gràcia que aquests amics que m'enriqueixen tant amb la seva amistat m'expliquen moltes vivències. Aquests dies, amb qui he tingut més tracte ha estat amb fra Rafael Dorado, superior de Getsemaní. M'ha explicat molts exemples de generositat. Ara us n'explicaré uns quants que us agradaran i estimularan. Una vegada una senyora li va indicar que volia parlar amb ell, confidencialment; es van apartar un moment i li va lliurar la seva aliança d'or per a l'Església. Fra Rafael li va preguntar si s'havia quedat vídua i ella li va contestar que no però que el seu matrimoni s'havia trencat. Aquest gest evoca molt de dolor, molt d'amor i molta fe. Un altre cas: en aquests llocs, cal assistir als actes litúrgics amb bastant de temps si es vol trobar lloc. Una bona dona no va ser prou previnguda i el Dijous Sant va entrar-hi quan faltava poc per començar i el recinte ja estava ple. No es va poder asseure, però no es va enfadar ni va protestar. Passat un temps, van rebre d'aquesta persona 4.000 \$ per comprar més cadires perquè tothom es pogués asseure. Aquí, el vandalisme també existeix. Hi ha gent que no perd cap oportunitat de destruir tot el que pot. Una vegada van trencar les estàtues simbòliques d'uns cérvols. Doncs bé, una altra senyora va enviar 30.000 euros per reposar-los. Més tard es va rebre la mateixa quantitat per subvencionar les cases que la Custòdia edifica a Bet-Fagé, per ajudar joves matrimonis cristians i, un altre donatiu per a la reparació dels mosaics que adornen el paviment de la basílica. Desconec la declaració de la renda d'aquesta senyora però, el que és cert, és que la seva generositat és molt gran. També he sabut exemples d'homes que dediquen les seves vacances a la conservació de camins o jardins, a la poda d'arbres, a la informatització dels arxius de biblioteques o a fer de marmitó de cuina. Quan sóc a Terra Santa em sento aclaparat i avergonyit del meu poc lliurament al servei dels altres i torno una mica convertit. L'Església va encarregar a l'orde franciscà la custòdia dels Llocs Sants. L'atenció de persones: escoles, ajuda econòmica i espiritual, sagraments i consell individual, la practiquen els frares. A nosaltres ens toca col·laborar en tot el que puguem. Aquesta ajuda arrela en els desvetllaments de sant Pau. No oblidem, almenys, el nostre donatiu, quan Divendres Sant ens el proposin a tots en la solemne acció litúrgica pròpia del dia.

Finestra a la vida

Victòria Molins. s.t.j.

Carta a una amiga desapareguda...

Estimada amiga: has tornat a marxar sense donar-nos temps d'arreglar les coses que calia fer per començar el nou camí que semblava que volies emprendre.

I no pensis que no et comprenc. Potser em costa una mica, perquè malgrat que ha passat tantes vegades, sempre acabo per confiar que aquesta vegada va de debò... I n'estic segura: tu també ho penses. Quan tornes a casa després d'haver desaparegut durant tres mesos, sé que estàs desfeta per la droga, el carrer, el que has hagut de fer per treure els calés que necessites per les teves dosis cada vegada més exigents. I sé que tens, sens dubte, el desig de posar remei a la teva vida. Tornes plena d'angoixa, per tu mateixa, pel dolor que provoques a la teva família, per la desesperació d'una vida que no és vida. I és per això que retornes...

Jo et vaig veure així aquella tarda de la setmana passada quan em vas trucar i vaig anar de seguida a casa teva. Potser et vam omplir massa el cap quan, per ajudar-te, et vam proposar el que havies de fer per poder entrar en un centre de rehabilitació: anar al metge, aconseguir un certificat del teu estat de salut, arreglar els teus papers perquè cada vegada perds el carnet d'identitat... Sí, ja sé que era un perill perquè anar a la policia a aconseguir-lo no era el més adient en el teu cas... Però, les coses no es poden arreglar sense un mínim (i, de vegades, un màxim) de burocràcia.

Potser els teus et van rebre amb una mica de fredor i no amb la tendresa que tu necessitaves. Sí, tot això ho entenc. Però, tu també has d'entendre què és tenir una mare que espera saber alguna cosa de tu i

que no en té notícies. Saps que, després de cercar-te durant molts dies i trobar-te en un estat llastimós, només et vaig demanar que truquessis a la teva mare. I no ho vas fer mai. Per això entenc totes dues parts.

A tu, perquè no et sents amb cor de sortir-te'n; a la teva mare, perquè ja són massa anys de lluitar i d'esperar, i li costa reaccionar quan et té al davant. Ho has d'entendre.

Quan em vas dir que aquesta vegada et volies curar de veritat, anar en un centre, fer el que sigui per viure, perquè el que feies no era vida, em vaig posar en marxa de seguida i et vaig trobar un lloc. Aquell matí vas sortir de casa dient que anaves a arreglar els «papers» i a buscar el certificat del metge. Ja no vas tornar...

I si et dic que pensis el que és això per a la teva mare, em diràs que pensi jo el que aquesta situació és per a tu. Perquè estic segura que tens cor i bons sentiments, però el verí de la droga és una cadena tan forta que no te'n pots alliberar. Ho entenc, però no sé què s'ha de fer.

Amiga meva, et tornaré a buscar per aquells indrets per on sé que vas perduda i, quan et trobi, tant de bo t'envoltem tots de la tendresa que en aquells moments necessitaràs. Però, sempre amb la certesa d'una realitat que no podem oblidar: que ets tu la que has de sortir-ne, no nosaltres.

Tant de bo que l'Advent, aquest temps d'esperança, ens doni la seguretat que un dia tu i tantes esclaves i esclaus més de la droga us pugueu alliberar d'un enemic tan terrible. I ai d'aquells que s'enriqueixen a costa vostra!

Zoom

Eduard Brufau

L'any que ve, gràcies a la inversió de la Diputació de Barcelona i diversos municipis del Vallès, s'adequarà l'anomenat Camí dels Monjos. Es tracta d'una ruta històrica de 25 quilòmetres que unia els monestirs benedictins de Sant Cugat del Vallès i Sant Llorenç del Munt (a la imatge). La remodelació del camí permetrà conèixer millor aquests dos cenobis medievals i al mateix temps servirà de corredor natural entre el massís de Sant Llorenç i la serra de Collserola.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

El repte eclesial de l'esquerra catalana

L'esquerra política catalana gaudeix d'una nova oportunitat per fer un pas decidit cap a la modernització en les seves relacions amb l'Església. Dos gestos inicials del primer tripartit van denotar revengisme i aspror: la clausura de la seu catalana a Roma i la gairebé nul·la representació en la beatificació del Dr. Pere Tarrés a Loreto, poc comprensible des d'una òptica històrica i republicana. Mediàticament, el numeret de la corona d'espines va evidenciar frivolitat. La llarga travessia del franquisme i el resultat estrany de les urnes de la democràcia recuperada van acumular adrenalina. Des dels setials del poder, es va molestar d'una manera molt eficaç però poc aparatosa mitjançant la discriminació, la negació d'igualtat d'oportunitats i l'intent de substitució en camps de presència eclesial. Portar el segell d'entitat vinculada a l'Església ha estat, en molts casos, una dificultat afegida. Aquestes tendències havien estat fàcilment detectables en comportaments municipals, però l'abast ara era més gran. Part de l'Església catalana havia estat present en la lluita antifranquista i en els afanys per la recuperació democràtica, més que altres institucions que van voler capitalitzar el canvi. Com en qualsevol època difícil, amb llums i ombres. Actualment, a diferència d'uns quants sectors eclesials espanyols, aquí hi ha hagut més diàleg i respecte, no sempre adequadament correspostos.

Els paràmetres esquerra-dreta avui no són tan clars i definits per retratar la situació política com fa unes dècades. La realitat social i econòmica és més complexa per la qual cosa cal utilitzar nous instruments d'anàlisi. Tot és més permeable, la zona intermèdia més àmplia i els dogmatismes d'antuvi han quedat obsolets. El franquisme ha deixat moltes herències incòmodes d'assumir. A l'Església, la vinculació jurídica amb la Constitució de Franco li ha suposat (i li continua ocasionant) molts inconvenients. Els errors republicans en van afavorir el lliurament, però històricament va ser un error haver perdut la independència del poder polític. No és fàcil passar d'un catolicisme per decret a una opció religiosa en llibertat sense perdre els bagatges i els valors. Als polítics, el protagonisme del poder els ha engegat tant que es creuen que tenen el dret d'intervenir, a hora i a deshora, en la vida de la societat. Una democràcia moderna és una altra cosa.

El tema religiós, tot i els aires de secularització i potser també per això, estarà present en el cor de la societat. Canviarà algunes de les seves formes, però els fons continuaran vigents amb la incorporació de nous protagonistes: la immigració llatinoamericana i la presència islàmica. Crec que és un cras error considerar la religió patrimoni de la dreta i enemiga de l'esquerra. Amb tot, uns i altres en coneixen la força i volen (i la voldran capitalitzar) en benefici propi. L'Església també pot, a la vegada, buscar més el favor d'uns o altres que anunciar l'evangeli amb llibertat i independència.

L'esquerra catalana sabrà espolsar-se els fantasmes del passat, despullar-se d'ideologies obsoletes i crear un nou clima d'enteniment i diàleg, de respecte i no-discriminació, des dels nous paràmetres en les seves relacions amb la societat? Portar el segell eclesial no ha de ser un avantatge, però tampoc un inconvenient (i ara ho és massa sovint). El prestigi de les institucions eclesials s'ha de basar en la seva fidelitat al cristianisme i a la seva repercussió benèfica en totes les àrees de la seva actuació, especialment en l'àmbit de la pobresa i de la justícia. Tasques no menors. Identitat i servei. Respecte a l'àmbit polític i col·laboració oberta. Temps al temps.

SANTA MARTA
SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura de nadons.

Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, vetlladores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

CARTES DEL LECTOR

Calen reformes

Cada dia comprovem com incrementa la violència entre els joves i, de vegades, entre infants en edat escolar. També sentim la crida als pares perquè facin d'educadors. Anglaterra dedicarà part del seu pressupost per ajudar els pares en aquesta tasca tan difícil. S'acusa els pares de donar més coses materials que atenció i temps als seus fills.

Perquè això sigui possible, una bona mesura seria fer realitat una llei de reforma laboral que inclogui la possibilitat d'una jornada continuada, per la qual es regeix una gran part d'Europa. Aquesta mesura permetria a la població laboral ser a casa a la sortida de l'escola dels fills, i poder conviure amb ells i ajudar-los en els seus problemes i estudis.

Aquesta llei només reporta beneficis: horaris més racionals, menys anades i vingudes, però, el més important és conviure més hores amb els fills.

J. H. GARÍN
Barcelona

Prevenim o guarim?

Els programes de prevenció de drogues sí que són efectius si es fan en el moment i en les edats adients. Conec una organització no governamental que treballa en aquest àmbit a les escoles des de fa vint-i-vuit anys. Informa i forma els escolars perquè aprenguin a ser lliures.

Actualment, pel que veig, hi ha massa informació, que per si mateixa induïx a la curiositat. La morbositat guanya i ningú no parla que l'autoestima és el fonament per poder dir «no» a qualsevol addicció.

Seria bo parlar més de com actuar davant la pressió de grup i de llibertat, de modes i d'esclavitud, de tecnologies sense arribar a encadenar-s'hi. No imposable sense raonar. Pensem que les conseqüències negatives de qualsevol addicció no es produeixen al moment, i el temps per als infants té una altra dimensió. Parlem de l'ara. L'infant no entén el demà, per a ell està massa lluny.

Però, en l'avui i ara es poden raonar

moltes coses si hi ha diàleg, i si li dediquem el temps que calgui.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

Somrients

És la característica específica de gairebé la totalitat dels retrats que la premsa publica quan intenta fer conèixer els trets personals d'aquests personatges que s'han distingit sobre manera, ja sigui pel seu bon fer, heroïtat, honradesa, bondat, noblesa, caritativitat i tota mena de valors que acostumen a acompanyar els que intenten seguir els principis cristians.

Crist es va manifestar defensor i propagador de la Veritat. Voler escoltar-lo i seguir-lo és el secret d'aquest reflex de joia que neix de l'íntim de cadascú.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

Recordant el reverend Josep Sansó i Elias

A continuació reproduïm un missatge del reverend Josep Sansó i Elias, que es va publicar al seu dia a la *Guia per a catequistes*. És el següent:

«Guia dels que tinguin sort de meditar-lo i fer-lo seu. Déu Pare ha volgut premiar els seus treballs santificadors als pocs mesos. Batejats per la seva valentia i testimoni, el seu lliament amb la seva sang. Estem segurs que, des del cel, continues alimentant amb esperit i veritat la tan necessitada nostra joventut cristiana.» Tot el llibre és un missatge de fe en grau superior. Tant les primeres línies, d'amor constructiu, benivolent; l'amor ric, exuberant; l'amor a Déu, als sants. Ha construït tot el que els nostres ulls admiren, ja que l'obra d'amor és tota la creació terrenal.

Repeteix el final: «Estimats, recordeu sovint i amb tendresa de cor que Déu és el nostre Pare, amb fervor de

fills que l'estimen amb el res del Pare nostre. Estimeu molt els vostres pares, però, per damunt de l'amor del pare i de la mare, estimeu el vostre Pare del cel, a qui deveu infinitament més que als vostres pares. Estimeu-lo més que la vostra vida. El seu amor és tan gran que perdura eternament. Qui torna és tan poderós, qui pel seu amor lliura la seva vida.»

Gràcies, reverend Josep Sansó per la seva valentia, la seva santedat, la seva saviesa i el seu missatge. Sigueu el nostre protector i mestre. Que la Santíssima Trinitat elevi als altars i coroní la seva santedat per sempre.

GASPAR SALA ROS
Sant Andreu de Llavaneres

Els locutors

Em dec estar fent gran perquè hi ha costums als quals no aconsegueix-ho adaptar-me. Per exemple, a la premsa que sembla que tenen els locutors dels telenotícies. He arribat a pensar que els paguen pel nombre de paraules que diuen per minut, si no, quin sentit té que exposin tan de pressa els fets?

El mateix passa en general amb els presentadors d'altres programes. Que potser tenen urgències impossibles de delegar? O és que han d'anar a sopar? Alguna cosa semblant deu passar amb el to cridaner que fan servir. Deuen pensar que com més criden més bé se'ls sent? Deu ser que l'últim crit és cridar més?

Se'ls haurà de recordar que, no per molt cridar, el que criden és més veritat. Potser és una moda, potser és que no hi senten, potser a ells els agrada; però la meua oïda i els meus nervis acaben alterats si tinc prou paciència d'aguantar més d'una hora davant de la pantalla.

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

falta un somriure als llavis, ni la pau a la seva ànima. Serenitat, alegria i pau que també sempre han sabut transmetre als altres. Quan fa poc, com cada dia, anaven tots dos junts a la missa matutina, algú se'ls va acostar per felicitar-los per l'aniversari. En un petit apart, el Joan li va dir en veu baixa: «Avui continuo tan enamorat d'ella com el dia que em vaig casar.» Estic segur que la Margarida diria el mateix d'ell.

L'exemple de parelles com aquesta val més que mil articles o cartes al director sobre el que és el veritable amor i el valor del matrimoni indissoluble i de la família.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

El Joan i la Margarida

El Joan i la Margarida acaben de celebrar els seus 60 anys de matrimoni envoltats per l'afecte de la seva nombrosa família de fills i néts, i també acompanyats per l'afecte, expressat o no, de tants amics i persones que els estimem i els admirem per la seva bondat, per la seva disponibilitat pels altres i pel seu esperit de servei, tantes vegades manifestat en obres de promoció humana, esportiva i cultural en benefici de Salt.

Malgrat les moltes xacres pròpies de l'edat, per les quals es donen suport mútuament, i de les desgràcies familiars viscudes amb una serenitat exemplar, mai no els

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

La fi del món

—Com serà la fi del món? Tot serà destruït? Alguns relats de l'Evangeli que he sentit darrerament en la missa semblen realment terrorífics... Què hi ha de cert en tot això?

—D'entrada, he de dir que fe cristiana i angoixa o por s'exclouen. Només es pot tenir por quan no hi ha amor. Jesús ens adverteix que retornarà en glòria i majestat i que hem de preparar-ne la vinguda amb una vida santa i lluminosa en la construcció del Regne de Déu. Això és particularment oportú recordar-ho en el temps d'Advent.

Efectivament, els evangelis ens parlen de «signes» que anunciarien la vinguda del Fill de l'Home. Signes que al·ludeixen a la transitorietat del nostre món deficient i a grans convulsions còsmiques. Això ho hem d'interpretar no en la perspectiva d'una destrucció aniquiladora, sinó en el sentit d'una transformació profunda de la realitat perquè sigui conforme al disseny de Déu. Ningú no sap ni el dia ni l'hora i és una pèrdua de temps dedicar-s'hi. El més important és estar preparats i preparar aquest esdeveniment. Aquesta és l'esperança cristiana: s'implica activament en la construcció d'allò que s'espera com una acció definitiva de Déu.

La profunda i definitiva transformació de la realitat que esperem se sintetitza en aquella fórmula clàssica del «cel nou i la terra nova». A propòsit d'això, diu el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica: «Després del judici final, el mateix univers, alliberat de l'esclavitud de la corrupció, participarà de la glòria de Crist amb la inauguració del cel nou i d'una terra nova. S'arribarà així a la plenitud del Regne de Déu, és a dir, la realització definitiva del pla salvador de Déu d'unir en el Crist totes les coses...»

No és, doncs, una cosa estimulante i esperançadora? No esperem la destrucció sinó la transformació positiva del món. No hem d'esperar amb angoixa sinó amb esperança responsable. No ens conformem amb una actitud passiva sinó amb diligència constructiva.

Qualsevol missatge referent a la fi del món que es presenti com una cosa aterridora i fatal, tancada a l'esperança, s'ha de descartar immediatament perquè no és cristià.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Una setmana de preparació intensa

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Els vuit dies abans de Nadal

La litúrgia de l'Advent està organitzada en dues parts ben clares: la primera, des del primer diumenge fins al dia 16 de desembre inclòs; la segona, des del dia 17 fins al 24 de desembre. Com que la data del primer diumenge és fluctuant segons els anys, atenent que hi hagi quatre diumenges abans de Nadal, el temps d'Advent pot ésser més llarg o més curt. És el que succeeix aquest any: el dia 24 coincideix amb el quart diumenge d'Advent, i per tant l'Advent té només tres setmanes completes. Per això, també, la tercera setmana està ocupada pels dies 17 al 24, i per tant tota ella dedicada a la preparació directa i intensa del Nadal.

Aquesta preparació es nota per l'abundància de textos en la litúrgia de les Hores (antífones pròpies a Laudes i Vespres, i sobretot les set antífones del Magnificat, les antífones *Oh*), pel prefaci propi, per l'organització de la litúrgia de la Paraula de les misses ferials, l'entorn de la primera part dels evangelis de la infància de Mateu i de Lluc. En la millor pietat popular, aquests són els dies de la novena de Nadal, que adquireix en molts llocs d'arreu una importància espiritual envejable.

Josep

La litúrgia de la Paraula dels dies 17 i 18 té com evangelis el capítol primer de Mateu: la genealogia de

Jesús, fill de David, fill d'Abraham (dia 17) i l'anunci a Josep (dia 18). Les primeres lectures d'aquesta setmana són preses de les profecies messiàniques més significatives. Així, el dia 17 llegim del Gènesi la part de les paraules del testament de Jacob als seus fills que es refereixen a Judà. És un anunci del que s'explica en la genealogia de Mateu, que des de Jacob passa a Judà i als seus successors, fins a Josep, l'espòs de Maria: «El ceptre no serà pres a Judà, els seus fills seguiran governant fins que vindrà aquell a qui és destinat.» El dia 18, és el torn de l'anunci del «rebrot legítim del llinatge de David» que «serà un rei excel·lent». La presència i la intervenció de Josep, fill de David, en el misteri de Jesús és el que permet trobar en Jesús l'acompliment d'aquesta profecia messiànica. Aquest és el sentit de l'anunci de l'àngel a Josep.

Maria i el Baptista

El prefaci II d'Advent fa referència directa als dos grans protagonistes de la preparació del Crist: la Mare Verge que esperà, plena d'amor, el moment de posar-lo al món, i Joan, el qui va proclamar la vinguda del Crist i el mostrà ja present enmig dels homes.

La litúrgia de la Paraula dels dies 19 al 24 de desembre prenen l'evangelis de les primeres pàgines de Lluc, exactament fins abans del naixement de Jesús. Ara bé,

Lluc presenta en aquestes pàgines de manera paral·lela els inicis de Jesús i de Joan, amb la figura de Maria dominant tot el conjunt. També aquests dies les profecies messiàniques i les figures precursors apareixen en les primeres lectures. Sant Lluc estructura la seva narració com un retaule que la litúrgia segueix fidelment. Comença amb les dues anunciacions: la de Joan a Zacaries, que queda mut (dia 19) i la de Jesús a Maria (dia 20), i acaba amb el naixement del Baptista, precursor del naixement de Jesús (dia 23) i el càntic de Zacaries, que ha recuperat la veu (dia 24). En el centre, el dia 21, la trobada entre Jesús i Joan Baptista per la visita de Maria, que es desplega amb el càntic de Maria (dia 22). Les figures precursors són Samsó (dia 19), Anna la mare de Samuel (dia 22), el profeta Elies (dia 23). Les profecies messiàniques són les de la verge mare de l'Emmanuel (dia 20), la filla de Sió joiosa per la presència del Senyor (dia 21), i l'anunci de Natan a David d'una dinastia que es perpetuarà (dia 24).

Aquest entramat de la litúrgia de la setmana abans de Nadal bé mereix que hi entrem amb fe i simplicitat de cor. Com deia sant Ignasi de Loiola, hem d'acostar-nos per veure què fan els personatges, escoltar el que diuen, no pas quedant-se fora com a espectadors, sinó entrant en el misteri per «gustar-lo internament». Més encara; per aconseguir la participació en el misteri d'aquesta vida divina que Crist ens porta.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Kety, sud de Polònia, l'any 1390
- ☐ Sacerdot i professor universitari
- ☐ Autor d'una gran tasca social en favor dels pobres
- ☐ Va morir a Cracòvia la Nit de Nadal del 1473
- ☐ Canonitzat per Climent XIII l'any 1767

Aquest sant polonès de ben petit ja va destacar molt en els estudis i amb només 27 anys era nomenat docent de filosofia a la universitat. Més tard, i sense deixar la seva feina de professor, va començar a estudiar teologia i finalment, quan tenia 34 anys, va ser ordenat sacerdot. En un primer moment va ser adscrit a la col·legiata de Sant Florià de Cracòvia, però més tard va ser enviat a una parròquia rural, on s'hi va estar uns quants anys.

La seva fama de savi, però, va fer que se'l cridés de nou a la universitat de Cracòvia i fins i tot va ser nomenat preceptor dels prínceps de la casa reial polonesa. Tot i que es movia bé entre la classe dirigent del país, sant Joan de Kety no va renunciar

Sant Joan de Kety

mai a fer una important tasca social entre els més desvalguts. Solia visitar els pobres i malalts i reconfortar-los tant com podia, capteniment que va fer que es guanyés l'estimació de les classes socials més modestes.

Finalment sant Joan de Kety també va destacar pels seus nombrosos pelegrinatges que va fer a Terra Santa i sobretot a Roma. Va fer totes aquestes peregrinacions sempre a peu, sense pujar a cap carro o animal de càrrega, i va ser company de viatge de la gent més pobre. En aquestes ocasions també va fer una tasca d'acompanyament dels pelegrins polonesos que va trobar pel camí. A la seva mort les classes populars de la ciutat de Cracòvia no van trigar a referir-s'hi com un veritable sant.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps d'Advent

(Salteri: setmana 3)

DESEMBRE

17. Diumenge

III Diumenge d'Advent, Morat. Lectures: Sofonies 3,14-18a/Isaïes 12,2-6/Filipencs 4,4-7 / Lluc 3,10-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Mata, prev. i cofund.; Llätzer; Esturmí, ab.; Franc de Sena.

18. Dilluns

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de l'Esperança. Sants, Gracià, b.; Adjutori, mr.

19. Dimarts

Fèria, Morat. Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluc 1,5-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi, mr.; Anastasi I, p. i mr.; beat Urbà V, p.; Santes, Fausta, mr.; Eva.

20. Dimecres

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benjamí, patr.; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.

21. Dijous

Fèria, Morat. Lectures: Càntic 2,8-14 (o bé: Sofonies 3,14-18a) / Salm 32 / Lluc 1,39-45 (Es pot commemorar: Sant Pere Canisi)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Severí, b. i mr.; Glicerí, pvre. i mr.; Temístocles, mr.

22. Divendres

Fèria, Morat. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / 1 Samuel 2,1-8 / Lluc 1,46-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Santes, Helena, rel.; Francesca-Xaviera Cabrini, rel. i fund.

23. Dissabte

Fèria, Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4.23-24 / Salm 24 / Lluc 1,57-66 (Es pot commemorar Sant Joan de Kety)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sèrvul el Paralític; Santes, Victòria, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge III d'Advent

Lectura primera

So 3,14-18a

Per tu, el Senyor s'ha transportat d'alegria

Lectura de la profecia de Sofonies:

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguís por Sió, no deixis caure les mans, el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renovà el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

Salm responsorial

Is 12,2,3-4bcd,5-6 (R.: 6)

El Senyor és el Déu que em salva,
confio, no m'espanto.
D'ell em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

R. Aclama'l ple de goig

perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua
de les fonts de salvació.

«Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom,
feu conèixer entre els pobles les seves gestes,
Recordeu que el seu nom és excels.» R.

Canteu al Senyor que ha fet coses gloriuses.

Que ho publiquin per tota la terra.
Poble de Sió, aclama'l ple de goig,
perquè el Sant d'Israel
és gran a la teva ciutat. R.

Lectura segona

Fl 4,4-7

El Senyor és a prop

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

Al-leluia

Is 61,1

*L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.*

Evangelio

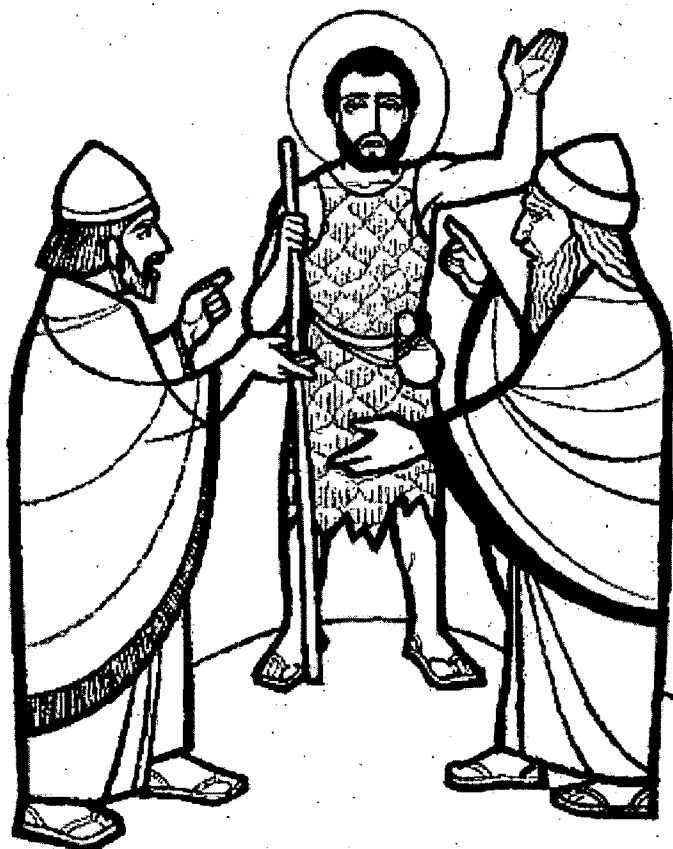
Lc 3,10-18

Què hem de fer també nosaltres?

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al que no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també amb els altres.» Entre els qui anaven a fer-se batejar, hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: I nosaltres, mestre, què hem de fer?» «No exigiu més del que està establert.» Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?» Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada.»

La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb el foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla la cremarà en un foc que no s'apaga.» Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

Barcelona

diòcesis

Ordenació multitudinària a la catedral de Barcelona

■ Ferran Blasco, Miquel Àngel Gómez i David Álvarez van rebre el ministeri sacerdotal

BARCELONA.— Poques celebracions van omplir de gom a gom la catedral de la Ciutat Comtal com ho va fer l'ordenació celebrada el diumenge 3 de desembre passat. Mons. Martínez Sistach, acompanyat de gairebé un centenar de preveres, va ordenar tres nous sacerdots per a l'arxidiòcesi de Barcelona. Multitud d'amics, familiars, membres de moviments cristians i parroquials van acompanyar els tres nous ministres de Déu que en algun moment van compartir la vida amb ells.

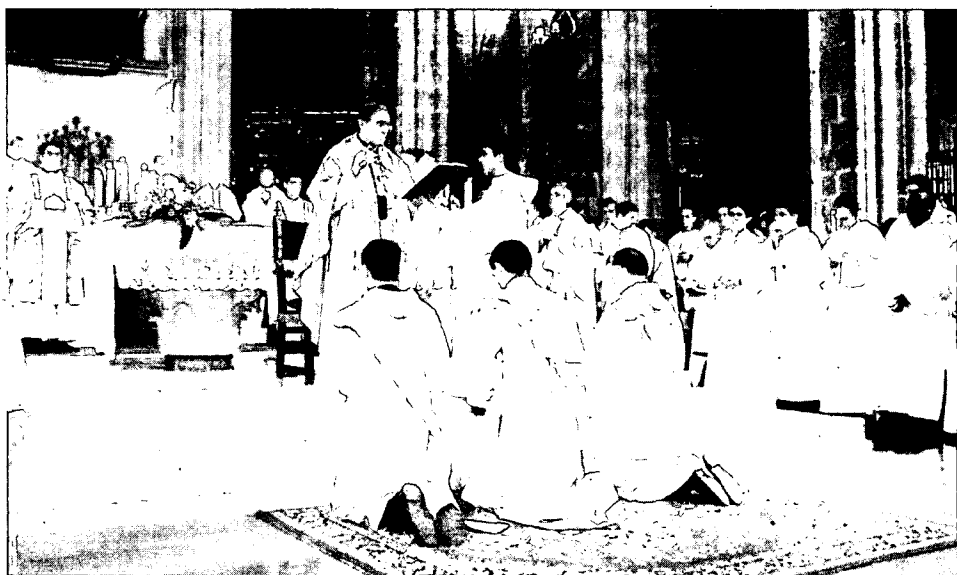
«Comencem amb goig el temps litúrgic de l'Advent, que és un temps d'esperança.» Amb aquestes paraules va començar l'homilia Mons. Lluís Martínez Sistach a la missa vespertina celebrada el diumenge 3 de desembre passat a la catedral i en la qual va tenir l'alegria d'ordenar tres sacerdots per a l'arquebisbat de Barcelona. Els tres nous sacerdots són: Mn. David Álvarez Rodríguez, Mn. Ferran Blasco Vargas i Mn. Miquel Àngel Gómez Díez.

Es dona la circumstància que els dos primers han estat alumnes del Seminari Menor. Per això també va ser una jornada de goig per a aquesta institució. Van donar la benedicció als tres nous sacerdots prop d'un centenar de preveres presents a la celebració. Un dels ordenats, Mn. David Álvarez, és el que té sota la seva responsabilitat la formació dels alumnes del Semi-

nari Menor, i a més col·labora en les activitats de la parròquia de la Verge de la Pau, a Barcelona. Mn. Ferran Blasco col·labora a la parròquia de Sant Josep de Badalona i Mn. Miquel Àngel Gómez, una vocació procedent del món obrer, ho fa a la parròquia de la Mare de Déu de Betlem, a Barcelona.

La catedral estava plena de gom a gom; no en va quedar ni un seient lliure. I és que a més dels fidels de les parròquies on col·laboren actualment els sacerdots, hi van acudir persones procedents de les parròquies on els nous ordenats hi havien estat. S'hi van afegir els familiars, amics i coneguts, els membres d'esplais i moviments cristians als quals els protagonistes estan o van estar vinculats.

L'arquebisbe de Barcelona va aprofitar la presència a la celebració de grups de

Prop d'un centenar de preveres van participar en la celebració.

joves per convidar-los a pensar en la possibilitat de ser sacerdots. «És cert—els va dir en l'homilia—que la vida us ofereix avui moltes possibilitats. Però no totes són igualment vertaderes; ni igualment favorables. Si voleu encetar en la vostra vida, abans de triar pregunteu-li a Jesús què vol de vosaltres. I si sentiu que us crida a deixar les ocupacions terrenals per compatir amb Ell

la missió d'anunciar l'Evangelí i servir al Poble de Déu en el seu nom com a ministres de l'amor i la misericòrdia de Déu amb els necessitats, com a sacerdots no us espanteu, doneu-li gràcies i seguiu-lo amb generositat i valentia. Sereu plenament feliços.»

Consuelo Chaves

Fotos: Agustí Codinach

Mn. MIQUEL ÀNGEL GÓMEZ

Mn. Gómez rep la imposició de les mans de l'arquebisbe.

El més gran dels tres, Mn. Miquel Àngel, que va treballar com a químic uns quants anys en una empresa d'un polígon industrial de Tarragona, reconeix que és de vocació tardana. «Durant tota la meua joventut vaig estar en contínua recerca del que Déu volia de mi. Vaig voler conèixer diferents moviments i vaig tractar sacerdots de diversos ordes religiosos, però no acabava de veure les coses clares. No va ser fins a l'any 1998 a

Mèxic, on acudia durant les meves vacances com a missioner des del 1992, quan vaig descobrir clarament el camí que el Senyor em reservava. És un procés realment misteriós, com tot el que està relacionat amb Déu.»

Confessa que el seu model ha estat sant Francesc Xavier i que sempre va somniar de ser missioner. Precisament, la seva ordenació va tenir lloc el dia de Sant Francesc Xavier, la qual cosa va ser un motiu més d'alegria per al nou sacerdot. «Però en el meu camí ha influït fonamentalment la família cristiana en què he nascut i sobretot la meua mare, que va morir amb 59 anys i que des de ben petit em portava a misses, rosaris i novenes.»

Mn. Miquel Àngel, que va fer esforços per no emocionar-se, va viure amb gran intensitat i consciència tots els moments de la celebració, però especialment la pregària d'ordenació. Amb la mateixa intensitat demana al Senyor viure cada minut del seu ministeri i ser fidel a tots els compromisos que va contraure, «i que sempre el pugui dur a terme amb un somriure als llavis. Vull semblar-me al Bon Pastor que estima les seves ovelles i, si cal, donar la vida per elles».

Mn. DAVID ÁLVAREZ RODRÍGUEZ

Mn. David, de 25 anys, va tenir sempre clar que la seva vocació era ser sacerdot. «El meu pare va morir quan jo tenia 3 anys. La meua mare estava molt vinculada a la parròquia de Sant Andreu de Palomar i un dia el sacerdot, Mn. Jaume Serrano, li va demanar que tant el meu germà com jo fóssim escolans. En veure l'exemple de Mn. Serrano, vaig voler ser com ell.» Quan Mn. David tenia 9 o 10 anys ja va comunicar a la seva mare i a Mn. Serrano que volia ser sacerdot, així que amb 12 anys va ingressar al Seminari Menor.

Tot i que no tant com es pensava, Mn. David va estar nerviós durant la cerimònia, però confessa que en el fons sentia una pau interior enorme «perquè és un acte que no tan sols anheles tu, sinó molta gent que et dona suport». Una pau que també li va transmetre l'arquebisbe quan li va imposar les mans al cap: «Per a mi el moment principal va ser quan em vaig agenollar davant de Mons. Martínez Sistach i em va imposar les mans. Llavors la tranquil·litat i la pau em van envair. Em vaig posar en mans de l'Esperit Sant.» Igualment destaca el petó de pau dels altres sacerdots presents.

Un cop ordenat, Mn. David Álvarez tan sols pensa en les seves primeres misses. Precisament, s'estrenarà a casa: al Seminari Major.

Mn. Álvarez dona la comunió per primera vegada.

Mn. FERRAN BLASCO

Mons. Martínez Sistach saluda els familiars de Mn. Ferran Blasco.

Va entrar juntament amb Mn. David a l'edat de 12 anys al Seminari Menor. La seva vocació també va ser primerenca. De petit li va impactar molt el desenvolupament de la guerra del golf Pèrsic i pensava a anar de missions. Va començar a exercir d'escolà i es va adonar que volia ser com el sacerdot al qual acompanyava en les eucaristies, «per ajudar la gent». «Als 11 anys els vaig dir als meus pares que volia entrar al Seminari. Hi vaig entrar amb por perquè no sabia si seria un lloc per a mi o no.» I ho va ser. Després de gairebé 15 anys de preparació, el 3 de desembre va arribar el seu gran dia, que va viure molt il·lusionat i envoltat de tots els seus éssers estimats i coneguts. Fins i tot van llogar un autocar des del seu poble, Santa Perpètua de la Mogoda, per acompanyar-lo. Ara només espera deixar-se emportar, confiar en tot allò que es posi en el seu camí i tractar, sobretot, de conèixer i ajudar els feligresos de les parròquies, especialment els de Sant Josep de Badalona, on anirà de vicari. Més endavant i amb més experiència voldria fer realitat el seu somni d'anar de missions.

Barcelona

L'arquebisbe inaugura la nova seu de Terral

■ Una iniciativa present al Raval que cerca la promoció de la dona

BARCELONA.— En un barri com el del Raval, on gairebé la meitat de la població és d'origen immigrant, són moltes les iniciatives que malden per afavorir la cohesió social i per combatre l'exclusió.

Una d'aquestes iniciatives és Terral, que proporciona eines de projecció acadèmica, laboral i personal a les dones del barri. El 30 de novembre s'inaugurava la seu definitiva al carrer Nou de la Rambla i respon-

sables del projecte, voluntàries i col·laboradores van rebre amb un fort aplaudiment l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, i l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, que va beneir les noves instal·lacions.

Terral és un centre d'activitats de l'ONG Iniciatives de Solidaritat i Promoció que es dirigeix a dones i noies del Raval i a les seves famílies. Les participants, de 8 anys en endavant, procedeixen de països de quatre continents, i aquesta diversitat de cultures i religions és un de les grans fonts d'enriquiment d'una entitat que es va constituir l'any 2002 coincidint amb el centenari del naixement de sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei, davant del repte del fet migratori. Iniciatives de Solidaritat i Promoció té un altre centre, Braval, a la zona nord del barri, adreçat a nois.

La diversitat de procedències de les dones i noies de Terral quedava força pal·lès el dia de la inauguració de la nova seu al carrer Nou de la Rambla, 11-13, en uns baixos de 600 metres quadrats. Una diver-

L'arquebisbe va beneir la nova seu de Terral.

Shiela Mameng va transmetre la seva experiència personal.

Foto: Ana Muro

sitat de procedències que es plasmava també en l'aperitiu posterior a l'acte d'inauguració, caracteritzat per un recull de plats típics d'arreu del món.

El moment més emotiu de l'acte va ser sens dubte la intervenció de Shiela Mameng, una nena de 12 anys d'origen filipí que va expressar què significava per a ella formar part de la gran família de Terral. «Sé que els pares estan tranquils mentre sóc aquí, perquè saben que estudio i aprenc moltes coses», va explicar Shiela amb desimboltura i en un perfecte català. Va destacar també l'oportunitat d'haver fet amigues procedents d'arreu del món i va manifestar el desig, un dia, d'estudiar a la Universitat i de ser voluntària de Terral per ajudar les nenes que, com ella, arriben a Barcelona. Abans de Shiela Mameng, els presents a l'acte havien escoltat les intervencions d'Antoni Bosch i de Cristina Colomer, president i vicepresidenta respectivament d'Iniciatives de Solidaritat i Promoció.

Unes 500 dones i noies s'han beneficiat de les activitats que al llarg d'aquests anys de funcionament ha organitzat Terral, gràcies a les 60 voluntàries que hi col·laboren, de les quals el 70% són estudiants universitàries i la resta són professionals en exercici i jubilades. Els programes cerquen la promoció de la dona, facilitar-ne la integració i impulsar i formar el voluntariat, i van des del suport escolar i la pràctica de l'esport, passant pels camps de treball a l'estiu, fins al curs d'informàtica, de cuina o l'aprenentatge de la llengua pròpia del nostre país. Per fer viable econòmicament el projecte, Iniciatives de Solidaritat i Promoció compta amb el suport d'una fundació del barri, Raval Solidari, constituïda el 1998, i amb les donacions d'altres entitats —públiques i privades— així com de moltes persones individuals.

L'arquebisbe de Barcelona no únicament va beneir la nova seu de Terral sinó que també va encoratjar-ne les responsables en aquesta «tasca tan necessària per al bé de les persones en la seva dimensió i formació humana i espiritual». «Us mou l'amor a Déu, un amor que no separeu de l'amor a les persones», els va dir Mons. Lluís Martínez Sistach també va destacar que només al barri del Raval hi ha unes setanta institucions d'Església al servei de les necessitats de les persones. «Col·laborem amb l'Ajuntament —va dir— per millorar

CRISTINA COLOMER,
VICEPRESIDENTA D'INICIATIVES
DE SOLIDARITAT I PROMOCIÓ

«Proporcionem les eines perquè surtin del forat de la marginació»

—Quina problemàtica presenten les dones que arriben a Terral?

—La problemàtica bàsica és la manca de les eines necessàries per trobar feina, com pot ser el desconeixement de l'idioma. Nosaltres intentem proporcionar-los una formació perquè puguin sortir del forat de la marginació i de l'exclusió social.

—Quins perills assetgen les nenes al carrer?

—Com que el Raval presenta una densitat de població molt elevada, la problemàtica també és més gran. Hi conflueixen problemes de droga, de prostitució, de manca de feina i de joves que perden el temps al carrer. Aquest marc, evidentment, no és un bon exemple de futur per als infants.

—Quina és la importància del voluntariat?

—La majoria de voluntàries són universitàries perquè el tipus de voluntariat que requereix Terral ara per ara és a les tardes, quan les nenes surten de l'escola, a partir de les cinc de la tarda.

el barri i aconseguir la cohesió social.»

En uns termes semblants es va expressar l'alcalde de Barcelona, que va recordar que en un barri emblemàtic com és el Raval «construïm el concepte de convivència, tan fàcil de teoritzar però tan difícil de construir». Va expressar també la importància d'iniciatives «que partint de conviccions diferents treballen per combatre l'exclusió social» i, en aquest sentit, va destacar que la voluntat de l'Ajuntament és col·laborar amb aquestes entitats socials arrelades al barri.

Carme Munté

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

Benvolguts amics,

Barcelona, 1 de desembre de 2006

Nadal és sempre una realitat que arriba al fons del nostre cor. La veritat és que si estimem i ens sentim estimats, compartim un mateix goig. Però si ens sentim sols, fàcilment ens podem deprimir. Els humans estem fets per estimar i ser estimats, per ajudar i ser ajudats. Quan, per diverses raons, no podem exercir aquest dret natural i, a voltes sobrenatural, manca quelcom en nosaltres mateixos.

En nom de les persones usuàries, del membres de la junta, de totes les persones que fan possible l'existència de la Residència, us desitgem un Sant Nadal i un venturós Any Nou.

Aquest Nadal necessitem que ens ajudeu a comprar un carro eruga que costa 5.510,00 euros que, ara per ara, no tenim.

Si ens ajudessin deu persones, tocaria a: 551,00 euros per persona (força diners).

Si ens ajudessin cent persones, tocaria a: 55,10 euros per persona (més assumible).

Si ens ajudessin mil persones, tocaria a: 5,51 euros per persona (una petitesa).

Mai millor dit, la unió fa la força. Units podem fer, fem i farem coses més grans de les que va fer el mateix Jesús.

Aquest Nadal desitjo col·laborar amb el Pare Noel i/o els Reis de l'Orient amb:

☐ 551,00 euros ☐ 55,10 euros ☐ 5,51 euros o

☐ 25,00 euros ☐ 50,00 euros ☐ 100,00 euros ☐ _____ euros

Nom i Cognoms: _____

Adreça: _____

CP: _____ Població: _____ Telèfon: _____

N.I.F.: _____ correu electrònic: _____

Forma de pagament:

☐ Gir postal

☐ Ingrés al compte: 2100 0681 01 0200194299

☐ xec nominatiu

☐ domiciliació bancària (els càrrecs es poden presentar a):

☐ ☐ ☐ ☐

☐ ☐ ☐ ☐

☐ ☐

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Entitat

Oficina

D C

Compte

Barcelona

Multitudinària trobada mariana sota l'espiritualitat de Medjugorje

■ El P. Jozo Zovko a Barcelona aplega milers de persones atretes pels missatges de la Reina de la Pau

BARCELONA.— La trobada convocada recentment a Barcelona pels grups de pregària Reina de la Pau es va convertir en tot un esdeveniment eclesial. Milers de persones procedents de tot l'Estat espanyol es van congregar del 30 de novembre al 3 de desembre a la Ciutat Comtal per submergir-se una mica més en l'espirituali-

tat mariana de Medjugorje. El principal al·licient va ser la presència del religiós franciscà Jozo Zovko. El qui va ser rector de Medjugorje quan s'hi van iniciar les suposades aparicions de la Reina de la Pau va proclamar una vegada i una altra a Barcelona l'essència del missatge de la Mare de Déu: «Obriu el vostre cor a Jesucrist!»

Ni els més optimistes esperaven una resposta tan massiva a l'acte central de la Trobada nacional Reina de la Pau que el 2 de desembre passat va tenir lloc a Barcelona. El lloc triat havia estat la majestuosa Santa Maria del Mar, amb capacitat per a 4.000 persones. La basílica barcelonina es va omplir de gom a gom de fidels de diferents carismes interessats en els esdeveniments de Medjugorje, un petit llogarret de Bòsnia Hercegovina on des de fa 25 anys la Mare de Déu suposadament s'apareix a sis vidents sota l'advocació de la Reina de la Pau. L'atractiu principal de la trobada celebrada a la Ciutat Comtal ha estat la presència del religiós franciscà Jozo Zovko, rector a Medjugorje quan es van iniciar les aparicions. Aquest franciscà croat és conegut com el «setè vident» i s'ha convertit des de fa ja molts anys en un dels màxims impulsors arreu del món dels missatges de la Reina de la Pau.

En la línia carismàtica que el caracteritza, el P. Jozo Zovko va fer de la seva presència a Barcelona —la tercera d'ençà que tenen lloc les suposades aparicions— una exhortació insistent a la conversió personal a través de la pregària. «Obriu les portes del vostre cor! La Mare de Déu espera el vostre sí! Només així podreu començar a viure el Nadal», va repetir diverses vegades en els diversos actes que va protagonitzar a la Ciutat Comtal. I va afegir també amb insistència: «Sense sagraments no hi ha Nadal. Sense pregària no hi ha Nadal. Sense Jesucrist i sense Maria no hi ha Nadal. I tampoc no hi ha pau, ni futur... Obriu el vostre cor a Jesucrist i convertiu-vos!»

El franciscà croat va justificar la seva presència a l'Estat espanyol com una nova oportunitat per impulsar en aquest país l'espiritualitat de Medjugorje. «Els missatges de la Mare de Déu —va afirmar més d'un cop— són molt actuals. Continuen canviant avui la vida de moltes persones, sobretot de moltes famílies. Són medicaments per a la greu situació que viu avui la societat, tan allunyada de Déu.» Per això va encoratjar els assistents a formar i im-

Santa Maria del Mar es va omplir de gom a gom de fidels.

Ajuda a l'obra social del P. Jozo

Juntament amb la seva forta influència espiritual, el P. Jozo Zovko és també un home de gran acció en l'àmbit social. Des de fa 16 anys impulsa a Bòsnia Hercegovina diverses associacions d'ajuda a les víctimes de la terrible guerra a l'exlugoslàvia. Gràcies sobretot a la col·laboració dels pelegrins que acudeixen a Medjugorje, el P. Jozo ha pogut posar en marxa diferents iniciatives per pal·liar algunes de les moltes ferides causades pel conflicte als Balcans. Una d'elles és l'Associació Internacional de Padrins dels Infants de Bòsnia Hercegovina, amb més de 5.000 infants registrats, que són mantinguts econòmicament i espiritualment per famílies que arreu del món n'assumeixen l'apadrinament. També compta amb una llar per a noies òrfenes de la guerra i un projecte d'ajuda per a famílies desfavorides.

Aprofitant la visita del P. Jozo Zovko a Barcelona, els grups de pregària Reina de la Pau han decidit promoure activament a l'Estat espanyol el seu programa d'apadrinament d'infants. Fins ara des d'aquí només s'oferien ajudes puntuals a través dels Amics de Medjugorje. La intenció ara és crear una fundació que canalitzi tota aquesta ajuda en favor de les víctimes de la guerra de l'exlugoslàvia, com ja es fa en molts països. El tret de sortida a aquest nou projecte es va donar el 30 de novembre passat, poques hores després que Zovko aterrés a Barcelona, amb la celebració a Sant Cugat del Vallès d'un concert benèfic a favor dels infants orfes de Bòsnia Hercegovina. Gairebé 800 persones van omplir l'auditori de Sant Cugat com a mostra de la generositat catalana envers el poble iugoslau. De la mateixa manera, els donatius recollits durant la Trobada nacional Reina de la Pau a Barcelona s'han destinat a aquests mateixos objectius. En total, uns 50.000 euros.

Qui vulgui col·laborar amb l'obra social del P. Jozo Zovko pot fer-ho a través del c/c de «la Caixa»: 2100-1366-10-0200157047.

pulsar grups de pregària sota el carisma de la Reina de la Pau, grups en què es llegeixin i meditin els missatges de la Mare de Déu. «Calen a l'Estat espanyol apòs-

tols de Maria —va recordar Zovko—, perquè ella serà la que ens guiï cap a Déu. La Mare de Déu de Medjugorje ens ensenya el camí de retorn a la casa del Pare a tra-

El P. Jozo va insistir molt en la importància del rés del Rosari.

vés de la pregària el dejuni, la penitència i la vida sacramental. Ella no vol una altra cosa que ajudar-nos a trobar Déu.»

Satisfacció generalitzada

A més de Santa Maria del Mar, on es van congregar més de 4.000 persones, Jozo Zovko va estar també al Tibidabo, l'1 i 2 de desembre, i a la parròquia de Santa Maria de Gràcia, on va cloure la trobada la tarda del 3 de desembre passat. Les seves meditacions es van allargar hores i hores, sumides en un silenci gairebé reverencial, en un intent per aprofundir més i més en els missatges de la Reina de la Pau. Especialment emotiva va ser l'adoració al Santíssim Sagrament celebrada el dissabte a la tarda al Tibidabo. Ben entrada ja la nit, el P. Jozo Zovko no va dubtar a sortir amb la custòdia a l'esplanada exterior, des d'on durant una llarga estona va beneir tota la ciutat i tot el país. Al Tibidabo va tenir lloc també l'1 de novembre la trobada amb un centenar de sacerdots, religiosos i religioses amb l'objectiu de renovar plegats a través de la Mare de Déu la seva consagració a Déu. L'èxit de la convocatòria, inesperat per la massiva assistència de públic, ha estat valorat molt positivament pels organitzadors. «Estem molt contents, no esperàvem una resposta tan fervorosa i multitudinària —assegura Marina Sánchez, coordinadora de la trobada—. El mateix P. Jozo ha reconegut estar molt satisfet. Barcelona s'ha obert per primer cop als missatges de Medjugorje. Podem afirmar que s'inicia una nova etapa a Espanya en què la Reina de la Pau té molt a dir...»

Samuel Gutiérrez

Fotos: Ana Muro Perea

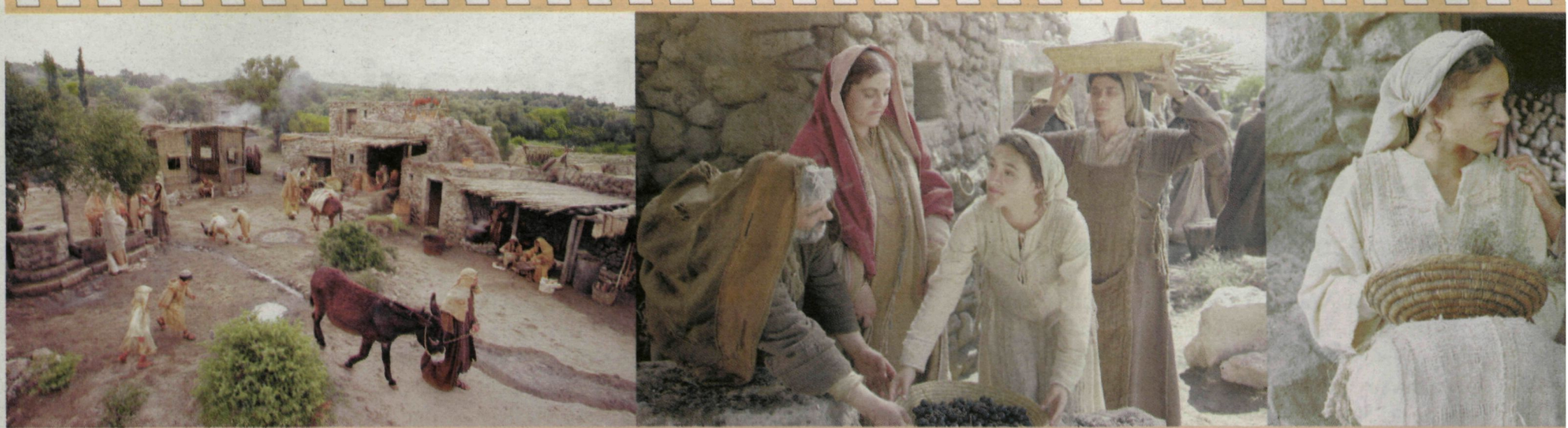
«Fills estimats, també avui us convido: pregueu, pregueu, pregueu, pregueu. Fills, quan pregueu, esteu a prop de Déu i Ell us dona el desig d'eternitat. Aquest és un temps, en el qual podeu parlar més de Déu i fer més per ell. Per això, no hi poseu resistència, sinó que permeteu, fills, que Ell us guiï, canviï i entri a la vostra vida. No oblideu que sou viatgers en camí cap a l'eternitat. Per això, fills, permeteu que Déu us condueixi com un pastor el seu ramat. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de novembre del 2006

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

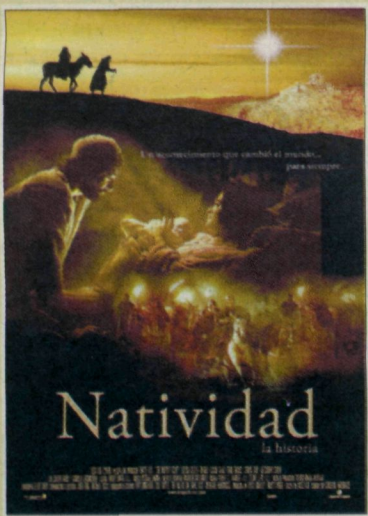
<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

L'1 de desembre passat es va estrenar arreu del món la nova pel·lícula de Holly

«Natividad», cinema religiós en estat pur

FITXA TÈCNICA I ARTÍSTICA

Títol original: *The Nativity Story*
Direcció: Catherine Hardwicke
País: Estats Units
Any: 2006
Gènere: drama
Interpretació: Keisha Castle-Hughes (Maria), Oscar Isaac (Josep), Hiam Abbass (Anna), Shaun Toub (Joaquim), Alexander Siddig (àngel Gabriel), Nadim Sawalha (Melcior), Eriq Ebouaney (Baltasar), Stefan Kalipha (Gaspar), Said Amadis (Tero), Stanley Townsend (Zacaries), Ciarán Hinds (rei Herodes), Shohreh Aghdashloo (Elisabet)
Guió: Mike Rich
Producció: Wyck Godfrey i Marty Bowen
Música: Mychael Danna
Fotografia: Elliot Davis
Muntatge: Robert K. Lambert i Stuart Levy
Disseny de producció: Stefano Maria Ortolani
Vestuari: Maurizio Millenotti

Rere l'empremta deixada fa dos anys per *La Pasió*, de Mel Gibson, Hollywood torna a apostar fort pel cinema religiós. S'acaba d'estrenar arreu del món la pel·lícula *Natividad* («*The Nativity Story*», 2006), una gran superproducció nord-americana basada fidelment en la història bíblica del naixement de Jesús. El film, produït per la potent New Line Cinema i distribuït a

l'Estat espanyol per Tripictures, va ser presentat al Vaticà el 26 de novembre passat, pocs dies abans de la seva estrena mundial. L'acollida va ser molt satisfactòria. El mateix president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, Mons. John Patrick Foley, va declarar sentir-se «feliç d'estrenar una pel·lícula que commemora el naixement de Jesucrist».

Aquesta pel·lícula ofereix el que el seu títol promet: la història del naixement de Jesús, des de l'Anunciació a Maria fins a la fugida a Egipte de la Sagrada Família. El film comença amb la matança d'infants innocents a mans d'Herodes, per passar, a través d'un *flashback*, als antecedents d'aquest episodi. Així, ens trobem uns mags d'Orient que fan els seus estudis astronòmics, Zacaries que rep un missatge de l'àngel Gabriel sobre la seva descendència (Lc 1,5-25), Maria a Natzeret que porta una vida discreta i obediència o Herodes nerviós per les profecies que parlen del naixement d'un Rei (Mt 2,1-6). Aquestes trames comencen a desenvolupar-se i a entremesclar-se per coincidir en el punt àlgid del naixement de Jesús.

La directora, Catherine Hardwicke, s'estrena en un gènere que es troba als antípodes de les seves pel·lícules anteriors, de marcat caràcter social i juvenil: *Thirteen* (2003) —sobre el món de l'adolescència i crisis familiars— i *Los amos de Dogtown* (2005) —la història d'uns nois dels setanta que dominen l'*skateboard*. A *Natividad* Hardwicke es limita a visualitzar i posar en escena els relats evangèlics relatius a l'Encarnació, amb unes quantes llicències inevitables en el guió. Guió, per cert, de Mike Rich, responsable d'escriure les entranyables i educatives pel·lícules *Me llaman Radio* (2003) o *Descubriendo a Forrester* (2000). La suggeridora banda sonora és del consagrat Mychael Danna (*Pequeña Miss*

Sunshine, *Capote*), amb una partitura que evoca la magistral de *La Pasió de Cristo*, de Gibson.

Bon repartiment

Maria està interpretada per Keisha Castle-Hughes, nominada a l'Oscar per *Whale Rider* (2002). Posseeix un *look* llunyà de la iconografia clàssica d'estampa, i ofereix el rostre d'una jove de setze anys, bonica, però no segons patrons convencionals, i amb trets ètnics gens europeus o anglosaxons. El guió mostra una noia amb els problemes de la seva edat i en la seva cultura: una gran submissió a la família, obediència de vegades sacrificada, prometatge emparaulat pels seus pares, coquetejos de les seves amigues amb els nois del poble... El personatge està interpretat amb molta sobrietat, potser massa en certs moments, i dona lloc a una Maria que de vegades sembla meditativa, de vegades amoïnada i temerosa, i fins i tot trista en alguna ocasió. Però la seva mirada és pura, lluminosa i innocent. Potser li manquen certes pinzellades de la dona orant que sempre han custodiat la tradició i teologia catòliques.

El gairebé desconegut actor Oscar Isaac encarna el jove Josep, i ho fa amb força i molta simpatia, també

des d'un esquema oposat al d'home gran i apocat. Sens dubte és un dels personatges amb més encerts i registres dramàtics del film i protagonitza alguna escena «apòcrifa» molt maca, com la del rescat de Maria del corrent del riu.

Cal esmentar especialment els personatges d'Herodes —caracteritzat magistralment i interpretat de manera inquietant

wood sobre el naixement de Jesucrist

pel gran Ciarán Hinds (*Munich*, *El fantasma de la Òpera*—, i els tres Reis Mags, que aporten un punt d'humor a la història. Més clàssic és sant Gabriel, que tot i que sense les ales tradicionals, vesteix una túnica blanca i lluminosa. Però lluny del ros platinat de fra Angelico, es tracta d'un àngel morè i de trets africans (l'actor és sudanès).

Els conflictes

És interessant com es planteja l'embaràs virginal de Maria, ja que després d'un matrimoni «imposat», ella se'n va a visitar la seva cosina Elisabet sense comunicar la revelació que li ha fet l'àngel. Quan en torna, se li nota el ventre voluminós, i sense dir ni un mot, Josep entén que hi ha hagut una greu infidelitat. Ell i la família de Maria s'indignen amb ella, que explica senzillament la veritat i deixa als altres plena llibertat de creure-la o no. Josep plora amargament i anuncia que no l'acusarà, en una de les escenes més emotives del film. Un cop el fuster en coneix la veritat, la seva tendresa i cura de Maria són delicades i colpidores.

El magisteri ens parla que Maria va ser verge abans, durant i després del part. Això cinematogràficament podia presentar molts

problemes, que la directora resol amb gran elegància. En primer lloc, ens mostra anteriorment el part d'Elisabet, força sorollós i aparatós. Per contrast, el part de Maria, tot i que no exempt de dolor és tremendament mesurat, i l'infant neix amb rapidesa, incruentament i és atès de manera immediata pels seus pares. No s'hi veu sang ni aparatositat, i la posada en escena està més a prop d'un portal casolà de Betlem que d'un desagradable espectacle hiperrealista. En realitat, tot el que passa en aquella pleta està força relacionat amb la iconografia nadalenca tradicional. El final de la pel·lícula és la proclamació del *Magnificat* amb el fons d'una melodia tradicional de nada-la.

Unes altres trames d'interès són els lligams entre Herodes i els romans, i Herodes i el seu fill, sempre en clau de poder; la relació d'autoritat moral que té Elisabet respecte de la seva cosina petita; o els patiments de sant Joaquim i santa Anna davant dels avatars de la seva filla adolescent.

Gènere bíblic

És molt temptador comparar aquest film amb *La Passió*, de Mel Gibson, tant per la seva temàtica com per la seva proximitat en el temps. Això no obstant, aquesta comparació està abocada al fracàs. Mel Gibson volia fer «cinema d'autor», que no és el cas de Catherine Hardwicke. La directora nord-americana està més a prop del gènere bíblic que no pas d'una aproximació molt personal. A més, Gibson va treballar molt el film en el pla teològic, mentre que el guió de Mike Rich es refereix més al cinema històric. D'altra banda, el director australià va optar per una estètica expressionista, hiperbòlica, i *Natividad* és un film «blanc», sense excessos, molt familiar i pudorós, sense exhibicionismes. Per tant, s'adreça a un públic diferent, més tradicional.

La pel·lícula és molt correcta, està cuidada i és molt digna. Com no podia ser menys, és opinable i no agrada a tothom de la mateixa manera. Sens dubte és un film valent perquè repren temàtiques que molts, equivocadament, consideren periclitades. Per tot això, *Natividad* és una pel·lícula bona i recomanable.

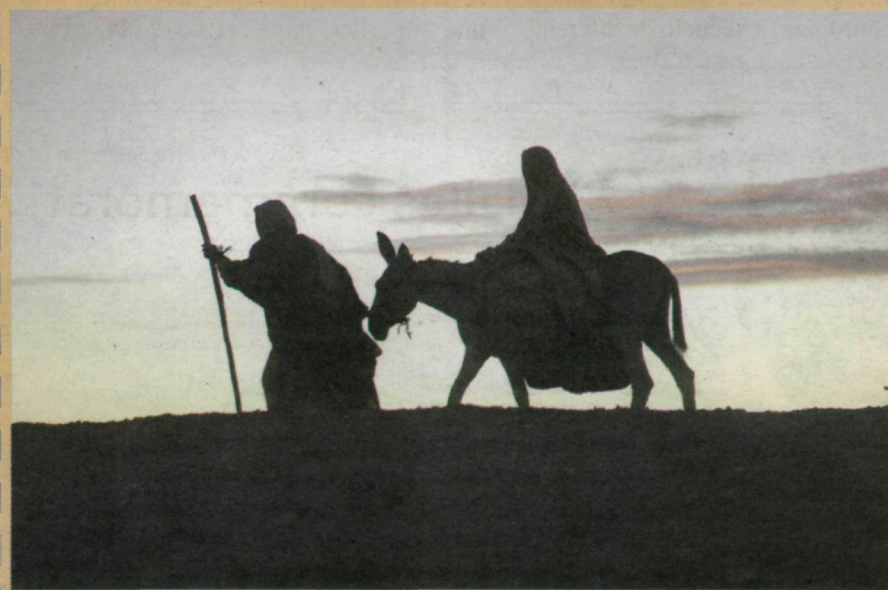
Juan Orellana

Director del Departament de Cinema de la CEE

Fotos: New Line Cinema

«Es tracta d'un film blanc, sense excessos, molt familiar i pudorós, sense exhibicionismes»

Mallorca

El bisbe de Mallorca i l'alcalde de Calvià van signar l'acord.

Noves infraestructures religioses al municipi de Calvià

CALVIÀ.— L'Ajuntament de Calvià i el bisbat de Mallorca han signat un conveni de col·laboració que preveu l'imminent inici de les obres d'habilitació d'una zona esportiva situada al costat de l'Oratori de Portals Nous. A més, totes dues institucions han acordat les condicions per impulsar una nova capella a la urbanització Galatzó, així com la millora dels centres parroquials de Santa Ponça i Son Ferrer.

L'acord es va signar l'1 de desembre passat a la Casa de l'Església amb la presència del bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, i del batle de Calvià, Carlos Delgado. Aquestes mesures suposen el desenvolupament del conveni marc que totes dues institucions van segellar el gener del 2005 amb l'objectiu de coordinar l'execució de diferents projectes i actuacions a Calvià.

Pel que fa a la primera actuació, l'acord es traduirà en la creació d'una zona esportiva al costat de l'Oratori de Portals Nous, que es completarà amb la remodelació del tram viari de la zona i l'obertura d'un nou vial. Es preveu la creació de noves àrees d'aparcament.

Respecte del segon acord, l'Ajuntament es compromet a impulsar la tramitació de l'adaptació i modificació del vigent PGOU, que permeti la seva aprovació definitiva en breu. El document inclourà l'habilitació i cessió gratuïta de solars a la diòcesi de Mallorca per a l'ampliació dels centres parroquials de Santa Ponça i Son Ferrer, que comptaran amb unes superfícies de 1.000 m² i de 700 m² respectivament. Per la seva part, el nou temple de Galatzó té una superfície prevista de 2.000 m². (C.S.)

Sor Miquela Rullan, a prop de la beatificació

■ S'han complert els setanta anys de la mort martirial de la franciscana Filla de la Misericòrdia

PETRA.— En el 70è aniversari del martiri de sor Miquela Rullan, aquesta religiosa petrera és més a prop que mai de la beatificació. I és que enguany, concretament el dia 23 de juliol passat, es van complir setanta anys de la mort martirial d'una franciscana Filla de la Misericòrdia, Miquela Rullan Ribot, a la barriada obrera del Coll de Barcelona.

Sor Miquela Rullan va néixer a la vila de Petra el dia 24 de novembre de l'any 1903, filla del mestre Jeroni Rullan i de Margalida Ribot, que pertanyien a una família benestant i amb un alt nivell intel·lectual. Va rebre les primeres lletres de les monges franciscanes que des del 1886 treballaven al poble, i ben prest va entrar a les associacions de la parròquia, com *Rebañito del Niño Jesús*, Filles de Maria... Per motius d'estudi del seu germà, es va traslladar a València quan just acabava de complir els 10 anys. Retornada a Mallorca la família es va instal·lar a Ciutat, ben a prop de la plaça Josep M. Quadrado. Amb altres amigues es va engrescar amb les activitats que duïen a terme en aquella barriada de Sant Francesc les monges franciscanes: catequesi a nins i nines, atenció als sectors més marginals d'aquelles encontres, taller de confecció de roba i joguets per a gent necessitada.

L'any 1928, amb 25 anys, va ingressar al noviciat de Pina i una vegada professa

Sor Miquela va morir a Barcelona.

va ser destinada a la mateixa barriada on jugava de petita. Tot seguit a la professió solemne—octubre 1935—és destinada a la casa de la Mare de Déu del Coll de Barcelona. Així, la monja petrera emprèn el viatge cap a la Península amb la idea de no retornar mai més a Mallorca, en un temps en què la situació sociopolítica del país està prou remoguda i les persones compromeses amb l'Església són assenyalades amb el dit.

Tot just arribada a la comunitat del Coll, que estava entregada per complet a l'atenció dels infants d'aquella barriada obrera, la mallorquina és designada per al treball de l'escoleta. Moltes vegades va declarar que el seu objectiu era sembrar en els nins i nines les llavors d'afecte, tendresa, bondat, confiança, perdó...

El diumenge dia 19 de juliol de l'any 1936, una onada de temor es va apoderar de totes aquelles encontres. Els amics aconsellen la comunitat que deixin el convent i es reparteixin per cases conegudes. El dia 20 els milicians toquen al convent i demanen de portar-se les monges més joves per atendre els malalts: eren sor Miquela i la monja de sa Pobla, sor Catalina Caldés. Sor Miquela, acompanyada de sor Catalina, van ser duites al Comitè de la FAI de la barriada del Coll dins d'un camió. Testimonis manifesten que foren insultades, turmentades i despullades abans de rebre uns trets que en coronarien el calvari.

Cristina Sánchez

Planeta Directo Selección us presenta:

Medalles commemoratives de Joan Pau II

HOMENATGE ALS 25 ANYS DE PONTIFICAT DE JOAN PAU II FETES EN OR MASSÍS DE PRIMERA LLEI

Joan Pau II: un viatger incansable amb destinació al nostre cor.

En l'anvers, figura la imatge més representativa de cada visita del Papa...

...i en el revers, s'ha gravat a mà el lema sota el qual es va organitzar cada viatge.

Des del 1978, any en què va ser escollit Papa, Joan Pau II ha destacat pel seu enorme compromís social... però no hi ha dubte: han estat els seus viatges els que més l'han acostat a l'afecte de tots nosaltres. El Papa es refereix a Espanya com «la Terra de Maria». Així la va batejar amb afecte, en el seu primer viatge. I així la va acomiadar en l'últim. «Amb gran afecte us dic, com la primera vegada... A reveure, Espanya! A reveure, Terra de Maria!» Per això, és bonic recordar el seu pas entre nosaltres. I és per això que Planeta Directo posa ara en marxa aquesta iniciativa: per a retre-li un emotiu homenatge amb l'esperit de l'agraïment.

En la seva última visita, el Papa es va acomiadar dient:

«Us duc a tots en el meu cor»

Ara som nosaltres els qui podem dur el seu record al costat del nostre cor.

L'art de Francesc Recasens ha donat forma a 5 medalles d'un excepcional valor artesanal

Per a aquesta iniciativa hem comptat amb un excepcional artista, Francesc Recasens, amb més de 50 anys d'experiència. Primer ha dibuixat a mà els esbossos de les fotografies i, a partir d'ells, ha esculpit també a mà els motlles de guix sobre els quals s'aboca l'or. Finalment, ha supervisat el gravat manual dels anversos per garantir-ne la qualitat com obres d'art. Destinades a ser contemplades amb orgull pels qui desitgen convertir els valors del Papa en la seva més preuada possessió.

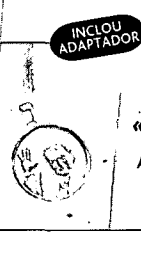
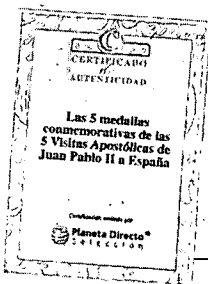
No deixeu passar l'oportunitat de recordar un dels Papes que més bé va saber acostar la religió a la societat.

Sens dubte, tota una joia plena d'espiritualitat i de gran valor que només Planeta Directo Selección us podia oferir en condicions molt avantatjoses: 36 quotes de 29,95 euros i a una quota final de 21,80 euros. Mai abans accedir a una col·lecció tan exclusiva havia estat tan fàcil.

Aquesta exclusiva col·lecció es completa amb un obsequi molt especial. L'estoig de llibres «El papa Wojtyła. Una biografia en imatges». Història gràfica d'un pontificat: estoig més 2 toms en tapa dura amb més de 200 fotografies. Edició a tot color de la vida del Papa més respectat dels últims temps. Inclou les últimes fotografies del funeral a la plaça de Sant Pere de Roma. Inclou el testament de Joan Pau II.

Rebreu el certificat que acredita l'autenticitat de les medalles i la seva elaboració en edició numerada.

Aquest certificat, signat per l'escultor Francesc Recasens, autenticifica que les medalles són obres d'art originals fetes a mà en or de primera llei, així com la seva elaboració en edició exclusiva i numerada per a aquesta ocasió commemorativa.

En la seva última visita, el Papa es va acomiadar dient: «Us duc a tots en el meu cor» Ara som nosaltres els qui podem dur el seu record al costat del nostre cor.

TRUQUEU ARA I INFORMEU-VOS SENSE COMPROMÍS

902 497 070

Planeta Directo Selección

Girona

Presentada una guia per a immigrants

■ La publicació recull els drets i les orientacions laborals dels treballadors

GIRONA.— El Secretariat de Pastoral Obrera de la diòcesi de Girona, amb el suport de l'Àrea d'Immigració de Càritas diocesana, ha elaborat una guia on es recullen els drets i les orientacions laborals dels treballadors immigrants.

Mn. Fèlix Mussoll, responsable del Secretariat, i Lluís Puigdemont, de Càritas, van convocar els mitjans de comunicació per tal de presentar la guia on es donen a conèixer els drets dels treballadors immigrants. La guia intenta ser una primera informació i assessorament adreçada a persones que fan acollida, acompanyament o que tenen relació directa amb immigrants.

La guia informa sobre la necessitat de tenir un contracte de treball i estar donats d'alta a la seguretat social, sobre el que ha de

reflectir la nòmina, quina ha de ser la durada de la jornada laboral, quin ha de ser el pagament de les hores extraordinàries, la durada de les vacances, els permisos retribuïts, el subsidi de desocupació, l'acomiadament, informació sobre els convenis col·lectius segons els rams d'activitat econòmica, el paper dels sindicats...

La guia es distribueix per a totes les parròquies i llocs freqüentats pels immigrants.

Carles Sánchez

Lluís Puigdemont i, a la dreta, Mn. Fèlix Mussoll.

El vicari general, Mn. Lluís Suñer, i el president de Caixa de Girona.

Conveni de col·laboració en programes socials

GIRONA.— Caixa de Girona i Càritas diocesana han signat un conveni de col·laboració amb la finalitat d'articular actuacions de forma conjunta que vagin adreçades a la població amb més déficits personals, socials, econòmics, formatius, culturals o d'altre ordre; promoure una estreta coordinació i cooperació de les diferents actuacions de totes dues institucions i assajar respostes innovadores als diferents reptes que la societat vagi plantejant en cada moment.

La primera actuació acordada va adreçada al programa *Ser gran en dignitat*, amb una dotació econòmica de 240.000 euros fins al 2010. La Fundació Caixa Girona aportarà 120.000 euros i Càritas

diocesana de Girona, 120.000 euros. Aquest projecte vol facilitar l'autonomia de les persones grans amb pocs recursos econòmics i que viuen en soledat.

Es tracta de fer una anàlisi actualitzada de la dependència de les persones grans des de les seves diverses dimensions: funcionals, cognitives, situacions de risc i condicions d'habitatge. Facilitar l'autonomia de la persona gran que viu sola, implicar la societat en el compromís i participació social, i generar creixement i oferir instruments a l'Administració pública per reflexionar i treballar conjuntament en la millora de la qualitat de vida de la gent gran. (C.S.)

Tretze persones ingressen al catecumenat d'adults

SOLIUS.— Va celebrar-se a Solius el ritu d'ingrés al catecumenat dels adults que darrerament han demanat començar aquest camí que els conduirà a la celebració dels sagraments de la iniciació cristiana. Al matí hi va haver un recés a la casa de santa Elena i, a la tarda, la celebració al monestir presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. Són tretze persones, nacionals i estrangeres, les que van fer aquest pas.

Actualment participen a la catequesi que s'ha programat en diverses parròquies: Mercadal, Sant Narcís i Santa Eugènia de Girona, Medinyà, Castelló d'Empúries, Torroella de Montgrí, Caldes de Malavella, Maçanet de la Selva, Santa Maria de Blanes i Santa Maria de Palafolls.

A la trobada hi van participar també els padrins i els catequistes que han acceptat la responsabilitat d'acompanyar els catecúmens. La propera trobada serà a Girona, el primer diumenge de Quaresma, amb la celebració de l'elecció a la catedral. (C.S.)

La celebració va tenir lloc a Solius.

Recés d'Advent per a preveres

BANYOLES.—

Mn. Sebastià Taltavull, director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola, va ser l'escollit enguany per dirigir els recessos d'Advent per als preveres diocesans. Van tenir lloc els dies 27 i 28 de novembre, a la Misericòrdia de Canet i a la casa d'espiritualitat de Banyoles, respectivament.

El goig d'educar en la fe va ser el tema escollit per a les seves xerrades, basant-se en el salm 118: «La teva Paraula és llum per als meus passos.» Mn. Taltavull es preguntava: «¿On hi ha la font que fa

Mn. Sebastià Taltavull va dirigir els recessos.

experimentar el goig de la missió que se'ns ha encomanat?, ¿on trobar la llum que pot il·luminar els nostres passos?, ¿com ajudar-nos a viure amb alegria allò que és específic de la nostra vocació?, ¿com fer-ho?» El prevere va recomanar que tothom es plantegi el

lloc que ocupa la Paraula de Déu a la seva vida, la dedicació a la pregària i sobretot la caritat pastoral. S'ha de recuperar la il·lusió i el goig de ser el que som, i tal com va dir Benet XVI, en el seu missatge de Nadal de l'any passat, «experimentar l'alegria del que no es compra ni es ven als comerços». (C.S.)

Preestrena de la pel·lícula «El gran silencio»

GIRONA.— La Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació de Girona, conjuntament amb Karma Films, distribuïdora de la pel·lícula, va organitzar una preestrena d'*El gran silencio* el 16 de novembre als cinemes Albéniz de Girona. Preestrena a la qual van assistir més de 300 persones. Mn. Jordi Font, rector del Seminari diocesà de Girona, que ja havia vist la pel·lícula a Roma, va ser convidat a fer la presentació del documental. També hi va assistir el bisbe Carles Soler. (C.S.)

Més de 300 persones es van aplegar al cinema.

Lleida

Ha mort Mn. Bonaventura Pelegrí Macarulla

■ Capellà de Sa Santedat, canonge de la catedral i medalla d'or de la ciutat

LLEIDA.— El matí del 5 de desembre va morir a Lleida Mn. Bonaventura Pelegrí Macarulla. La notícia dolorosa i esperançada va córrer com un regueró d'aigua fresca, aigua de batejat que anima l'Esperit revifant l'esperança de la fe en tots: el familiars i amics de Mn. Ventura, com era de tots conegut. Han estat 84 anys de vida dels quals 53 de sacerdoci al servei, en l'Esperit de l'Evangeli, de la promoció del laïcat. Amb el seu especial sentit profètic, Mn. Ventura Pelegrí va penetrar el misteri de l'Església desvetllant en la consciència diocesana la importància i la necessitat de l'acció dels laics.

Mn. Ventura, prohoms de Lleida, insigne capellà del bisbat de Lleida, canonge de la catedral de Lleida, capellà de Sa Santedat, estava en possessió de la medalla d'or de la ciutat. Va néixer a Lleida el 28 de març del 1922 en el si d'una família cristiana i era el tercer de 12 germans. L'endemà mateix va ser batejat i confirmat l'1 d'abril del mateix any. Va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari de Lleida i va rebre l'ordenació presbiteral el 28 de febrer del 1953.

Fer la semblança de Mn. Ventura és molt arriscat, són moltes les coses que poden quedar sense dir. La seva vida ha estat tan generosa i donada al servei de l'Església que es fa difícil dir-ho tot. Abans de ser sacerdot havia estat empleat de banca i treballador a Correus, etapa de la qual se sentia molt orgullós, i podem dir que aquesta experiència directa del món del treball li va servir molt, després, en la seva acció pastoral i per l'educació i la sensibilització de la seva consciència social.

Quatre etapes marquen la vida sacer-

dotal de Mn. Ventura. Una primera de capellà a Lleida, que va de l'any 1953 al 1962, fins que emprèn vol cap a Cali (Colòmbia). Durant els anys que va ser a Lleida va ser vicari de la parròquia de Sant Josep i Sant Martí de Lleida, prefecte de disciplina al Seminari Menor, consiliari de l'apostolat obrer. El seu compromís social feia incòmoda la seva acció pastoral. I va ser invitat a anar a Cali, Colòmbia.

La segona etapa transcorre a Colòmbia, a l'arxidiòcesi de Santiago de Cali, on es va unir al grup de capellans de Lleida que ja feia uns anys que hi eren, i que encara hi romanen. A Cali és nomenat vicari de la parròquia de Sant Pere Claver, amb dedicació especial a la JOC (Joventut Obrera Catòlica), a l'ACO (Acció Catòlica Obrera) i director dels centres parroquials Independència i Gualbal. De l'abril del 1964 al setembre del 1966 és consiliari arxidiocesà de la JOC i de la JOCF (Joventut Obrera Catòlica Femenina) i treballa a l'Acció Catòlica. D'abril del 1964 a gener del 1969 és consiliari dels Equips Universita-

Mn. Ventura Pelegrí ha deixat petjada en la història del bisbat.

ris de Colòmbia.

En una tercera etapa el trobem amb tasques ministerials en l'àmbit internacional, de servei a l'Església universal. De desembre del 1966 a gener del 1969 és membre de l'equip de consiliaris per Amèrica Llatina, zona de Veneçuela, Colòmbia

i l'Equador. Del 1969 al 1972 el trobem a Friburg i París com a assistent eclesiàstic general del moviment internacional d'estudiants catòlics i president de la comissió Pastoral Universitària de la Conferència Episcopal Llatinoamericana (Celam), raó per la qual viatja molt als països del tercer món per conèixer i animar l'acció dels equips dels diversos moviments.

Tornat a Lleida l'any 1985, no deixa de treballar per la promoció del laïcat, de la qual és un entusiasta, i en l'aplicació del Concili Vaticà II. Mn. Ventura és un capellà del laïcat a favor del qual va donar totes les seves energies i saber pastoral.

De nou a Lleida, va ser delegat diocesà de Pastoral d'Adults, membre del col·legi de consultors, membre de la comissió diocesana del Concili Provincial Tarraconense, vicari general de Pastoral, delegat general de Pastoral, delegat diocesà de l'Apostolat Seglar, membre de la Unitat Pastoral de les parròquies de la Mare de Déu del Carme, Sant Joan Baptista i Sant Pere Apòstol, de Lleida.

Per tots aquests treballs i altres que resten en el silenci de la coneixença de Déu, gràcies, Mn. Bonaventura Pelegrí Macarulla, al cel amb Déu, intercedint la Verge Maria, vetlleu pel laïcat de la diòcesi de Lleida i de tota l'Església, fidel al vostre amor per l'Evangeli servint el laïcat. Mn. Ventura ha deixat petjada en la història del bisbat i de l'Església universal.

Mn. Jaume Montaña

El Col·legi del Carme clou els actes del seu 75è aniversari

LLEIDA.— El diumenge 26 de novembre es van cloure a Lleida els actes commemoratius del 75è aniversari del col·legi del Carme de les Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep del barri de la Bordeta. Prop d'un miler de persones van aplegar-se durant la jornada en aquest centre escolar per tal de participar en una trobada d'exalumnes, germanes de la congregació i exprofessors, amb l'actual comunitat educativa.

El retrobament de prop de 700 exalumnes, així com d'un centenar d'exprofessors i d'una bona representació de les germanes de la congregació que han estat membres de la comunitat religiosa del Carme, va servir per evocar aquests 75 anys amb emoció i gratitud. Així es va fer amb el descobriment d'una placa commemorativa, la visita a les noves instal·lacions del col·legi i a l'exposició commemorativa amb nombroses fotografies per al record. L'acte central de la trobada va ser, però, la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Agustí, del populós barri de la Bordeta, on es troba ubicat el centre escolar.

Les celebracions d'aquest 75è aniversari havien començat el 14 d'octubre passat amb la inauguració i la benedicció de l'ampliació de les instal·lacions del centre. Ja uns dies abans va tenir lloc una Eucaristia escolar a la parròquia del barri amb motiu de la festa de santa Teresa de Jesús.

El bisbe de Lleida va presidir la inauguració de les noves instal·lacions.

El dissabte 14 a la tarda va tenir lloc la benedicció i la inauguració de les noves instal·lacions del col·legi, a càrrec del bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta. A l'acte va assistir la superiora general de la congregació, la Gna. Cecília Barreda; la representant de la titularitat, la Gna. Lucía Huerta; l'alcalde de Lleida, Àngel Ros; el president de la Diputació, Isidre Gavín, i el director dels Serveis Territorials d'Educació, Lorenzo Ramírez, així com altres representacions. L'acte va comptar amb una presència significativa de religioses de la congregació i amb l'assistència de les su-

periores de totes les comunitats a Catalunya.

En aquest acte l'alcalde de Lleida va anunciar que la Paeria proposarà la concessió de la Medalla de la Ciutat al Col·legi del Carme, en reconeixement a la tasca educativa durant 75 anys de presència a Lleida. A banda dels parlaments, de diverses actuacions i de la visita a les instal·lacions, es va descobrir una placa commemorativa feta en esmalt per la Gna. Nieves Martínez, que va ser professora del col·legi.

Com a cloenda d'aquesta primera part

dels actes commemoratius, el diumenge 15 d'octubre es va celebrar una Eucaristia a la parròquia de Sant Agustí presidida pel rector, Mn. Josep Moré, i concelebrada per Mn. Antoni Agelet, Mn. Víctor Espinosa i el P. Lluís Tarazón. La celebració va comptar amb la participació de la comunitat educativa del col·legi i va acabar amb una representació per part dels alumnes i professors.

El Col·legi del Carme compta des d'aquest curs amb 14 noves aules i un gimnàs, fruit de l'ampliació d'una nova línia educativa des de P2 fins a ESO. Sens dubte, ha estat aquesta ampliació del centre la millor de les celebracions d'aniversari. El Col·legi del Carme de Lleida pertany a la congregació de les Germanes Carmelites de Sant Josep, fundada el 1878 per Teresa Toda i Teresa Guasch, mare i filla, nascudes a Riudecanyes (Tarragona).

El 13 d'abril del 1930, una petita comunitat de quatre germanes es va ubicar en una casa del barri de la Bordeta, davant mateix de l'església. A partir del 1931 compaginien el seu servei a la parròquia amb l'ensenyament que imparteixen en un edifici a mig construir i que va ser el ferment del futur centre escolar, que acaba de complir 75 anys d'existència i de servei a «l'evangelització i l'educació de la infància i la joventut», tal com recullen les constitucions de la congregació. (J.C.)

Tortosa

Mn. Josep Lluís Arín, nou vicari general

■ El bisbe també ha nomenat Mn. Isaïes Riba provicari general

TORTOSA.— El dimecres 29 de novembre Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, en acabar la reunió del Consell de Presbiteri, feia públic el nomenament de Mn. Josep Lluís Arín, com a vicari general, i de Mn. Isaïes Riba, com a provicari general.

La notícia, encara que esperada des de feia un temps perquè Mn. Josep-Maria Tomàs, fins aleshores vicari general, ja havia manifestat el seu interès per deixar el càrrec en mans més joves, va sorprendre tothom perquè ningú no ho esperava ja en aquest moment i perquè també s'ha nomenat un provicari.

Mn. Arín, nascut a Benicarló, sacerdot des del 1973 i llicenciat en Ciències Bíbliques pel Pontifici Institut Bíblic de Roma, ha exercit aquests darrers anys com a vicari de Pastoral i professor de Nou Testament al Seminari Diocesà.

Mn. Riba, nascut a Sant Mateu, sacerdot des del 1965 i llicenciat en Dret Canònic per la Universitat de Navarra, ha exercit aquests darrers anys com a rector de la parròquia de Sant Blai de Tortosa i director espiritual del Seminari.

El dilluns 4 de desembre, al centre d'espiritualitat Enric d'Ossó, de les germanes teresianes, va tenir lloc el recés d'Advent que va dirigir el bisbe Salinas a tot el presbiteri diocesà. La seva reflexió va estar centrada en l'esperança fonamentada en l'amor de Déu per nosaltres i la manifestació d'aquest amor en el seu Fill Jesús. L'exposició del Santíssim Sagrament, el temps d'oració, la pregària comunitària, la benedicció final van ser els ja habituals elements del recés.

Acte seguit els sacerdots van ser invitats a passar a l'aula de conferències del centre, on Mons. Xavier Salinas va convidar els sacerdots a participar en la Jornada diocesana sobre la Família que es farà al Seminari diocesà el proper 17 de desembre. També es va informar sobre el proper Aplec de l'Esperit, així com del nou responsable i de les activitats que fa a la diòcesi l'Adoració Nocturna.

Després el bisbe Xavier Salinas va informar de la seva decisió de nomenar nous vicaris generals. Primer va agrair a Mn. Josep Maria Tomàs el seu servei a la diòcesi com a vicari general durant quinze anys, nou amb el bisbe Salinas i sis amb el bisbe Martínez Sistach. En va destacar la capacitat de treball, la tenacitat i el valor que el van portar a no negar-se mai a cap proposta episcopal. Mn. Josep Maria Tomàs, vivament emocionat, va agrair la confiança del bisbe, però sobretot va agrair la col·laboració de tots els sacerdots que l'han ajudat a desenvolupar la seva tasca tantes vegades difícil i delicada. Creia que ja havia arribat el moment de deixar el càrrec i així li ho havia comunicat al bisbe, que ho ha fet en el moment que ha cregut més oportú. També va voler dir als qui prenen el relleu que confiïn en els sacerdots, perquè ells són els primers i més directes col·laboradors. Un fort i sincer aplaudiment va significar l'agraïment dels anys de servei de Mn. Tomàs.

La nova configuració queda, segons el bisbe Salinas, d'aquesta manera: Mn. Arín serà el vicari general i assumirà tota la qüestió Pastoral que ja portava: la visita als arxiprestats, a les diferents comunitats, als diversos grups i realitats eclesials. De la seva banda, Mn. Riba serà el provicari general i moderador de la Cúria, encarregat de rebre les visites a la Cúria i d'organitzar tota la qüestió administrativa del bisbat.

En acabar les paraules de presentació, el bisbe Salinas va demanar als nous vicaris que davant de tots fessin la professió de fe i el jurament de fidelitat a l'Església catòlica. En acabar el ritu, van signar el

document en què acceptaven el càrrec i es comprometien a fer-lo com un servei a l'Església diocesana.

Un fort aplaudiment dels prop de seixanta sacerdots presents i del personal de la Cúria que va venir per presenciar l'acte va posar punt final a una jornada plena d'entusiasmes i d'emocions.

Els nous vicaris van fer la professió de fe.

Víctor-Manuel Cardona

CATALUNYA⁺CRISTIANA

Un bon regal de Nadal

Nadal és una celebració molt entranyable i cal celebrar-ho. Déu ens dóna el regal més gran: el seu propi fill, Déu fet home per nosaltres, autor de la fe, la fe de l'Església, la nostra fe.

Catalunya Cristiana us proposa en aquest temps fer un **bon regal**, que ajudi a enfortir la fe: una subscripció al setmanari a la persona o persones dignes de la vostra confiança. Pot fer un gran bé i és una forma molt efectiva d'ajudar-nos.

Adjuntem una butlleta de subscripció que podeu enviar per correu o, si ho preferiu, la trobareu visitant la nostra web: **www.catalunyacristiana.com** on hi ha més informació.

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a *Catalunya Cristiana* en ☐ català ☐ castellà al **preu promocional de 80,00 euros** (Preu normal: **95,90 euros**) a:

NOM | COGNOMS: _____

ADREÇA: _____

CP: _____ POBLACIÓ: _____ TELÈFON: _____

Persona que fa l'obsequi:

NOM I COGNOMS: _____

ADREÇA: _____

CP: _____ POBLACIÓ: _____ TELÈFON: _____

FORMA DE PAGAMENT:

- ☐ xec nominatiu (80,00 euros)
- ☐ domiciliació bancària, amb:
- ☐ **un sol càrrec de 80,00 euros (anual)**
- ☒ **dos càrrecs de 40,00 euros (semestral)**
- ☐ **quatre càrrecs de 20,00 euros (trimestral)**

els càrrecs es poden presentar a:

Entitat Oficina D C Compte

Missions

EIVISSA

«El Senyor sabrà recompensar tanta bondat»

■ Vicent Planells i Antoni Ribas, dos missioners eivissencs a Centreamèrica després de l'«Stan»

Des de la Delegació de Missions de la diòcesi d'Eivissa hem tingut l'oportunitat de compartir les experiències de dos missioners eivissencs, que dediquen la vida a aquells que més ho necessiten a Guatemala i a El Salvador. Vicent Planells és al capdavant de la parròquia de Pajanachel a Guatemala. Antoni Ribas, en canvi, desenvolupa la seva missió a la parròquia Nostra Senyora del Carme a El Salvador. Amb tots dos hem pogut mantenir una càlida conversa, part de la qual volem compartir des d'aquí amb tots vosaltres.

—Què va fer quan l'huracà Stan va assolir la vostra regió?

—Vam intentar, dins dels nostres límits mitjans, afrontar la situació per ajudar a alleujar els damnificats. Vam obrir les portes de la parròquia i vam transformar el saló en un alberg. Vam buscar menjar i roba per poder-los alleujar, encara que fos mínimament.

—Ha tingut continuïtat aquesta ajuda?

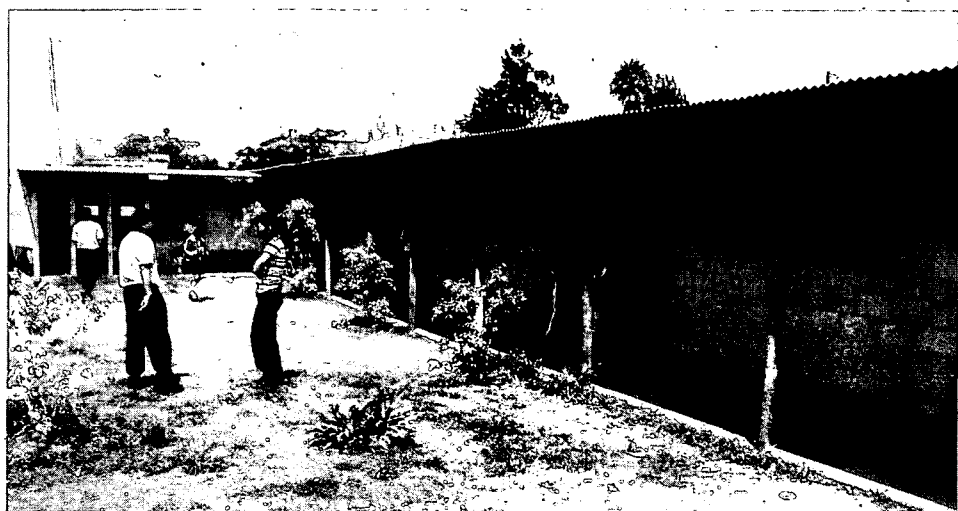
—Sí. Aquesta ajuda va continuar fins a finals de maig d'aquest any. En aquest sentit, portem comptabilitzades 8.580 bosses familiars d'aliments, roba i altres ajudes. Vam atendre, també, set poblets indígenes molt afectats.

—Amb quin suport heu comptat?

—Comptem amb diferents ajudes que ens arriben des de diferents punts del país i també des de l'estranger. Entre aquestes es troba la que ens heu fet arribar els amics d'Eivissa Diòcesi Missionera. El Senyor sabrà recompensar tanta bondat.

—En què consisteixen els projectes de reconstrucció del país després de l'«Stan»?

—Aquesta és la segona fase, la de construcció d'habitatges per als damnificats. Per iniciativa de la nostra parròquia, i amb l'ajuda de bons amics, com ara els d'Eivissa Missionera, hem iniciat la construcció de 23 cases a Santa Catalina i 21 més a San Antonio Palopó. A hores d'ara ja hem pogut lliurar totes les de Santa Catalina i en una setmana s'acabaran de

Escola a Guatemala.

lliurar les de San Antonio. L'altre projecte és la construcció de 32 cases a Panajachel, amb la col·laboració del govern, de la municipalitat, del comitè de damnificats i la parròquia. A El Salvador els efectes de l'huracà Stan també van ser terribles. Allà es troba el pare Antoni Ribas desenvolupant la seva missió evangelitzadora i animadora a qui més ho necessita.

—Pare Antoni, com és la seva parròquia?

—La parròquia està dividida en deu sectors, vuit dels quals són sectors marginals amb uns 15.000 habitants que viuen en unes condicions infrahumanes. El lloc és una *quebrada* que any rere any s'inunda a conseqüència de les pluges.

—I amb l'huracà Stan...?

—Va ser pitjor encara que altres anys. S'ha de tenir present que aquesta comunitat, com tots els grups que viuen en situació de pobresa i marginació, pateix una gran vulnerabilitat mediambiental i les pluges, terratrèmols i huracans causen grans danys i moltes pèrdues.

—Però ara comença a retornar l'alegria...

—Sí, és així. Estem contents de poder compartir amb vosaltres el fet de poder iniciar la construcció de 32 cases per a les famílies que es troben en alt risc. Aquest és un projecte que la parròquia Nostra Senyora del Carme i el Comitè d'Alt Risc de la Comunitat de Nou Israel hem aconseguit, després d'anys de lluita, per poder traslladar aquestes famílies a un lloc més segur i digne.

—Com s'ha fet?

—L'Estat Major de l'exèrcit ens va donar un terreny de 2.000 m² per iniciar el projecte. El dia 7 de juliol vam fer la cerimònia de benedicció de la primera pedra. Allà hi eren les 32 famílies donant gràcies a Déu i a tots els que ho havíem fet possible.

Aquests han estat dos testimonis que l'Església missionera no té fronteres de raça, cultura, ni ideologia, que dona resposta a aquells que més ho necessiten perquè «res no hi ha veritablement humà que no trobi ressò al seu cor» (GS,1).

Delegació de Missions d'Eivissa

L'«Stan», al seu pas per Guatemala i El Salvador

La tarda del 4 d'octubre del 2005, festivitat de Sant Francesc d'Assís, serà recordada a Guatemala i a El Salvador durant molt de temps. La causa: l'huracà Stan, el desè de la temporada d'huracans del 2005, va arrasar Centreamèrica. Els més afectats, com sempre, els pobres. El balanç va ser la pèrdua de més d'un miler de vides a Guatemala i 69 a El Salvador, el trasllat de prop de 120.000 persones a albergs i la destrucció de nombrosos habitatges, especialment els de la gent més humil. Els danys principals es van produir a les zones muntanyenques, perquè allà les cases estan situades a llocs amb un gran pendent, al costat de rius desbordables i amb forta densitat de població, on les condicions de pobresa són molt elevades i els índexs de desenvolupament humà, en canvi, molt baixos.

Els efectes de l'huracà van ser devastadors.

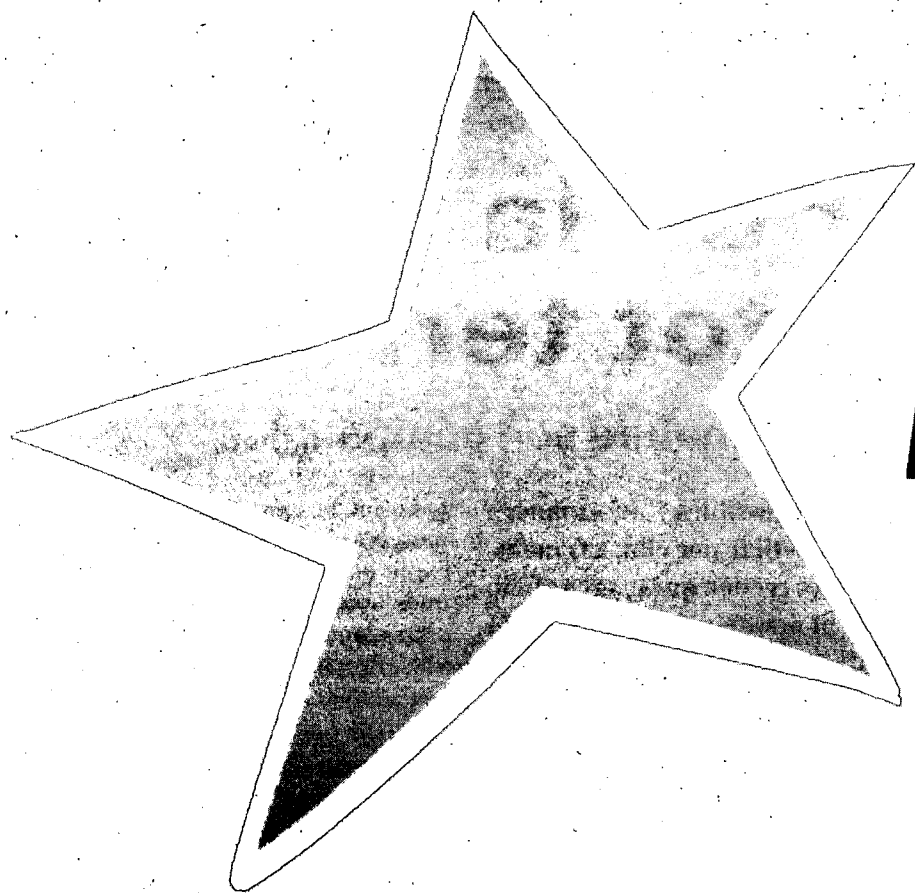
CAPELLA DE LA SANTA FAÇ

EXPOSICIÓ MAJOR DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT:

Feiners de dilluns a divendres
de 10 a 13 i de 16 a 19 h.

Dimarts i dijous,
Santa Missa a les 19 h.

Jonqueres, 15, pral. 1a B
08003 Barcelona

ràdio estel

la ràdio amable

- ☐ Barcelona 106.6
- ☐ Tarragona 100.6
- ☐ Catalunya Central 93.7

- ☐ Girona 103.4
- ☐ Tortosa 90.1
- ☐ Garraf 96.8
- ☐ Vic 91.3

**principat
ràdio**

- ☐ Lleida 91.5
- ☐ Cerdanya 104.4
- ☐ Seu d'Urgell 105.0
- ☐ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Abrera 4x4: gaudir de la natura a bord d'un tot terreny

■ L'entitat defensa que la seva afició i el respecte per la natura són compatibles

Tot i que per a alguns aficionats al vehicle tot terreny aquesta afició consisteix només a sortejar obstacles cada vegada més difícils, guals més profunds o trialeres molt compromeses, per a molts altres representa bàsicament una altra manera de viatjar, descobrir bells

paratges, llocs inhòspits i inaccessibles i una manera d'apropar-se a la natura i de vetllar per ella. Els membres de l'associació Abrera 4x4 creuen que la seva afició no té per què ser contrària al manteniment i protecció de l'entorn natural.

L'entitat sense afany de lucre Abrera 4x4 va néixer el març del 2002 a partir de les il·lusions del seu fundador i actual president, Miguel Àngel Pamplona, d'agrupar tots aquells aficionats al turisme en 4x4 que així ho desitgessin. La seva principal activitat és fer rutes lúdico-culturals per l'entorn natural amb conscienciació del manteniment i protecció del medi natural. Puntualment, també organitzen activitats esportives.

S'ocupen sobretot de treballar en l'àmbit local sobre la imatge que té el seu col·lectiu de cara a l'Administració, perquè creuen que hi ha una concepció una mica distorsionada sobre la realitat de la seva afició. D'aquesta manera, col·laboren des de l'any 2003 amb Protecció Civil d'Abrera, informant la policia local d'irregularitats que troben al seu pas, confeccionant documentals culturals de les rutes que fan (els quals es lliuren a la biblioteca municipal com a fons documental), organitzant activitats de lleure en les festes majors, a més d'altres iniciatives.

Per als socis d'Abrera 4x4 el tot terreny significa una altra manera de viatjar, descobrir bells paratges, llocs inhòspits i inaccessibles per a la majoria de la gent i una manera d'apropar-se a la naturalesa i de vetllar-hi. D'altra banda, l'ús dels nombrosos, antics i tradicionals camins, avui dia oblidats, els dona l'oportunitat d'apreciar llocs que continuen pràcticament intactes, i que amb una mica d'imaginació traslladen a èpoques llunyanes. Contraposat a les aglomeracions de les ciutats i carreteres, a causa de la lentitud de la seva circulació, a bord del 4x4 afirmen que es pot gaudir plenament quilòmetre a quilòmetre de la ruta que es fa sense que importi el temps ni la distància a recórrer.

Alguns dels membres d'Abrera 4x4 amb els seus tot terrenys al darrere.

Prova dels amortidors dels vehicles feta en una sortida habitual de diumenge.

Poden circular durant hores per camins solitaris sense arribar a creuar-se amb cap altre vehicle. En definitiva, asseguren que al volant d'un tot terreny es pot gaudir de la natura i que és una afició apta per a tota la família.

Normes bàsiques de comportament

El col·lectiu es basa en unes normes bàsiques de comportament que tracten en

tot moment de vetllar perquè aquesta pràctica no suposi un impacte en el medi. Algunes d'elles són les següents:

—Circular per pistes tan ràpid com calgui i tan lent com sigui possible. A la natura no hi ha presses i el límit sempre serà de 30 km/h.

—Tancar reixats i porticons que obrim al nostre pas perquè no s'escapi el bestiar.

—No sortir de les pistes marcades: la circulació *campes a través* fa molt de mal a la natura i produeix erosions innecessàries que es pagaran cares a llarg termini.

—Denunciar i excloure de clubs i excursions aquells conductors que no respectin les normes bàsiques d'educació i respecte per la natura amb els seus vehicles. El comportament d'uns irresponsables fa molt de mal a un col·lectiu molt ampli.

—Estudiar a peu l'obstacle a superar i en cas de dubte cercar una alternativa.

—No sortir mai sol amb un vehicle de ruta i, en cas de fer-ho, dur prou elements de rescat per poder fer front

a qualsevol imprevist. Tampoc no sortir en grup nombrós, i si és així fer subgrups de 4 vehicles separats entre ells d'un temps i distància prudencials.

—Abans de sortir a la muntanya cal comprovar que el vehicle no perd cap fluid ni supera el nivell de decibels permès.

I per últim i com a màxima l'entitat fa una crida molt clara als socis: «Quan tornis d'una sortida que no es noti que hi

has estat. Fes tot el que puguis per poder preservar les reserves naturals. Per poder exigir els nostres drets hem de complir unes obligacions i fer-nos respectar, i això s'aconsegueix essent sempre cívics. Procurem que ens vegin amb uns altres ulls i assolirem avenços grans. A canvi de molt poc podem aconseguir molt.»

Rutes

Al llarg d'aquests anys d'història, Abrera 4x4 ha fet diferents rutes. Entre elles, destaquen:

—La Ruta de la llauna. Es va organitzar una sortida-batuda per la zona boscosa i de riera del municipi d'Abrera, i es va du a terme una recollida selectiva de les deixalles que van trobar al seu pas i posteriorment es van dipositar a l'abocador municipal.

—La Ruta de l'arbre, que consistia en una sortida pel municipi d'Abrera amb la finalitat que cada participant plantés un arbre en una zona acordada amb el consistori.

—La Ruta del pont de Tots Sants en la qual es van fer diferents itineraris per la zona de l'Alt Urgell. Un dels itineraris va ser la ruta dels bramuls, amb l'objectiu d'observar l'estat del zel dels cérvols mascles.

A més, cada cap de setmana s'apleguen diferents membres de l'associació per fer sortides.

Consuelo Chaves

DESPATX NÚM. 3 DE L'HOTEL
D'ENTITATS D'ABRERA
PLAÇA DE LES ESCOLES
VELLES S/N
TEL. 607 914 331
abrera4x4@e-abrera.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Publicada la segona edició de la guia «Com quedar-se a casa quan s'és ancià»

■ Editada per la Comunitat de Sant Egidi, s'estructura en dotze capítols

BARCELONA.— El 28 de novembre passat va tenir lloc a la Sala Foyer del Liceu de Barcelona la presentació de la segona edició de la guia *Com quedar-se a casa quan s'és ancià*, editada per la Comunitat de Sant Egidi amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona. Adreçada principalment als ancians barcelonins i a les seves famílies, el seu objectiu és humanitzar la vida de la ciutat de Barcelona començant per aquells que tenen més anys.

«Viure molts anys és el desig de cadascú de nosaltres. Si poguéssim escollir, tots voldríem passar la nostra vellesa amb les persones que coneixem i a la casa que ens estimem, i no haver d'anar a una residència», va afirmar Montserrat Vilaseca, membre de la Comunitat de Sant Egidi. «La guia que avui presentem —va afegir— és una eina molt útil per a la gent gran. Ofereix informació actualitzada i exhaustiva per continuar residint a casa i tenir una bona qualitat de vida.»

Ricard Gomà, regidor de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona, va recordar que el procés de col·laboració entre la Comunitat de Sant Egidi i el consistori de la ciutat es va iniciar amb la primera edició de la guia, publicada fa dos anys. També va elogiar «la tasca extraordinària» que du a terme la Comunitat de Sant Egidi «arreu, sobretot a Barcelona i molt especialment amb el col·lectiu format per les persones grans».

Va assenyalar que cada vegada hi ha més ancians com a conseqüència del creixement de l'esperança de vida de la població. «Aquesta situació —va dir el regidor

Ricard Gomà, Montserrat Vilaseca i Gemma Muñoz.

Com quedar-se a casa quan s'és ancià

Portada de la guia.

La Comunitat de Sant Egidi va néixer a Roma el 1968, a la llum del Concili Vaticà II. Es tracta d'una associació pública de laics de l'Església que actualment està present a més de setanta països. Els fonaments que caracteritzen el camí de Sant Egidi són els següents: la pregària, que en constitueix l'element essencial; la comunicació de l'Evangeli, que s'estén a tots aquells que cerquen i demanen un sentit a la vida; la solidaritat amb els pobres, assumida com a servei voluntari i gratuït en l'esperit evangèlic; l'ecumenisme, viscut com a amistat, pregària i recerca de la unitat entre els cristians d'arreu del món, i el diàleg, com a camí de pau i de col·laboració entre les religions.

de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona — genera conseqüentment noves i urgents necessitats des del punt de vista social. Ricard Gomà va comentar que, segons dades del Departament d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona, l'any 2005 hi havia a la Ciutat Comtal unes 330.000 persones amb més de 65 anys, de les quals 81.000 viuen soles a casa.

Gomà, que va qualificar la guia *Com quedar-se a casa quan s'és ancià* «d'instrument magnífic, ja que és força completa i ben estructurada», es va mostrar partidari d'ampliar els serveis d'atenció domiciliària sociosanitària als ancians, sobretot els que viuen sols. La guia es divideix en dotze capítols: «Ajut i assistència social», «Les necessitats econòmiques», «La casa», «Curar-se a casa», «Tot

per telèfon des de casa», «Les exigències de cada dia a casa», «Cultura, temps lliure, voluntariat, associacionisme», «Moure's per la ciutat i més enllà», «Després de nosaltres», «Hisenda, pensions i sindicats», «Serveis per a la defensa dels drets» i —la novetat més significativa d'aquesta edició— l'apartat dedicat a «Com protegir-se del fred i de la calor».

«L'espai de la memòria»

Per la seva banda, Gemma Muñoz, membre de la Comunitat de Sant Egidi, va explicar que «per als ancians, quedar-se a casa és vital. Casa seva és un patrimoni d'història en què, malgrat les dificultats, troben un recer, una seguretat, un suport que no troben enlloc més. La casa és "l'espai de la memòria"; és gairebé una prolongació del cos». La guia, en paraules de Muñoz, «vol ser un intent de respondre a les exigències d'ajuda de totes les persones que viuen a Barcelona i que busquen suport, servei i companyia per poder continuar vivint en el seu ambient».

«De fet, a Barcelona ja existeixen serveis, tant públics com privats, per respondre a la demanda d'ajuda a domicili, però la fragmentació de la informació fa que sovint sigui difícil accedir-hi. La guia és un intent de "pàgines grogues" per a aquells que envelleixen a casa», va subratllar Gemma Muñoz. I va afegir: «Una brúixola plena de notícies actualitzades per fer servir des de casa per tal de trobar els ajuts que potser semblen impossibles i que, en canvi, són a l'abast de tothom.»

Per a més informació i/o per aconseguir un exemplar de la guia: Comunitat de Sant Egidi, plaça del Pedró, 1, baixos - 08001 Barcelona, tel. 934 418 123, fax: 934 415 605, a/e: info@santegidio.es, web: www.santegidio.org

Miquel Àngel Codina

Barcelona il·lumina la plaça del Rei contra la pena de mort

BARCELONA.— Barcelona va ser una de les 500 ciutats arreu del món que el 30 de novembre van fer brillar una llum contra la pena de mort que avui dia encara és present en països tan avançats com el Japó i els Estats Units. Per cinquè any consecutiu tenia lloc la Jornada Mundial de les Ciutats per la Vida - Ciutats contra la Pena de Mort, convocada per la Comunitat de Sant Egidi i, en el cas de Barcelona, amb la complicitat del mateix Ajuntament de la ciutat. La llum que va brillar aquell 30 de novembre a casa nostra en record de tots els condemnats a mort provenia d'un centenar d'espelmes repartides entre els congregats i de la il·luminació de l'entorn monumental de la plaça del Rei.

«Amb aquesta llum la foscor de moltes presons s'il·lumina d'esperança. Cadascuna d'aquestes llums, dona més força al somni d'un món sense pena de mort», va proclamar un dels participants en l'acte convocat a Barcelona, Xavier Vidal, de la Comunitat de Sant Egidi. Altres intervencions van ser les de Ryuji Furukawa, fill d'un condemnat a mort al Japó, la de l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, i la d'un representant d'Amnistia Internacional. «Nosaltres creiem que el mal es pot vèncer només amb

La llum va il·luminar d'esperança la foscor de moltes presons.

el bé i avui la lluita contra la pena de mort ha esdevingut una força de bé, clara afirmació del valor de la vida», va proclamar tot seguit el representant de Sant Egidi en un acte que va presentar l'actriu i cantant Mone i que també va comptar amb les actuacions musicals de l'Institut de Gospel i de Randy Greer & Ignasi Terraza Trio.

La Jornada Mundial de les Ciutats per la Vida - Ciutats contra la Pena de Mort recorda l'aniversari de la primera abolició de la pena de mort d'un ordenament jurídic en un Estat europeu, el Gran Ducat de Toscana, el 1786. La iniciativa està promoguda per la Comunitat de Sant Egidi i té el suport de les principals associacions internacionals a favor dels drets humans aplegades a la Coalició Mundial Contra la Pena de Mort, entre les quals hi ha Amnistia Internacional, Plegats contra la Pena de Mort, Reforma Penal Internacional i FIACAT.

En quatre anys ha crescut una xarxa mundial de ciutats que aquest any va tenir moments importants a Roma, Brussel·les, Barcelona, Londres, Florència, Venècia... i més de 500 petites i grans ciutats que ja són Ciutats per la Vida - Ciutats contra la Pena de Mort. (C.M.)

Recordant Josep M. Mas i Solench

■ L'Associació d'Amics de Ramon de Penyafort va organitzar un homenatge a qui va ser el seu president

BARCELONA.— L'1 de desembre passat la sala d'actes Sant Ramon de Penyafort del convent dels Pares Dominics de Barcelona va acollir un acte d'homenatge a Josep M. Mas i Solench, expresident de l'Associació d'Amics de Ramon de Penyafort, amb motiu de la commemoració del primer aniversari de la seva mort.

A l'acte van participar Xavier Puigdollers, advocat i president de l'Associació d'Amics de Sant Ramon de Penyafort; Carles Feliu de Travy, advocat; Santiago Bueno, catedràtic de Dret Eclesiàstic i vicari judicial adjunt, i Mn. Xavier Bastida, canonge de la catedral de Barcelona i vicari judicial. També es trobaven presents la vídua i algunes de les filles de l'homenajat.

El primer a prendre la paraula va ser Xavier Puigdollers, que va definir Josep M. Mas i Solench com «un home d'una formació intel·lectual sòlida i un bon cristià». I va afegir el següent: «Per a ell, sant Ramon de Penyafort era un model a seguir; una forma d'entendre la vida.» També va assenyalar que l'acte acadèmic s'havia estructurat en tres apartats amb la finalitat d'oferir al públic assistent una semblança biogràfica completa de Mas i Solench a través de les tres dimensions

Carles Feliu, Xavier Puigdollers, Mn. Xavier Bastida i Santiago Bueno.

bàsiques de la seva vida: com a jurista, com a historiador i com a cristià.

Carles Feliu va pronunciar una ponència breu titulada *L'Església i el poder civil segons sant Ramon de Penyafort*. En l'època en què va viure el sant —segle XIII—, era habitual i universalment acceptat que «el poder eclesiàstic intervingués sovint en el poder civil», va explicar el conferenciant. Ramon de Penyafort, però, es va mostrar partidari d'establir «una autonomia» entre tots dos poders.

Tot seguit, Santiago Bueno va comen-

tar que havia conegut Josep M. Mas i Solench a través d'uns companys de la Facultat de Dret quan s'havia iniciat el projecte d'elaborar el *Diccionari jurídic català*. «L'adjectiu —va afegir— que més aviat podia qualificar-lo era el d'*humanista*, perquè les seves inquietuds socioculturals comprenien múltiples àmbits: des del dret fins a la música. Va ser una persona irrepetible.»

«No hi ha dubte que la seva inquietud central era el dret propi de Catalunya. Va ser el pal de paller de tota la seva activitat

com a jurista», va afirmar el Dr. Bueno. I més endavant va manifestar: «Mas i Solench era com una mena de *frontissa* de persones, institucions i interessos molt diferents, però amb elements comuns.»

Vida professional fructífera

Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona, Josep M. Mas i Solench va combinar al llarg de la seva «vida professional fructífera» la pràctica i l'estudi del dret amb l'activitat editorial, va informar Mn. Xavier Bastida en el seu parlament. Va ser autor de nombrosos treballs sobre temes jurídics, especialment relacionats amb el dret català. Entre les seves obres, cal destacar: *El dret civil dels catalans* (1886), *Mil anys de dret a Catalunya* (1989), *Dret fonamental a Catalunya* (1996) i *Història i dret a Catalunya* (2003).

Mn. Xavier Bastida va recordar com «sant Ramon de Penyafort va acaparar l'atenció i la devoció de Josep M. Mas i Solench». Va ressaltar que l'expresident de l'Associació d'Amics de Sant Ramon de Penyafort, de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics i de l'Institut d'Estudis Catalans era «un home serè, equànim i equilibrat obert als valors de la transcendència», que «sempre sempre va mantenir una gran vinculació amb la seva localitat natal: Santa Coloma de Farners». (M.A.C.)

Expansió per Catalunya de l'associació «Amistat en Crist»

BARCELONA.— La lluita pacífica contra la blasfèmia i la defensa del nom de Déu constitueixen la raó de ser d'una nova associació religiosa anomenada Amistat en Crist. Els seus orígens es remunten a fa tres anys, tot coincidint amb la representació a Madrid de l'obra de teatre *Me cago en D...* Un grup d'amigues catòliques es van reunir una tarda davant del teatre per celebrar una pregària-protesta contra una representació que consideraven «blasfema i irrespectuosa amb la fe catòlica». També es va unir a la protesta el religiós jesuïta Antonio Honduvilla, esdevenint ja des de llavors el principal impulsor d'una associació dedicada especialment a la reparació. L'objectiu era «unir totes les persones que se senten indignades davant de l'anul·lació de Déu, els atacs continus contra l'Església i les infàmes i injúries que es profereixen cada vegada més contra el nom de Jesús».

En poc temps, més d'un centenar de persones es van unir a la iniciativa amb el desig d'esdevenir «apòstols de la reparació». Les seves armes són l'impuls de l'adoració al Santíssim Sagrament i la

realització d'actes de reparació i de desgreuge. Alhora, tots els primers dijous de mes diferents esglésies d'arreu d'Espanya s'uneixen en una «cadena d'eucaristies oferides com a reparació davant dels ultratges que Déu rep contínuament».

Membres fundadors d'Amistat en Crist.

Aquestes iniciatives representen per a l'associació actes de defensa de «Déu, que contínuament és maltractat». Sense afany lucratiu, ni quotes de socis, Amistat en Crist només té com a compromís per als seus associats la pregària i la unió espiritual entre tots els seus membres. Tant és així que entre ells destaca una notable presència de malalts i de religioses de clausura.

De cara al futur també s'espera poder organitzar una trobada anual d'Amistat en Crist, amb l'objectiu que els seus membres es coneguin personalment i puguin expressar públicament les seves conviccions. Un altre projecte ambiciós de la jove entitat és l'obertura en breu d'un oratori a Madrid, on estarà exposat el Santíssim Sagrament per poder fer davant d'Ell continus actes de reparació.

Aprovada per l'arquebisbat de Madrid el desembre del 2005, l'associació Amistat en Crist cerca ara la seva expansió per Catalunya. La seva presidenta, Concha Puig, nascuda a Barcelona però establerta des de fa molts anys a Madrid, creu que Catalunya necessita amb urgència un grup sòlid de persones unides contra la blasfèmia. En els darrers mesos s'han sumat a la iniciativa més d'una desena d'associats, repartits entre Barcelona, Girona i altres ciutats catalanes. La missa dels primers dijous de mes oferta com a reparació té lloc a la parròquia de Sant Mateu d'Esplugues de Llobregat a les vuit de la tarda. Més informació: tel. 680 716 895 (Concha Puig), web: www.amistadencristo.org (S.G.)

Exposicions d'art amb finalitat benèfica

ESPLUGUES DE LLOBREGAT/ BARCELONA.— L'Hospital Sant Joan de Déu (passeig de Sant Joan de Déu, 2 - Esplugues de Llobregat) acull fins al 22 de desembre una exposició benèfica destinada a recollir fons per als projectes de l'Obra Social de Sant Joan de Déu. Es tracta de la XXXIV edició d'aquesta iniciativa, que enguany compta amb la participació de 238 pintors. De la seva banda, a la galeria d'art Bach Quatre Art Contemporani (c/ Johan Sebastian Bach, 4 - Barcelona) s'exposa durant aquests dies l'obra de l'artista Monique Devaux. Part dels beneficis recaptats amb la venda de les seves creacions aniran destinats a la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos. (C.C.)

Il·lustracions d'Agustí Masvidal a Sabadell

SABADELL.— Fins al 8 de gener del 2007, a la sala d'exposicions de l'església de la Puríssima Concepció de Sabadell es pot visitar, durant les hores de culte, una exposició de les il·lustracions fetes per l'artista Agustí Masvidal per al llibre *El Portal d'Europa i el Sabadell del segle XVI*, de Joan Rios i Masanell. També hi ha una mostra de goigs en lloança de la Puríssima de Sabadell, editats el 1993 amb motiu de la commemoració dels 125 anys de l'erecció i inauguració de la parròquia. (C.C.)

cultura

Balanç de la III Setmana del Cinema Espiritual

■ A la secció dedicada a centres educatius, van assistir-hi 4.000 joves

BARCELONA.— Sota el tema «En la feblesa hi ha la fortalesa», es va celebrar recentment la tercera edició de la Setmana del Cinema Espiritual promoguda per l'arquebisbe de Barcelona. L'objectiu fonamental era mostrar aquelles històries cinematogràfiques de superació en la dificultat i en la prova, en les quals es manifesta que l'ésser humà és molt més que els seus límits i febleses, i que pot fer possible l'impossible mirant més enllà.

En aquesta tercera edició s'ha consolidat el creixement d'aquesta iniciativa, que sorgeix amb vocació d'expansió i que ja és present, amb èxit creixent, en cinc diòcesis: Vitoria, Bilbao, Sant Sebastià, Terrassa i Barcelona. Pel que fa a la seu a Barcelona —lloc on la Setmana del Cinema Espiritual va començar a caminar—, el salt qualitatiu ha estat molt important.

En relació amb la secció dedicada als centres educatius, són 4.000 els joves entre 15 i 18 anys que han passat per la sala veient alguna de les cinc pel·lícules projectades. Enguany s'han ofert els títols següents: *En Amèrica* (2004), de Jim Sheridan; *Sophie Scholl: los últimos días* (2005), de Marc Rothemund; *Vete y vive* (2005), de Radu Mihaileanu; *Millones* (2005), de Danny Boyle, i *Crash* (2005), de Paul Haggis. Es van fer quinze sessions amb una mitjana de 272 alumnes per sessió.

La sessió de presentació, de tres hores de durada, sempre té un caràcter didàctic. Al començament, per part d'un professor especialitzat, es van indicar algunes claus per veure la pel·lícula i, després de la projecció, va tenir lloc un comentari ampli amb col·loqui inclòs. Després d'aquesta fase, els estudiants van rebre una guia didàctica per continuar treballant l'ànalisi a l'aula amb el suport dels seus professors. L'avaluació d'aquesta experiència educativa es considera molt positiva per part del professorat i tenim una forta fidelitat dels centres educatius (42 en total) que acudeixen a la Setmana. L'elaboració de les guies va millorant tant en presentació tipogràfica com en contingut i desenvolupament pedagògic.

El professor Lloyd Baugh comenta una de les sessions.

Pel que fa a la secció oberta a tot el públic, hem experimentat un augment sensible d'espectadors, i han passat per sala 4.123 persones, cosa que confirma el caràcter creixent de l'acceptació d'aquesta mostra de cinema espiritual. En aquesta edició s'han introduït algunes estrenes notables com *El gran silencio* (2005), de Philip Gröning, que va resultar un èxit de públic important, i *Don Bosco* (2004), de Ludovic Gasparini, també amb una aflluència molt important de públic en una projecció que va durar quatre hores.

A més, es van projectar reestrenes: *Las llaves de casa* (2004), de Gianni Amelio; *Sophie Scholl: los últimos días* (2005), Marc Rothemund; *Machuca* (2004), Andrés Word; *Crash* (2005), de Paul Haggis; *Vete y vive* (2005), de Radu Mihaileanu; *La historia del camello que llora* (2003), de Luigi Falomi i Byambasuren Davaa, i, per últim, *El noveno día* (2005), de Volker Schlöndorff.

Aquest certamen es caracteritza perquè afegeix a l'experiència audiovisual la reflexió entorn de la pel·lícula. Com a comentaristes, ens van acompanyar: Lloyd Baugh, de la Universitat Gregoriana de Roma; Francesc Romeu, de la Universitat Ramon Llull; Juana Martín, de Càritas diocesana de Barcelona; Jerónimo José Martín, president del Cercle d'Escriptors Cinematogràfics; María del Mar Galcerán, de la Universitat Ramon Llull, i José María Caparrós Lera, de la Universitat de Barcelona. També cal destacar la gran participació del

públic en els diàlegs posteriors.

Així mateix, va ser important la inauguració d'una secció dedicada als migmetratges de contingut espiritual. Així, es van presentar les produccions següents: *Olelé, prohibido no soñar* (2006), de José J. Fernández; *Cristina Kauffman, recrear les soledats* (2006), de Francesc Grané, i *Una chica llamada María* (2006) de Àngel J.

Fernández Prado, premiat al Festival de Sundance. En totes elles els seus directors van presentar les claus de la seva obra i van poder dialogar amb el públic. Com a prolongació de la Setmana del Cinema Espiritual, es va celebrar a la Facultat de Comunicació de la Ramon Llull unes trobades entorn de la figura de Krzysztof Kieslowski sota el títol «Deu anys sense Kieslowski, deu hores amb Kieslowski» i que va presentar el professor Lloyd Baugh.

Es van comptar amb el suport de la Generalitat de Catalunya, SIGNIS Internacional, el Departament de Cinema de la Conferència Episcopal Espanyola, la Fundació de l'Escola Cristiana de Catalunya, Image Film, la Facultat de Comunicació Ramon Llull, Karma Films, Salesians Catalunya, la Llibreria Claret, l'arquebisbat de Barcelona i els bisbats de Terrassa, Bilbao, Vitoria i Sant Sebastià. D'altra banda, són moltes les consultes que han arriat al comitè organitzador des de diferents diòcesis —tant espanyoles com llatinoamericanes— per posar en marxa aquesta experiència. Hi estem treballant.

Mn. Peio Sánchez

Director de la Setmana del Cinema Espiritual

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Notes gastronòmiques

En Maties es va guanyar una reprimenda perquè no va congelar el pa correctament.

En ple servei del migdia i, quan el rellotge de la cuina marcava les tres, el pa fresc del dia s'havia acabat. En Maties, un dels ajudants, va treure un parell de barres senceres del congelador. Quan me'n vaig adonar li vaig comentar: «Maties, no recordes que et vaig ensenyar a congelar el pa tallat en llesques dins de bosses de plàstic per descongelar-lo més ràpidament?» Ell em va contestar: «Ja ho sé, xef, però, és que no vaig tenir temps. No tornarà a passar.» Em va donar la raó i va fer un somriure murri.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Noces d'or

Hola, amics! Recordo sovint els meus anys de joventut. De les meves visites nombroses a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, de Barcelona, em ve a la ment un jove, escollit ja per Déu per al seu ministeri. Era i és Mn. Francesc Raventós, conegut en la infància i joventut com «el fill petit de cal Fideu de Sarrià». Aquest mes de desembre celebra les noccs d'or de la seva ordenació sacerdotal. Va coincidir com a consiliari amb el beat Pere Tarrés, els ensenyaments del qual van influir en la seva decisió de ser sacerdot. Un dia em va comentar: «Quan li vaig dir al Dr. Tarrés que volia entrar al Seminari, es va emocionar i em va dir: "Em dónes una gran alegria".» Mn. Raventós va ser el vicepostulador de la causa del procés de beatificació del Dr. Tarrés i ara treballa per a la seva santificació. Des d'aquí li dono l'enhorabona pels seus cinquanta anys de sacerdoci.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

Activitats de la Fundació Claret per al 2007

■ Cal destacar la celebració del IX Simposi sota el títol «Violència i religions»

BARCELONA.— La Fundació Claret és una entitat privada sociocultural no lucrativa, impulsada pels claretians de Catalunya des del 1998, que està orientada a promoure els valors i la família com a motor i eix vertebrador de la societat actual. Acaba de donar a conèixer el seu programa d'activitats per a l'any 2007, que s'articula en tres pilars: «Experiència cristiana i comunicació», «Fe en família» i «Familiaforum». Un dels aspectes més destacats és l'organització, dins de la primera branca temàtica, del IX Simposi.

El programa inclou, pel que fa a la branca «Experiència cristiana i comunicació», els cursos següents: *Celebrar i viure els sagraments. Els sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia*, a càrrec de Joan Torra, prevere i professor del Departament de Teologia Sistemàtica de la Facultat de Teologia de Catalunya. Aquest primer curs, ja en marxa, ha tingut una molt bona acollida per part de les parròquies de l'arxiprestat Sagrada Família, que hi ha donat suport. Va adreçat a cristians i cristianes que volen viure i transmetre una fe cristiana significativa en la cultura actual.

Una altra de les apostes de la Fundació ha estat incloure en el programa el curs *Com s'han format els relats de la Passió?*, a càrrec d'Ignasi Ricart, dels Missioners del Cor de Maria i professor del Departament de Sagrada Escripura de la Facultat

de Teologia de Catalunya, que tindrà lloc durant el mes de març del 2007.

Els tallers conformen també una part important en el programa d'activitats de la Fundació Claret. Sota el títol *Literatura i espiritualitat: l'experiència mística, l'experiència de la gràcia i l'experiència sobre la transcendència*, a càrrec de Joan Curbet, professor titular del Departament de Filologia Anglesa i de Germanística de la UAB, es proposa una aproximació a tres aspectes clau de la literatura de temàtica religiosa. El taller es fa aquest desembre i continuarà el gener del 2007. El segon dels tallers programats, *Art i espiritualitat*, a càrrec d'Inês Castel Branco, arquitecta i Premi Joan Maragall 2003, convida a aprofundir en els diferents gèneres artístics com a camins d'espiritualitat. El taller tindrà lloc durant els propers mesos de maig i juny.

Nombroses persones assisteixen a les activitats.

Xerrades i col·loquis

Un altre dels aspectes rellevants de la nova programació de la Fundació és el cicle de xerrades i col·loquis, en què s'ha previst debatre sobre dos temes fonamentals. El primer, *Introducció a l'ètica: aprendre a valorar i a decidir en una societat plural*, a càrrec de Begoña Roman, professora d'Ètica de la UB i coordinadora de la càtedra d'Ètica del Grup Ethos de la URL, va adreçat a tots aquells interessats en el canvi de costums i valors morals, i en la regeneració del cristianisme. La xerrada es farà el febrer del 2007.

El segon, *Déu i el misteri del mal: una resposta cristiana*, a càrrec d'Adelaide Baracco, llicenciada en Teologia Sistemàtica i Premi Joan Maragall 2005, va adreçat a totes aquelles persones, creients o no, interessades per tornar a pensar «amb el cap i amb el cor», l'eterna qüestió del mal. Tindrà lloc durant el proper mes d'abril.

L'oferta d'activitats de la Fundació continua apostant per l'organització de

tallers inclosos en la branca «Fe en família», destinats a pares i mares, educadors/es, religiosos/es, animadors/es i a tots aquells que acompanyen els infants en el seu camí cristià. El taller *Com començo a pregar amb infants?*, a càrrec de la Comunitat familiar de Vallparadís, tindrà lloc durant els mesos de gener i febrer del 2007.

Una de les propostes més interessants del programa d'activitats serà la celebració del IX Simposi que, sota el títol *Violència i religions*, tindrà lloc els dies 23 i 24 de març del 2007. L'objectiu és obrir un debat i oferir claus de comprensió sobre el tema, no aturant-se només en les tres religions monoteistes, sinó fixant-se també en l'explicació de la relació de les religions en els grans conflictes actuals. Comptarà amb la presència del sacerdot redemptorista irlandès Alec Reid.

Cal dir que totes aquestes activitats tindran lloc a la Fundació Claret, c/ Nàpols 346, 1r 2a - Barcelona. Per a més informació: tel. 934 761 450, a/e: info@fundacioclaret.org (C.C.).

INGREDIENTS:

4 llesques de pa de barra
foie gras
formatge
pernil
pebrot escalivat
farina, ou
cervesa i oli

PREPARACIÓ:

Agafeu quatre llesques de pa de barra, unteu-les amb foie gras i cobriu-les amb una llenca de formatge i una altra de pernil del país i una mica de pebrot escalivat. Passeu cada llesca per farina i ou batut amb unes gotetes de cervesa i fregiu-les amb força oli calent.

Concerts del grup Esencia de Vida a Barcelona

BARCELONA.—

Aquest mes de desembre el grup cristià Esencia de Vida, que combina diverses disciplines artístiques com ara la música, el teatre o la literatura, actuaran a la Ciutat Comtal. El grup col·labora sovint amb diferents projectes socials de suport a organitzacions no governamentals.

El 16 de desembre, a les 21.00, Esencia de Vida actuarà a l'església de Sant Francesc d'Assís (c/ Bertran, 15). Interpretarà el monogràfic *La Pasión*, amb música espiritual moderna inspirada en la Passió de Crist, sota la direcció de Dámaris Galán. Els temes són de creació pròpia, llevat d'algun tema com *Cabeza ensangrentada*, una versió treballada a partir de la *Passió segons sant Mateu*, de J. S. Bach. La posada en escena és d'una gran senzillesa que es

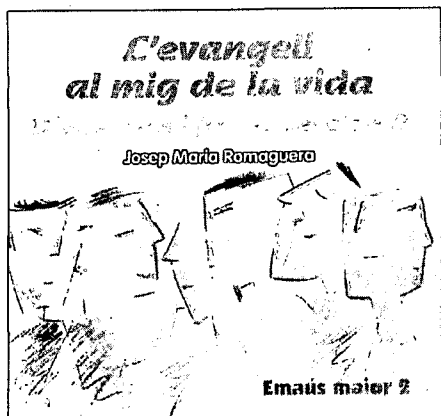
Un dels espectacles d'aquest grup cristià.

fon amb l'estètica del romànic. El 26 de desembre, a les 22.00, la Sala Apolo, núm. 2 (c/ Nou de la Rambla, 111) acollirà un concert amb temes del seu darrer disc, *Sublime gospel*. Es tracta d'un espectacle musical amb una barreja d'estils com ara jazz, pop, reggae, rock, flamenc, etc. S'allunya així del clàssic gospel afroamericà. La interpretació anirà acompanyada de peces nadalenques tradicionals. (C.C.)

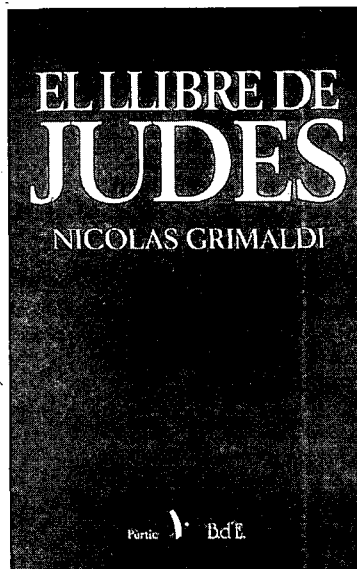
Llibres

Crida a la vida

L'evangeli és sempre una crida que se situa en el cor de la vida. Aquest llibre vol ajudar a descobrir-la, escoltar-la i respondre-hi. Mn. Josep Maria Romaguera, prevere i consiliari internacional adjunt de la Coordinació Internacional de la Joventut Obrera Cristiana (JOC), presenta en aquest volum les lectures dels diumenges i festes de cicle C: de desembre del 2006 a novembre del 2007; de desembre del 2009 a novembre del 2010, i així cada tres anys. Un instrument de creixement personal i de grup. (C.C.)

Josép Maria Romaguera, *L'evangeli al mig de la vida. Diumenges i festes del cicle C. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús Maior, Barcelona 2006, 213 pàg.*

Estudi sobre la figura de Judes

Què va impulsar Judes a lliurar el Mestre als seus botxins? Realment el va traïr només per trenta monedes de plata? Sabia que el seu gest comportaria la mort de Jesús o tot va ser un terrible malentès? L'historiador Nicolas Grimaldi, decidit a entendre l'origen del mal, ha escollit el cas paradigmàtic de l'apòstol traïdor per estudiar-lo. L'autor ens fa reviure en aquest llibre l'autèntic drama de Judes, la història d'una fidelitat cega que acaba amb la crucifixió d'un innocent. (C.C.)

Nicolas Grimaldi, *El llibre de Judes. Editorial Pòrtic-Enciclopèdia Catalana, Col·lecció Realitats i Tensions, Barcelona 2006, 127 pàg.*

Ser catòlic avui

Aquesta col·lecció de cartes de l'escriptor i periodista George Weigel va destinada a catòlics joves i no tan joves interessats en qüestions religioses que no deixen de preguntar-se què significa ser catòlic avui dia. «El recorregut per l'espai i el temps cristià que Weigel fa en aquest llibre està animat per una profunda reflexió filosòfica. En aquestes cartes contemplem la "veritat" a través de les reflexions de Chesterton, Newman, Waugh, O'Connor, el papa Joan Pau II, el Magisteri de l'Església, etc.», s'explica al pròleg. (C.C.)

George Weigel, *Cartas a un joven católico. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Fuera de Colección, Madrid 2006, 266 pàg.*

Descobrint la veritat

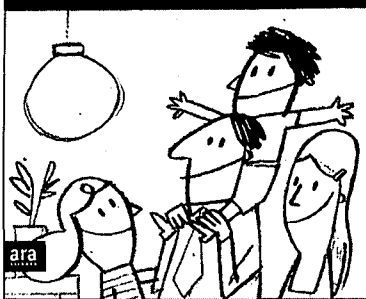
La vida quotidiana és plena de fal·làcies, de les quals no se salven ni les notícies d'avui ni les d'ahir. Així mateix, les biografies dels grans personatges estan esquitxades de llegendes. I és que la història és un organisme viu que és atacat tot sovint pel virus de la mentida. El periodista i historiador Santiago Tarín ha acudit a les fonts del coneixement documentat per contrastar, analitzar i posar al descobert veritats sorprenents de la història universal. (C.C.)

Santiago Tarín, *Viaje por las mentiras de la historia universal. Editorial Belacqva, Col·lecció Documentos, Barcelona 2006, 430 pàg.*

Enlloc com a casa

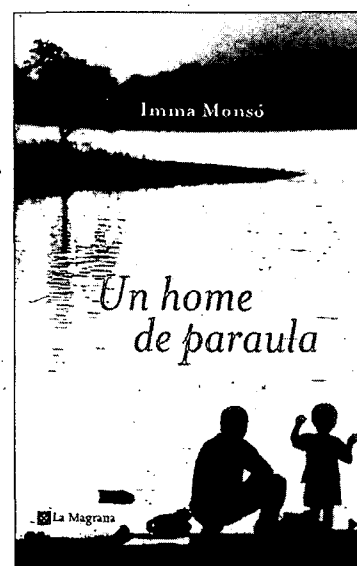
Guia d'activitats per jugar en família
jocs per edats i consells pràctics
Fundació Pere Tarrés

Els pares, companys de joc

La finalitat d'aquesta obra, realitzada per un equip de Serveis Educatius de la Fundació Pere Tarrés, és proporcionar als pares i mares diferents activitats, així com tots els recursos i orientacions, per jugar a casa amb els fills sense deixar d'aprendre. El joc desvetlla en l'infant un gran ventall d'emocions, fonamentals en el procés de creixement. Ajuda al desenvolupament integral dels petits en les seves quatre dimensions: psicomotriu, intel·lectual, afectiva i social. (C.C.)

AA.DD., *Enlloc com a casa. Guia d'activitats per jugar en família. Editorial Ara Llibres-Fundació Pere Tarrés, Badalona 2006, 131 pàg.*

Tractat sobre el dol

Quan un ésser estimat desapareix de la nostra vida, com conciliar la necessitat d'oblidar amb el fort desig de no fer-ho mai? Com conjuminar el record i l'oblit tan bé com sigui possible? Aquesta novel·la sobre una dona de 43 anys que repassa els moments més transcendents de la seva vida és un tractat singular del dol i un intent de reconstruir la presència de l'ésser desaparegut a base de paraules i d'humor, les úniques armes que poden guanyar la partida a la mort. (C.C.)

Imma Monsó, *Un home de paraula. Editorial La Magrana, Col·lecció Les Ales Esteses, Barcelona 2006, 253 pàg.*

Canviar per millorar

Moltes persones volen ampliar coneixements. Això no obstant, la majoria de les vegades el que ens cal és millorar la relació amb els altres, dominar els estats d'ànim, aconseguir ser optimistes, comprendre més bé les dificultats pròpies i alienes... A través de relats, exemples i anècdotes de la vida quotidiana, en aquestes pàgines es reflexiona sobre com accedir a aquest canvi: un canvi que passa per modificar la nostra actitud i la nostra percepció davant dels problemes. (C.C.)

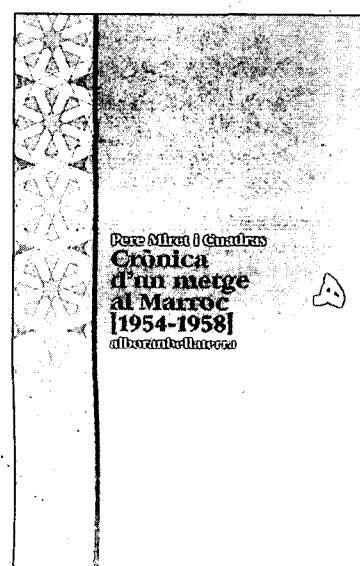
Alfonso Aguilo, *Carácter y acierto en el vivir. Editorial Palabra, Col·lecció Mundo y Cristianismo, Madrid 2006, 318 pàg.*

Vivències d'un metge

Aquest llibre narra en primera persona l'experiència vital del jove metge Pere Miret i Cuadras, l'itinerari del qual parteix d'un petit poble de muntanya a la Catalunya interior, amb una breu escala a Madrid, per recalar al Protectorat espanyol del Marroc. Des de la seva consulta, Miret va ser testimoni d'excepció de les formes de vida, els costums i la cosmovisió dels rifenys entre els anys 1954 i 1958, que van ser font inesgotable d'inspiració per a les seves reflexions. (C.C.)

Pere Miret i Cuadras, *Crònica d'un metge al Marroc (1954-1958). Edicions Bellaterra, Col·lecció Alborán, Barcelona 2006, 159 pàg.*

La crítica literària d'aquesta setmana

Valors

Hi ha un consens generalitzat sobre l'origen de la crisi que vivim en el món actual. En qualsevol reflexió seriosa publicada recentment s'insisteix en la manca de valors, perduts a través de les vicissituds de la vida, després de la caiguda de les grans estructures, que es mantenen d'una manera fictícia o estaven ancorades en pressupostos invalidats pel temps.

Això fa que ens haguem d'aturar i intentar descobrir, amb una dialèctica honesta i basada en uns principis sòlids, on hi ha els punts fonamentals d'aquest desencantament general, i d'aquesta pèrdua aparentment irreparable... Podem concebre una reorganització del món, políticament, socialment, religiosament? Els ciutadans del segle XXI estem disposats a reconèixer els nostres errors i els dels nostres avantpassats? Som capaços de plantejar-nos honestament la nostra postura d'homes i dones, que romanen fidels a un humanisme nou, sense, per això, massacrar els nostres vells punts de partida?

S'impone una reflexió honesta i seriosa i, a més, que sigui assequible al gran públic. En el món en el qual impera el que és icònic, i estem dominats per la frivolitat, és gairebé impossible plantejar respostes teòriques a problemes que són, certament,

teòricament combatibles. Cal entrar en l'arena del combat, amb les armes que assegurin l'eficàcia de la feina feta.

Josep Maria Puigjaner —bon pensador i un periodista excel·lent— ha trobat un sistema que, sens dubte, és de gran actualitat: els estereotips dels que han estat adalits en aquesta lluita per la recuperació de l'equilibri en el món dels valors. On no arribaria un tractat exhaustiu, arriba, certament, l'exemple existencial d'homes que han viscut aquesta «agonia» (lluita) pel reencontre amb l'autenticitat.

La galeria dels vuit humanistes «en combat» és un argument d'eficàcia incontestable, i fa veure fins a quin punt és possible el que semblaria impossible. Tots ells han format una generació (la de Josep M. Puigjaner, i tants altres com ell) que no abdiquen d'una ideologia cristiana, en la qual preval el reconeixement del valor de l'home com a mesura de la convivència.

Un humanisme que té una orientació

teològica profunda en el jesuïta Teilhard de Chardin, en un extrem, i a Albert Camus, en l'altre. Dos pols de reflexió i d'acció, que en lloc de contradir-se es complementen, perquè tots dos abracen l'home en la seva integritat, amb els seus dubtes i contradiccions, però també amb els seus anhels i frustracions... les seves innegables i legítimament honestes utopies.

Puigjaner encerta en la seva manera d'abordar els humanistes, i els integra en una ficció aparent, en la qual es fa present, cosa gens fàcil. Però, així, no parla d'idees abstractes de la realitat, sinó que es fa vida amb ells.

Els vuit humanistes que analitza Puigjaner han estat molt estudiats fa anys, a la segona meitat del segle XX, i és molt oportú portar-los a col·lació, perquè el salt del mil·lenni sembla que els ha oblidat. I davant de l'absurd que vivim en aquesta època de destrucció i de mort, amb la caiguda aparent de la serenitat de les ideologies per deixar-nos endur pels fonamentalismes a cop de dinamita, oblidem una cosa tan fonamental com el valor dels

homes, siguin de la classe o de la nació que siguin.

Fa estremir pensar què ens oferirà el futur, amb la nostra passivitat i facilitat d'oblit. Els vuit humanistes que estudia Puigjaner a *Contra la crueltat del món*, són un revulsiu excel·lent i encertat que recomanem molt, per cultivar una cosa tan necessària avui com l'estat d'alerta i esperança. Les presentacions suggeridores i precises del pensament d'Albert Camus, Gabriel Marcel, Karl Popper, Teilhard de Chardin, Saint-Exupéry, Julian Green i Edgar Morin que fa Puigjaner en el seu text conviden a unes lectures més profundes d'aquests autors.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Memorial Fèlix Martínez Comín

El certamen musical instituit per l'Obra Sardanista Violetes del Bosc per fomentar la composició de sardanes i enriquir el patrimoni musicocultural de la nostra societat arriba a la seva segona edició.

Les bases del concurs especifiquen que la participació està oberta a tots els compositors que hi vulguin concórrer sense cap mena de limitació, sempre que ho facin presentant obres originals i inèdites. Les composicions s'han de presentar en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze músics, amb les seves partitelles corresponents, manuscrites o en suport informàtic, i amb una transcripció per a piano al peu de la partitura. No hi podrà haver cap signe en la partitura que identifiqi l'autor, sinó únicament un títol al·legòric a la colla Violetes del Bosc. El nom, cognoms, adreça, telèfon i una fotocòpia del DNI del concursant s'adjuntaran dins una plica tancada, a l'exterior del qual únicament hi constarà el títol de la sardana.

La termini de presentació de les sardanes concursants finalitzarà el dia 15 de gener del 2007. Les obres s'ha de fer arribar a l'Obra Sardanista Violetes del Bosc, plaça del Mar, s/n - 08003 Barcelona, fent constar en el sobre la indicació «II Certamen Musical Violetes del Bosc -

Memorial Fèlix Martínez i Comín», sense cap al·lusió al remitent per tal de preservar la màxima equanimitat del jurat per valorar les qualitats musicals de cada composició, al marge d'altres factors conjunturals que puguin influir en la seva decisió.

El Memorial Fèlix Martínez i Comín estableix tres premis: el primer, dotat amb 3.000 euros; el segon, de 2.000 euros i el tercer, que té una assignació econòmica de 1.500 euros. Les bases determinen que el jurat no podrà declarar deserts aquests premis.

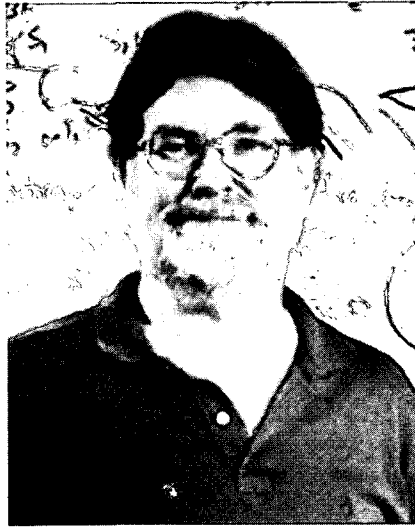
El patrocini de Caixa Penedès fa possible aquesta convocatòria, en la qual també hi participa l'Ajuntament de Sabadell, tot comptant amb la col·laboració de l'Agrupació Cultural Folklorica Sabadell Sardanista, l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

A partir d'aquesta segona convocatòria, el certamen esdevé itinerant programant que cada any la celebració del concert d'estrena de les sardanes premiades tingui lloc en les principals poblacions de Catalunya. Concretament, el 28 d'abril de 2007 es clourà aquesta edició amb un gran concert que se celebrarà al remodelat Teatre Principal de Sabadell, on també es farà el lliurament dels premis. (C.C.)

Els premis Nobel de Física d'enguany

Algú ha comentat la notícia dient que és l'eco del Big Bang el que ha guanyat el premi Nobel del 2006. I és que l'han obtingut els americans John C. Mather i George F. Smoot, que són els qui van portar a terme el projecte del satèl·lit *Cobe* que va aconseguir detectar per primera vegada les petitíssimes diferències de temperatura del fons còsmic («eco del Big Bang», segons se sol dir) que mostraven que era certa la previsió que feia la teoria del Big Bang completada amb la hipòtesi inflacionària d'Alan Guth. George Smoot va ser qui va idear l'aparell ultrasensible que podia detectar aquelles diferències de només desenes de milionèsimes de grau i John Mather, l'oficial del centre espacial de Goddard de la NASA, que propulsà la construcció del coet que portà a terme el que Smoot pretenia aconseguir.

Com hom sap, el *Cobe* va ser posat en òrbita el 18 de novembre del 1989 i fou un èxit total. Després de més de dos anys d'observacions, el 23 d'abril del 1992 Smoot podia presentar el resultat que confirmava la previsió de la teoria del Big Bang; resultat que ara és premiat amb el Nobel de Física.

John C. Mather i George F. Smoot.

desig que tenim tots els professors, encara que no tinguem el premi Nobel.

Ara Mather, de 52 anys, continua treballant a la NASA. Hi dirigeix l'equip que construeix el telescopi *James Webb*, que es vol posar en òrbita per substituir el *Hubble* que ja s'ha fet vell; i Smoot, de 62 anys, a més de professor és investigador del laboratori Lawrence Berkeley.

Els dos físics han rebut més aviat sorpresos la notícia del premi. Encara que Mather va ser «la força conductora del projecte» (com diuen els de l'Acadèmia sueca), de fet intervingueren en total un miler de persones en la realització del projecte i per això s'ha sorprès. Pel que fa a Smoot, ha dit que després de rebre la notificació, a les 2.45 de la matinalda, es va llevar a comprovar-ho per Internet per veure si era veritat el que li havien comunicat, de tan astorat com en quedà. Amb bon humor afegeix (ell, que ara és professor a la Universitat Berkeley de Califòrnia): «El costat bo del premi és que potser ara els estudiants em tindran més atenció a classe.» Jo hi diria: és un

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

66 La radiació del fons còsmic no és isòtropa del tot

Quan Penzias i Wilson descobriren la radiació de fons (capítol 60) la major part dels astrònoms es decantaren cap a considerar que la teoria del Big Bang hi tenia una prova que la feia molt segura. Es presentava amb una isotropia perfecta: en totes les direccions de l'univers té la mateixa intensitat tal com diu la teoria. Però després es va veure que una perfecció total en la isotropia era precisament una dificultat: si tan igual és en totes direccions no es veu com, sense fluctuacions, es puguin haver format les concentracions de matèria que han originat les galàxies amb les seves estrelles. És evident que la força gravitatòria és la responsable de la seva formació però no pot actuar si no té un punt de partida. Hi ha d'haver hagut irregularitats en la distribució de la matèria i això implica variacions del valor de 2,7°K de la temperatura del fons còsmic. Però unes variacions mínimes de l'ordre potser de milionèsimes de grau i això és impossible de detectar des de la superfície de la Terra. L'aire ja fa insegures les centèsimes!

George Smoot (1951-)

Va néixer a l'Estat de Florida (Estats Units). Actualment és professor de la Universitat de Califòrnia, a Berkeley, i al Lawrence Berkeley Laboratory's Space Sciences. La seva contribució a la història de l'astronomia va ser la de donar la resposta a la qüestió que hem dit: hi ha diferències petitíssimes de temperatura en la radiació del fons del cosmos?

Comença a rumiar sobre com contes-

tar aquesta pregunta des d'estudiant. Les primeres indagacions sobre la radiació del fons còsmic les va fer, amb un equip que hi col·laborava, el 1976. Amb uns avions que podien volar a 21.000 metres d'alçada, provistos d'un aparell receptor molt sensible, batejat amb el nom de *differential microwave radiometer* (DMR), radiòmetre diferencial de microones començà la investigació. Arribà a la conclusió, ben important, que hi havia una petita diferència de temperatura entre la que arribava d'una determinada direcció del cel i la que venia de la part oposada, de l'ordre de l'u per mil. Què volia dir? La cosa era clara, per l'efecte Doppler es detectava el moviment de la nostra galàxia dins de l'univers. Ho fa a uns 600 km/s. I mentrestant no es veia cap variació significativa en el valor de la radiació de fons que fes pensar en grumolls de matèria. Aleshores Smoot amb cinc companys més es proposaren estudiar la possibilitat d'un satèl·lit artificial, un *Cosmic Background Explorer* o *Cobe* (explorador del fons còsmic), que portés a bord tres aparells molt sensibles: un DMR, un FIRAS (espectròmetre d'infrarojos) i un DIRBE (analitzador del fons).

A finals del 1979 un astrònom i físic americà, Alan Guth, proposà la «teoria de la inflació» per explicar, dins de la teoria del Big Bang, l'extraordinària isotropia del fons còsmic: hi hagué com un petit Big Bang dins del Big Bang; al cap de 10^{-43} seg d'iniciar la seva existència l'univers era més petit que un protó i es posà a dilatar-se, però de 10^{-35} fins a 10^{-32} l'inflament es fa més ràpid i arriba a

tenir la grandària d'una taronja, és la inflació d'Alan Guth, i després segueix l'expansió amb normalitat. Això explicaria que en aquell moment s'hagués uniformat tant el conjunt que les petites diferències de després no arribarien ni a l'u per deu mil. La teoria aquesta explicava moltes coses, però feia, per a Smoot i companys, la cosa més difícil: si hi havia diferències al fons del cosmos havien de ser d'un ordre inferior a les deumilèsimes, potser només serien milionèsimes! S'hauran de fer els instruments enormement sensibles.

La troballa del «Cobe»

No va ser cosa fàcil convèncer la NASA de posar en òrbita un satèl·lit amb aquells tres aparells que hem dit. Quan ja estava tot molt a punt per fer-ho aprofitant una missió tripulada, el dia 28 de gener del 1986 ocorregué la tragèdia del *Challenger* que va explotar al cap de poc d'haver-se enlairat i set astronautes hi perderen la vida. El 1988 s'havia de posar en òrbita el *Cobe*. Es va diferir fins al 18 de novembre del 1989. Era portador de quinze anys de feina de Smoot i companys. Va aconseguir una òrbita estable sense dificultat.

Les primeres dades que transmeté el fons còsmic van ser que tot ell es troba a 2,735°K de temperatura. Ho va aconseguir amb dos anys seguits de mesures precises. Aleshores li manaren que extrems la sensibilitat i mesurés fins a la milionèsima de grau. I va fer 300 milions d'observacions amb aquesta precisió. Resultat? Entusiasmador! Tot lligava amb les previsions d'Alan Guth. El fons còs-

mic fluctua d'unes 30 milionèsimes de grau entorn del valor mitjà.

El 23 d'abril del 1992 George Smoot donava en una conferència els resultats del *Cobe* a la Societat Americana de Física. Va poder-hi dir el que segueix: «Hem observat les estructures més grans i antigues, no vistes mai, de l'univers primitiu. Van ser les llavors primordials de les estructures modernes, com les galàxies, els cúmuls de galàxies i d'altres. I no només això, sinó que representen enormes arrugues de l'estructura de l'espai-temps que queda del període de la creació.»

George Smoot poc després publicava un llibre *Wrinkles in time* (traduït al castellà amb el nom *Arrugas en el tiempo*, Ed. Plaza y Janés, Barcelona 1994) en el qual explica la història de la teoria del Big Bang fins a exposar els resultats obtinguts amb el *Cobe*. Cap al final hi diu: «En l'evolució de l'univers hi ha un ordre clar que va des de la simplicitat i la simetria a una estructura i complexitat més grans. A mesura que passa el temps els components simples s'uneixen en elements bàsics sofisticats que produeixen un entorn més ric i divers. Els accidents i l'atzar són, de fet, essencials en el desenvolupament de la riquesa general de l'univers. En aquest sentit (si bé no en el sentit de la física quàntica) Einstein tenia raó: Déu no juga als daus amb l'univers.» I més avall, a l'últim paràgraf encara afegeix: «El concepte religiós de la creació sorgeix de l'astorament davant de l'existència de l'univers i el lloc que hi ocupem.»

No cal dir que també nosaltres hi diríem una cosa semblant. Però és clar que, encara que la teoria del Big Bang no fos certa (i certa del tot tampoc no es pot dir, per molt alta que sigui la probabilitat que té de descriure correctament el procés còsmic), també l'ordre físic de l'univers ens pot portar cap a la consideració d'un Creador.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00	In family
20.00-21.00	Parlem de salut
21.00-22.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
20.00-21.00	Endavant Espanyol
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
20.00-21.00	Piscolabis

21.00-22.00	Per un grapat de pel·lícules
23.00-00.00	Persona i vida
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Temps d'oci
23.00-00.00	Mirades
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula

Dissabte

01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula
07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00	Trotamundos (turisme rural)

14.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat
12.30-14.30	Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.00	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 10

08.45	Buenas noticias TV. Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez.
09.00	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.15	Islam hoy Programa de la comunitat musulmana. Director: Mohamed Chakor.
09.30	Con todos los acentos Directora: Delfina Simón.
10.00	Últimas preguntas «Ley de dependencia» Entrevista a Pilar Navarro. Què aportarà a les persones dependents? Com afronten aquesta situació ells i la seva família. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «Pastoral Juvenil y Pastoral Vocacional» A la diòcesi de Còrdova, com en moltes altres, la Pastoral Juvenil i la Pastoral Vocacional estan unides. Francisco Orozco, el delegat diocesà, ens parla de la seva tasca pastoral apassionant. Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Missa Amb la participació de la Coral de l'Escola Loreto-Abat Oliba de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció d'Aida Estel. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.10	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 18

17.00 Pueblo de Dios
«Los hijos menores de Alá.»
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 17

10.10 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui

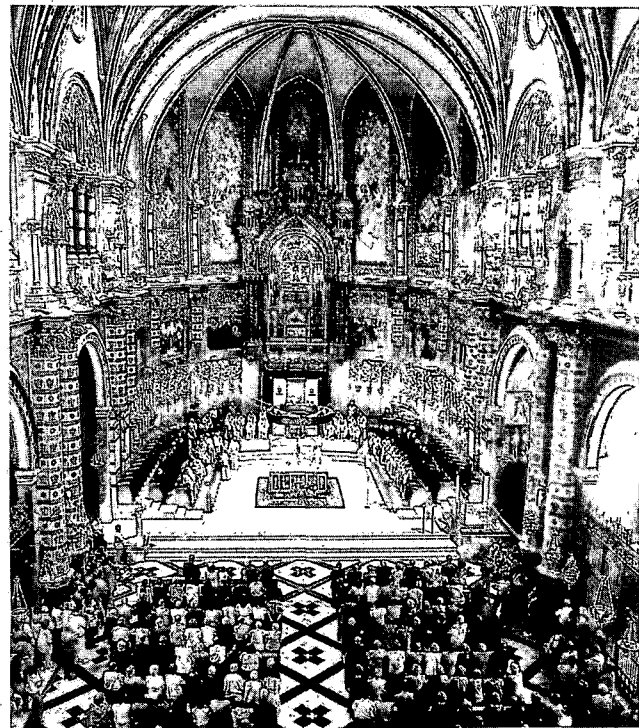
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumengeLa Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

Barcelona 106.6	Tortosa 90.1	Lleida 91.5
Tarragona 100.6	Garraf 96.8	Cerdanya 104.4
Catalunya Central 93.7	Vic 91.3	La Seu d'Urgell 105.0
Girona 103.4		Andorra 107.5

www.radioestel.com

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

NADAL

- **CÀRITAS.**— El 16 de desembre, a les 21.30, concert de Nadal a la catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.
- **PESSEBRE VIVENT.**— El 17 de desembre, de 18.00 a 20.00, pessebre vivent pels carrers i església de Torrebesses.
- **PESSEBRE PARLAT.**— El Pessebre Vivent Parlat de les Gunyoles d'Avinyonet celebra 30 anys de representacions ininterrompudes. Les sessions són els dies 17, 24, 25 i 26 de desembre, de 18.00 a 19.30. Més informació: tel. 938 970 198 i 938 970 189, a/e: pessebregunyoles@pessebre.net, web: www.pessebre.net
- **PREGÀRIA.**— El 18 de desembre, a les 20.45, pregària des de l'Oratori de Nadal de Bach. Església dels jesuïtes, c/ Casp 27 - Barcelona.
- **CAMPANYA DE NADAL.**— El Voluntariat Vicencià de la parròquia de Sant Andreu de Lleida posa en marxa la campanya de Nadal. Del 18 al 22 de desembre tindrà lloc una recollida d'aliments. Per col·laborar: tel. 625 425 360.
- **BLANQUERNA.**— El 20 de desembre, a les 20.00, la Fundació Blanquerna ofereix el concert-pregó de Nadal amb el títol *Nit serena de Nadal*. El concert anirà a càrrec del Cor Blanquerna, amb acompanyament de piano sota la direcció de Ramon Vilar. Pronunciarà el pregó el P. Pere Borràs, s.j., pare provincial de la Companyia de Jesús i patró de la Fundació Blanquerna. Auditori Cardenal Narcís Jubany, a la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport, c/ Cister, 34 - Barcelona.
- **IREL.**— El 21 de desembre, a les 20.00, eucaristia de celebració del Nadal a l'IREL, presidida pel seu director Mn. Ramon Prat.
- **LLUM DE LA PAU.**— El 21 de desembre, a les 20.30, la Llum de la Pau de Betlem arriba a L'Escala, a la parròquia de Sant Pere.
- **AUDITORI. PALAU DE CONGRESSOS.**— El 22 de desembre, a les 21.00, concert de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, que interpretarà *L'oratori* de J. S. Bach. Av. Passeig de la Devesa, 35 - Girona, a/e: info@auditorigirona.org
- **CONCERT.**— El 22 de desembre, a les 22.00, XVI concert de Nadal a la catedral de Terrassa.
- **CONCURS DE PESSEBRES.**— A la sala d'exposicions de la plaça Sant Joan de Lleida, fins al 24 de desembre, de 18.00 a 20.00, es pot visitar la mostra del XXXII Concurs Infantil i Juvenil de Pessebres, convocat per l'Agrupació Lleidatana de Pessebristes.
- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Durant les festes de Nadal s'instal·la un pessebre monumental: el 24 de desembre, a les 19.30, escenes del pessebre fetes per nens (c/ Llúria, 70 - Barcelona); a les 20.00, missa per a nens de vigília de Nadal amb la coral infantil Camí; Missa del Gall amb la coral Mil·lenium; vespres cantades a les 19.00, i exposició del Santíssim.
- **MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.**— El 24 de desembre, a les 18.00, I vespres de Nadal i benedicció del pessebre; a les 19.00, primera Missa de Nadal; a les 23.00, vigília de Nadal i ofici de lectura; a les 24.00, solemne Missa de Nadal; el 25, a les 12.00, Missa del dia de Nadal; a les 19.00, II vespres de Nadal.
- **MONESTIR DE SAN MATIES.**— El 24 de desembre, a les 19.00, I vespres de Nadal; a les 22.10, ofici de lectura; a les 23.00, Misa del Gall; el 25, a les 11.00, missa; a les 19.00, II vespres de

Nadal. C/Bellesguard, s/n - Barcelona.

- **CATEDRAL DE GIRONA.**— El 24 de desembre, a les 23.30, litúrgia de les hores: ofici de lectures (matines); a les 24.00, Missa del Gall presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó, i concelebrada pel capítol de canonges; adoració del Nen Jesús a la capella de l'Anunciació, amb cants litúrgics i populars; el 25, a les 10.30, litúrgia de les hores: laudes i tèrcia; a les 11.00, solemne missa conventual pel bisbe Carles i concelebrada pel capítol de canonges.

- **PASTORAL DEL SORD.**— Celebracions nadalenques amb llengua de signes per a sords: Missa del Gall, el 24 de desembre, a les 24.00, a la capella del Santíssim de la parròquia de la Puríssima Concepció (entrada pel carrer Roger de Llúria); el 30 i 31 de desembre, i 5 de gener, a les 18.30, misses de vetlla a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús, Via Augusta, 68 - Barcelona.

- **PASTORETS.**— Els dies 25, 26 i 30 de desembre, a les 19.00, a Cal Ninyo (c/ Major de Sant Boi de Llobregat). Les entrades es poden reservar al telèfon 936 400 677.

- **NADALES.**— Amb Maria Laffite el 26 de desembre, a les 18.00, a Sant Cebrià de Flaçà.

- **MUSEU EPISCOPAL DE VIC.**— El 28 de desembre, de 10.30 a 12.00, joc de pistes amb les tradicions del Nadal, per a nens i nenes de 6 a 10 anys. Més informació: tel. 938 869 360, fax 938 869 361, web: www.museuepiscopalvic.com

Internet

- **ÀFRICA.**— Els missioners combonians Alberto Eisman i José Carlos Rodríguez són els responsables del blog <http://blogs.periodistadigital.com/enclavedeafrica.php>. Des de Kenya i Uganda transmeten la seva vivència d'Àfrica.

Barcelona

- **CCU.**— El Centre Cristià dels Univer-

CCU
Centre
Cristià
dels
Universitaris

sitaris organitza el 17 de desembre una ruta a peu per la Serralada Litoral des de Teià. Més informació: tel. 933 233 368.

- **ASSOCIACIÓ CIC.**— El 18 de desembre, a les 17.00, sessió del curs «Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran» a càrrec del professor Francesc Torralba (URL), amb el tema *La força de la feblesa, esdevenir un infant*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.iccic.edu/acic

- **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Pregària i reunió dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió el 18 de desembre, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.

fjm
FUNDACIÓ JOAN MARAGALL
CRISTIANISME I CULTURA

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 18 de desembre, a les 19.30, conferència-col·loqui sobre l'actualitat cultural i religiosa del mes a càrrec de Miriam Díez (periodista). C/ València, 244, 1r - Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— El 18 de desembre

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

柔也強
弱也萬
其脆物
其死人之
也生也生
也堅也生

Quan l'home neix és
suau i flexible.
Quan l'home mor
es torna dur i rígid.
Les plantes i els arbres neixen
delicats i tendres
però, quan moren, es tornen
secs i aspres.

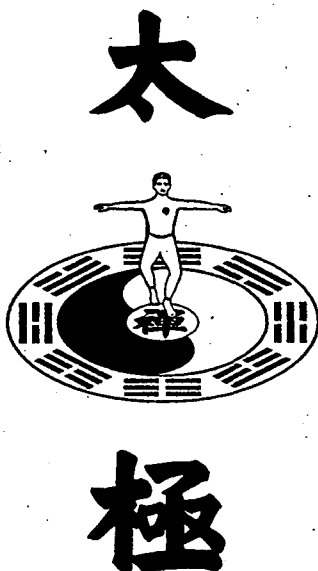
MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Entrada lliure
el dissabte 16 de desembre
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
DFCNA - PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Rocío Figueroa, peruana i doctora en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma, és des de fa pocs mesos la nova encarregada de la secció sobre la «dona» del Consell Pontifici per als Laics. Figueroa és membre de la Fraternitat Mariana de la Reconciliació, més coneguda com Fraternas (www.fraternas.org), una comunitat fundada pel peruà Luis Fernando Figari, el qual també és fundador i superior general del Sodalicio de Vida Cristiana.

Rocío Figueroa, responsable de la secció dedicada a la dona en el Consell Pontifici per als Laics

«És fonamental donar a conèixer allò que les dones fan per l'Església»

—El Vaticà té un «departament» per a la dona?

—La Santa Seu compta amb diferents dicasteris, que són els organismes que coadjuven el Sant Pare en l'exercici del seu ofici pastoral per al bé de l'Església universal i de les Esglésies particulars en allò que es refereix als diferents temes i àrees. Un d'aquests dicasteris és el Pontifici Consell per als Laics, que s'ocupa de tot el que es refereix a la promoció i coordinació de l'apostolat laical. La dona, com a laica, és un de les preocupacions d'aquest dicasteri, i per això hi ha una secció o departament que se n'ocupa.

—Sense falsa modestia, per què creu que l'han escollida a vostè per guiar aquest àmbit?

—Aquesta resposta no la sé, perquè la saben els qui han considerat que puc fer aquest servei eclesial. El que sí que li puc dir és que estic molt contenta i agraïda per haver estat cridada a treballar per a l'Església en un dels seus dicasteris, així com per la confiança que han dipositat en mi. Agraeixo al Senyor perquè el meu amor a l'Església es pot expressar de manera afectiva i efectiva des d'aquest lloc de servei al

Sant Pare i a l'Església universal, en tot el que toca la promoció de la dona.

—Què ha dit Benet XVI sobre la dona?

—En la trobada que va tenir amb el clergat romà el 13 de maig del 2005, el papa Benet XVI va assenyalar que «a nivell carismàtic, les dones fan molt pel govern de l'Església», i expressava així la seva estima per la seva participació al llarg de la història. Després, en l'entrevista de cara al seu viatge a Alemanya, retransmesa el 13 d'agost del 2006, constata la presència de les dones no només en la dimensió carismàtica, sinó també en la dimensió institucional: «Avui, són ben presents també en els dicasteris de la Santa Seu.» En aquesta mateixa ocasió, el Sant Pare va convidar les dones a «fer-se espai» fent servir «la seva empena i la seva força», la seva «potència espiritual». Llança a la dona el repte de trobar «en l'Església el ple lloc d'eficàcia que li convé».

Les dones han de respondre a aquesta crida participant amb les seves capacitats i les seves qualitats femenines en la missió evangelitzadora de l'Església. La seva presència i participació és una realitat en creixement, és una pre-

sència que ha anat canviant i desenvolupant-se en la mesura que la societat i les mateixes dones han anat adquirint una consciència més gran de la seva dignitat, identitat i missió.

—Com impulsarà vostè aquesta presència de la dona en l'Església?

—Penso que és fonamental donar a conèixer el que les dones han fet i fan per l'Església en diferents parts del món. El Consell Pontifici per als Laics sempre s'ha preocupat per encoratjar les associacions, comunitats i moviments que promouen la dignitat de la dona. És important a escala internacional coordinar esforços, donar suport a iniciatives i intercanviar experiències.

Un altre element fonamental em sembla que és la formació. Només amb una formació integral en la fe i en els desafiaments que presenta el món contemporani la dona serà capaç de conèixer la seva identitat, la seva vocació i missió en el món. Per això, el dicasteri es proposa organitzar seminaris, congressos i publicacions, entre altres, per ajudar en aquest procés de formació de les dones.

Miriam Díez i Bosch

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Per l'entesa eclesial

Un parell de fets recents em fan pensar, una vegada més, que és possible d'avançar, malgrat tantes desavinences, en la bona direcció: la de la comunió fraterna entre tots els qui convivim en l'espai multicolor de la catolicitat.

Un és el text definitiu de la instrucció pastoral dels bisbes d'Espanya sobre la situació actual de la nostra societat. La premsa, des de fa mesos, advertia del perill que unes determinades maneres d'entendre el rol de l'Església davant d'algunes qüestions cíviues opcionals pogués crear confusions, ferir sensibilitats legítimes i, en definitiva, posar pals a la roda al nostre treball prioritari: l'evangelització. No ha estat així. El document que acaba de sortir deixa entendre que l'ha precedit un bon exercici d'escolta i comprensió mútua entre bisbes de mentalitats diverses fins a trobar un punt d'equilibri mínimament acceptable per tothom. Tant de bo continuem avançant en aquesta línia i cap dis-

crepància política ni, menys encara, cap actitud agressiva ens enterboleixi del goig de compartir una mateixa fe.

L'altre és la jornada de reflexió i diàleg que el Grup Sant Jordi va celebrar el dissabte, 2 de desembre, a Barcelona. La seva temàtica era propera a la del document episcopal esmentat. Catòlics políticament compromesos de diferents indrets —Madrid, Euskadi, Catalunya, Comunitat Valenciana— van fer palès que l'entesa entre germans identificats amb contextos humans diversos és possible, sense deixar de

mostrar-se cada u com és. I que aquesta comprensió mútua pot ser un valor a oferir al conjunt de la nostra societat, en lloc d'afegir llenya al foc.

Val a dir que si trobo particularment rellevants aquests fets, de per si absolutament normals, és a causa de la fatiga que em produeix la persistència de massa realitats de signe contrari: persones i grups que ja s'han condemnat definitivament els uns als altres i, per tant, s'han incapacitat per treballar junts. Que n'és, de difícil, superar alguns estigmes entre els qui ens reclamem d'un mateix Evangeli! Es tracta, a més, d'un mal transversal: passa per sectors conservadors i per sectors progressistes, per laics i per pastors... Només ens faltava el recurs a l'anonimat irresponsable dels blocs d'Internet per fer créixer la maledicència i allunyar-nos més encara de l'evangèlica correcció fraterna, cara a cara.

Seria bo que hi penséssim, aquests dies d'Advent. I que tot avançant cap a la profecia del llop que conviurà amb l'anyell (Is 11,6) maldéssim, d'entrada, per una més bona convivència entre els mateixos anyells.

Ara mateix

Rauxa

British Airways

Dies enrere una treballadora de terra de la companyia aèria British Airways, Nadia Eweida, va ser suspesa de sou i feina durant quinze dies per portar penjada al coll una petita creu. Segons les normes de la companyia els empleats no poden lluir cap mena de distintiu religiós, per discret que sigui, perquè es pot considerar ofensiu, però paradoxalment sí que està permès que els auxiliars de vol vinguin objectes religiosos als passatgers! El cas va aixecar tant de rebombori que finalment l'arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, hi va intervenir. El primat de l'Església anglicana va afirmar que el que és realment ofensiu no és portar la creu, sinó la norma de British Airways, i va encomiar l'empresa a readmetre la treballadora, que és el que al final ha acabat passant.

L'anècdota il·lustra fins a quin punt pot arribar a ser ridícula i estrafolària aquesta dèria d'eliminar de l'espai públic qualsevol simbologia cristiana. La raó a què s'acostuma a recórrer és que els creients de les altres religions es podrien ofendre. Però queda clar que això no és més que una excusa, perquè a l'hora de la veritat no són pas els fidels musulmans o hinduistes els que es queixen per la presència d'una creu, sinó els mateixos que promouen aquestes iniciatives tan acomplexades.

Eduard Brufau

Surt al carrer. T'adonaràs que vius en una ciutat ideal per passejar-hi. Per seure en una terrassa. Per mirar la gent com va i ve. Una de les millors ciutats per gaudir dels aparadors, de l'ambient, per sortir a comprar. Passeja per Barcelona i descobriràs que el quiosquer somriu, que la florista fa uns rams preciosos i que a cada carrer hi ha un ambient diferent. Viu el comerç de la ciutat, és tota una experiència.

Barcelona, la millor botiga del món.

B
BARCELONA
BATEGA!

Ajuntament de Barcelona

www.bcn.cat